

41

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2008

7615 • ΚΥΚΛΟΦΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1,50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Η αηδία πρέπει να γίνει οργή
σελ. 3

Σκάνδαλα, καμαρίλα, διαφθορά και μίζες
σελ. 4

Να τους σπάσουμε τον τσαμπουκά
σελ. 5

ΠΑΤΡΑ: Το χρονικό της βαρβαρότητας
σελ. 8

Αμβρακικός Oil
σελ. 9

Ένα ζήτημα που ανα-κυκλώνεται
σελ. 9

Αστικά Κοινωνικά Κινήματα, Έκδηλωση με την ΕΛΕΝΗ ΠΟΡΤΑΛΙΟΥ
σελ. 10

φάκελος: σελ. 11-15

Σκάνδαλα & Εξουσία

Κάθαρση και ομερτά

Η ηθική της ηδονοβλεψίας

Το σκάνδαλο "Υπουργείο Πολιτισμού"

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΑΜΤΑΚΟΣ
Μπροστά στα κλειστά μάτια του αγέρωχου αγωνιστή
σελ. 16

Για τον "Καστοριάδισμό" ως κατασκευή
σελ. 18

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Η υποχθόνια σύλληψη της υποθαλάσσιας
σελ. 19

ΚΟΣΟΒΟ
Το μήλον της έριδος των Βαλκανίων
σελ. 20

ΚΑΜΙΛΟ ΤΟΡΕΣ
ο ιερέας αντάρτης
σελ. 20

ΑΤΤΙΚΗ: Από το Ελληνικό στον Ελαιώνα
σελ. 22

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΟΥΛΙΚΑΚΟΣ
Συνέντευξη
σελ. 23

η μια τηλεόραση... ΣΑΣ ΜΙΛΑΕΙ ΑΠ' ΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ
Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΜΙΣΘΩΤΟΥΣ" ΤΩΝ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΕΥΡΩ

newreality show

ΥΠΕΡΠΑΡΑΓΩΓΗ

Μυστικά & Ψέματα

every night at 8:00

η άλλη τηλεόραση...
ΑΠ' ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!!!

ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΟ ΣΙΓΟΥΡΟΣ
ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΣΗ

ΟΙ ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΣΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ

της σύνταξης

«Η δημοσιογραφία είναι ένα θαυμάσιο επάγγελμα, αρκεί κανείς να την εγκαταλείψει νωρίς». Το έλεγαν οι παλιοί του τύπου εννοώντας ότι δεν έχει λεφτά φροντίζοντας να βολέψουν τους νεότερους συναδέλφους τους σε υπουργεία, ΔΕΚΟ, γραφεία τύπου. Σήμερα, συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο: όσο πιο γρήγορα μπεις, τόσο περισσότερα μπορείς να πάρεις. Η μπόχα που αναδύει ο εκδοτικός πόλεμος που ξέσπασε με αφορμή την υπόθεση Ζαχόπουλου είναι η καλύτερη απόδειξη της μεγέθυνσης του αντικοινωνικού ρόλου που παίζουν σήμερα τα "μέσα ενημέρωσης" στην Ελλάδα. Λειτουργώντας σαν το μακρύ χέρι της εξουσίας δεν είναι παρά επιχειρήσεις προώθησης-εξυπηρέτησης των πλείστων συμφερόντων του κάθε Μπόμπολα, Λαμπράκη, Τεγόπουλου. Κάπου εκεί μπαίνουν και οι ευθύνες των ιδίων των δημοσιογράφων από τους οποίους ένα, μεγάλο ελπίζουμε, κομμάτι καταλαβαίνει ότι χρειάζεται να υπερασπίσει την αξιοπρέπεια, καταρχήν του εαυτού του, όπως φάνηκε στην περίπτωση του δημοσιογράφου της εφ. «Μακεδονία» που αντέδρασε στην επιχείρηση τρομοδωξής Μποτζατζή.

Οι αποκαλύψεις που συνοδεύουν την υπόθεση Ζαχόπουλου μας οδηγούν σε μία σκέψη: είναι τέτοια η έκταση της διαπλοκής σήμερα που μοιραία κάποια στόματα ανοίγουν αφού εξυπηρετούν τον ανταγωνισμό συμφερόντων για το μοίρασμα μίας πίτας που χθες αφορούσε τη ραδιοτηλεόραση, σήμερα εποφθαλμία την ψηφιακή, την ενέργεια, τους φυσικούς πόρους, τους δημόσιους χώρους. Δεν πρέπει βεβαίως να μας εκπλήσσουν τα σκάνδαλα καθώς, όπως φαίνεται και από το χρονικό που δημοσιεύουμε στο παρόν φύλλο, έχουν ενδημικό χαρακτήρα σε ένα πολιτικό σύστημα που βασίζεται στη βία, την εκμετάλλευση, την κυριαρχία της συμμορίας κράτους-αφεντικών επάνω στην κοινωνία.

Με αυτή την έννοια, δεν μπορούμε να δούμε την (κάθε) υπόθεση Ζαχόπουλου υπό το πρίσμα της ηθικής. Τα παραμορφωτικά γυαλιά που μας προσφέρουν μία στάση εξορίζουν το πολιτικό περιεχόμενο από τέτοιες υποθέσεις απογυμνώνοντας έτσι την πολιτική από την πραγματική της διάσταση, αυτήν της πλήρους, άμεσης συμμετοχής του ατόμου στη θέσπιση των νόμων που το αφορούν. Αυτόν το διαχωρισμό ηθικής και πολιτικής πρέπει να υπερβούμε, ειδάλλως η πολιτική θα παραμείνει στάσιμη στο επίπεδο μίας προσωπικής προτίμησης του εγώ από ένα σούπερ-μάρκετ ιδεών και η ηθική θα συνεχίσει να εγκλωβίζει τον εαυτό στην καθημερινή δολοφονία της επιθυμίας, που συνοδεύει την καθολική κυριαρχία της ασημαντότητας και τη βύθιση σε ένα εγώ που δεν σκέφτεται, μόνο υποτάσσεται και καταναλώνει.

Μπροστά σε αυτή τη δυσωδία, η κοινωνία δείχνει ότι δεν μασάει. Σε πείσμα όλων τιμητών μιλούν γενικά για απαξίωση της πολιτικής αποκρύπτοντας έτσι ότι το θέμα είναι δομικό (εξουσία και ηθική δεν συμβιβάζονται), η κοινωνία κινείται για να επανακτήσει τον έλεγχο στα δημόσια αγαθά. Η επανάκτηση του δημόσιου ως χώρου ελευθερίας και ως χώρου πολιτικής απόφασης είναι προϋπόθεση για να υπερβούμε το διαχωρισμό ηθικής-πολιτικής.

«Ο χρόνος δεν περνάει γρήγορα όταν παρατηρούμε. Θαρρείς και κρατιέται στο βλέμμα. Ωστόσο, επωφελείται από τις τέρψεις μας. Ίσως μάλιστα και να υπάρχουν δύο χρόνοι: αυτός που παρατηρούμε και εκείνος που μας μεταμορφώνει» γράφει ο Καμύ στα «Σημειωματάρια». Το ρόλο του παρατηρητή φαίνεται πως εγκατέλειψαν όσοι και όσες το διάστημα που πέρασε βρέθηκαν στο Ελληνικό, τον Ελαιώνα, στους δρόμους για το ασφαλιστικό, στα λιμάνια ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις ή υπέρ των μεταναστών στην Πάτρα και την Ηγουμενίτσα, όσοι τόσο καιρό μάχονται καθημερινά για μικρά και μεγάλα. Όλοι αυτοί έχουν να μας πουν ότι ο χρόνος (μας) μεταμορφώνει και δημιουργεί μορφές ελευθερίας, όταν συνοδεύεται και από πράξη του ίδιου του συλλογικού ατόμου.

BABYLONIA • 7615 •
Χρόνος 4ος, φύλλο 41
Φεβρουάριος 2008

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Διεθνές Δίκτυο μέσων Ε.Π.Ε.
Φωτογραφίες: Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotras - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ: 6976623087
ΞΑΝΘΗ: Χώρος "Ex Nihilo" Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος "Adelante" - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ. 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΙΝΑ: Χώρος Χειρονομίας, Άννης Κομνηνής & Ζαλοκώστα, Τηλ.: 6938.012.092
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 2410-626.606, 6932.394.169
ΠΑΤΡΑ: "Versus" - Αράτου 49 - Κέντρο - Τηλ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, Τ.Κ. 731 00 - Τηλ.: 6974.429.408
ΧΑΝΙΑ: Στέκι Μεταναστών, Χανιά, ΤΗΛ.: 6973771825
ΣΕΡΡΕΣ: Μοναστηρίου 1, ΤΗΛ.: 6938438766

e-mail: info@babylonia.gr • www.babylonia.gr

Ετήσια συνδρομή 20 ευρώ - Για επικοινωνία και εγγραφές: 6942.935.628

BABYLONIA ONLINE www.babylonia.gr
Αρχή Φύλλο Άρθρα Φωτά Βίντεο Αναζήτηση Πληροφορίες Συντάξεις

BABYLONIA
Πληροφορίες
Επικοινωνία
ΑΡΘΡΑ
Ελλάδα
Διεθνή
Αναλύσεις

BABYLONIA online

Στο άβατο της «έννομης» τάξης

Από την αρχή του «οργανωμένου» κοινωνικού βίου των ανθρώπων σε κράτη, έθνη, και πολιτεύματα, η βία υπήρξε ουσιαστικός συντελεστής επιβολής. Ειδικά δε σε περιόδους που η ομφαλοθήκη της εκάστοτε εξουσίας, του μονάρχη, βασιλέα ή κυβέρνησης, η ταξική κυριαρχία... »

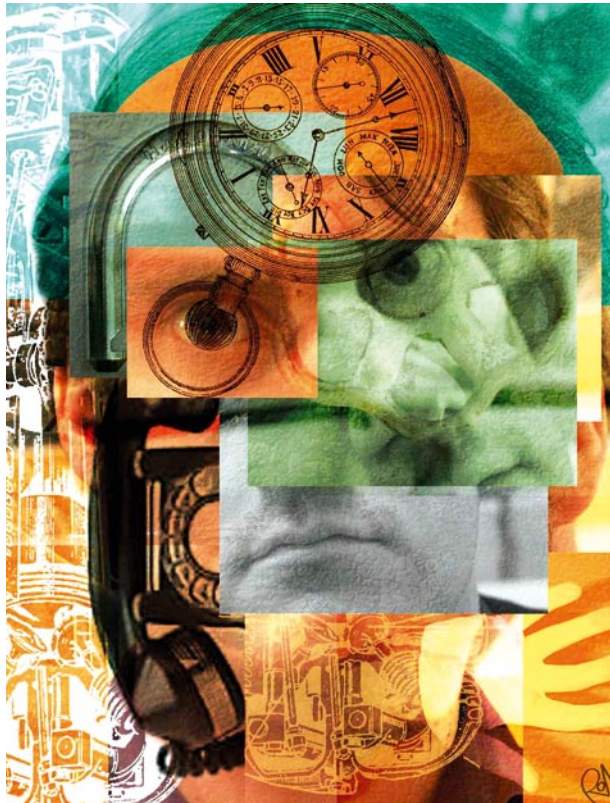
e-mail: info@babylonia.gr

Η αηδία πρέπει να γίνει οργή

Ο Ιανουάριος είναι συνήθως ο μήνας των αφιερωμάτων στο αύριο. Μια ενδοσκόπηση του συστήματος προς μη χειροπιαστά επιτεύγματα που στοιχειοθετούν την πίστη στον μεγαμηχανισμό που μας πνίγει. Το άτομο εκχωρώντας το δικαίωμα στην ευτυχία πρέπει να γνωρίζει ότι αυτό γίνεται για το καλό του¹. Θα γίνει ο άνθρωπος αιωνόβιος; Ανακαλύφθηκε το χάπι της ευτυχίας; Δημιουργήθηκε πραγματικά πράσινη ενέργεια; Είμαστε κοντά στο απολύτως αθόρυβο αεροπλάνο; Τελειώσαμε με τις ασθένειες; Η ευγονική προχωράει και το νέο ιερατείο της ιατρικής υπόσχεται ότι οι ταξικές διαφορές γρήγορα θα αποκτήσουν και οντολογικά χαρακτηριστικά. Όμως ο εντυπωσιασμός φέτος έπεσε σε ένα γκρίζο τοπίο. Οι πόλεμοι συνεχίζονται με αμείωτη ένταση, παίρνοντας και μια επικίνδυνη τροχιά. Επτά Νατοϊκοί στρατηγοί πρότειναν να προστεθεί στη διακήρυξη των προληπτικών πολέμων η ανάγκη του ΝΑΤΟ να χτυπήσει πρώτο με μη συμβατικά όπλα. Τα σενάρια περί αθανασίας, αιώνιας νιότης, συνοδεύονται από την αποδόμηση του ασφαλιστικού συστήματος, η οικολογική κρίση λαμβάνει συντριπτικές διαστάσεις και η κρίση στην *sybtime*² αγορά της Αμερικής μόλυνε όλο το χρηματοπιστωτικό σύστημα απειλώντας ευθέως για ένα κραχ τύπου 1929.

Δεν υπάρχει σοβαρότερο φιλοσοφικό πρόβλημα από την αυτοκτονία, διατείνεται ο Καμύ, ενώ οι ρομαντικοί θα αναδείξουν τον “οικειοθελή θάνατο” ως απόδειξη του αυτεξούσιου. Εδώ και αρκετές βδομάδες, μια απόπειρα αυτοκτονίας ήταν η θρυαλλίδα αποκάλυψης μιας ανυπόφορης δυσωδίας, το άνοιγμα ενός οχετού που διαποτίζει όλον τον εξουσιαστικό ιστό. Ή, πιο απλά, η αποκάλυψη του υλικού από το οποίο είναι φτιαγμένη η εξουσία. Η κοινωνία παρακολουθεί εμβρόντητη ένα πρωτοφανές ξεκατίανισμα, έναν χωρίς όρια πόλεμο συμφερόντων, την πεμπουσία όχι της διαπλοκής αλλά της πλήρους αλληλόδρασης όλων των εξουσιών. Είναι πιο πρέπει να τα παίρνεις ή να καρφώνεις; Είναι τέτοιος ο ζόφος ώστε έχει χαθεί ο πυρήνας του σκανδάλου και έχει αναδειχθεί μια αποδόμηση του δημοσιογραφικοπολιτικού κατεστημένου. Ακούγοντας τεράστια ποσά να διακινούνται (τα 5 εκατομμύρια ευρώ είναι το νέο greek dream καθώς δεν χρειάζεται καν να μπεις στον κόσμο των επιχειρήσεων) έχεις την αίσθηση ότι η συζήτηση περί τα δημοσιονομικά, τις αυξήσεις των μισθών και τα συναφή είναι το λιγότερο κοροϊδία.

Έχουμε γράψει ότι η κρίση ενσωμάτωσης-εκπροσώπησης είναι δομική, και ότι τα κόμματα αδυνατούν πλέον να διαμεσολαβήσουν σε ένα διάλογο ανάμεσα σε κοινωνία και εξουσία. Αυτή η διακοπή οποιασδήποτε μορφής ανατροφοδότησης είναι μια από τις κύριες αιτίες της κυνικής έκρηξης που παρακολουθούμε. Το σύστημα έχει θεωρήσει ότι έχει αποβάλει την έννοια των συγκρούσεων από το κέντρο της κοινωνικής συγκρότησης και ότι στην ουσία είναι μόνο του. Καμία κοινωνική διεργασία δεν παρεμβαίνει στην υπόθεση αυτή, δεν πολώνεται τίποτα στη βάση της κοινωνίας. Βέβαια όλο αυτό δείχνει να λαμβάνει μορφές αποστοίχισης, οριστικής απομάκρυνσης από το σκηνικό

της μεταπολίτευσης. Όμως στην ουσία του δεν παίρνει δομικά χαρακτηριστικά, παραμένει εύρημα στατιστικών, γκάλοπ, γι' αυτό και σαν τις γάτες στα κεραμίδια βγήκαν κάθε λογής Κωνσταντόπουλοι για την υπεράσπιση του πολιτικού κόσμου, μέσω μιας τρίτης λύσης.

Οι διαφορές από ένα άλλο μεγάλο σκάνδαλο, εκείνο του Κοσκωτά, είναι τρομερές. Ο Κοσκωτάς είχε αναφορά σε μια αναδιάταξη της πολιτικο-οικονομικής ισχύος, μια απόπειρα πολιτικού ελέγχου, είχε δηλαδή σάρκα και οστά. Αυτό εδώ δείχνει να διαπερνά οριζόντια όλη την εξουσιαστική δομή, χωρίς εμφανή ραχοκοκαλιά. Χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή η λέξη διαφθορά. Τι σημαίνει και σε ποιους απευθύνεται; Η αναφορά σε αυτή τη λέξη αποκτά σχεδόν θεσμικό χαρακτήρα σε διεθνείς οργανισμούς μετά την επιχείρηση «καθαρά χέρια» στην Ιταλία το 1992. Ο ΟΟΣΑ και η Παγκόσμια Τράπεζα τοποθετούν τη διαφθορά και την αντιμετώπισή της στο κέντρο της ατζέντας τους «για τη μη νόθευση του ανταγωνισμού». Το αποτέλεσμα της επιχείρησης που αναφέραμε στην Ιταλία ήταν στο πολιτικό επίπεδο η νίκη του Μπερλουσκόνι. Ιδιαίτερα συμβολική νίκη. Η διαφθορά έχει επενδυθεί με μια ιδεολογική προέκταση με σαφείς στοχεύσεις. Μας εξηγούν ότι η διαφθορά θα καταργηθεί από τη φιλελευθεροποίηση της οικονομίας και ότι θα κατασταλεί από την πλήρη ιδιωτικοποίηση του κρατικού τομέα, τη μείωση της αυτονομίας και των δυνατοτήτων να παίρνει πρωτοβουλίες. Γι' αυτό έχουμε και μια ρητορική και ποινική καθήλωση στον διεφθαρμένο και όχι στον διαφθορέα, με ταυτόχρονη ανάδειξη του κυρίαρχου εξουσιαστικού παραδείγματος. Σήμερα που κάθε πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας εντάσσεται στο εμπόριο, η ταύτιση κρατικού και δημόσιου (που τόσα δεινά έχει επιφέρει) δείχνει να χάνει τα όποια σύνορα διατηρούσε από το ιδιωτικό που ενσωματώνει πλήρως το ατομικό. Όσο δεν μπαίνουν οι μάζες στο παιχνίδι της επαναδιακδίκησης του δικαιώματος του αυτεξούσιου, οι θεσμοί θα επαναπροσδιορίζουν τις ισορροπίες τους.

Το πολιτικό σύστημα, πλέον, δεν εγγράφει στο θεμέλιό του τη συνάντηση εντολέα-εντολοδόχου, και οι δύο ιδιότητες κατέχονται εξολο-

κλήρου από το κράτος, οπότε και οι ιδιότητες ελεγκτή-ελεγχόμενου συμπίπτουν στον ίδιο φορέα, δηλαδή τον κάτοχο πολιτικής εξουσίας. Το σύστημα αναγορεύει σε σκοπό ρευστές έννοιες όπως γενικό συμφέρον, πολίτης κτλ, των οποίων ο ορισμός ανήκει εξ' ολοκλήρου στην εξουσία. Ο κάτοχος του νόμου είναι σαφώς εκτός νόμου όπως εύστοχα παρατηρεί ο Agamben.

Οι δυνάμεις τις αριστεράς θεωρούν ότι αυτή είναι μια καλή ευκαιρία για να αναδειχθούν σε ελκυστική εναλλακτική πρόταση εξουσίας. Αφού πρεσβεύουν μια εμβάθυνση της έννοιας της δημοκρατίας, αυτή η σήψη τους ευνοεί. Αγνωούν ότι, όπως λένε πλέον ξεκάθαρα όλοι οι θεωρητικοί του συστήματος, η δημοκρατία είναι ένα όχημα το οποίο μπορεί πλέον να λειτουργεί α λα καρτ, να στηρίζεται πάνω σε μια κοινωνία ελέγχου με σαφή ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά και επιβαλλόμενη συστράτευση. Η νέα συναίνεση χτίζεται σε νέες βάσεις. Εφόσον δεν θέτουν θέμα οριστικής κατάργησης του εξουσιαστικού παραδείγματος, η καταπολέμηση της διαφθοράς θα τίθεται με ηθικούς όρους. Έτσι μπαίνουμε σε ζητήματα προσώπων, όχι συστήματος. Οι κοινωνικές πολώσεις παίρνουν νέες διαστάσεις. Άρα η εμφάνιση μιας ομονοούσας κοινωνίας φορέα της καθαρής δεν είναι μόνο ευφυολόγημα, είναι ένας καίριος εγκλωβιστικός μηχανισμός καθυπόταξης. Η συγκρότηση της πολιτικής σύνθεσης γίνεται στο επίπεδο του συσχετισμού των ομάδων συμφερόντων. Δηλαδή η εξάρτηση του πολιτικού προσωπικού από τους φορείς της οικονομικής και επικοινωνιακής ισχύος είναι συστατικό γνώρισμα της κυριαρχίας. Οι φορείς αυτοί μάλιστα δεν απευθύνονται σε ένα κόμμα αλλά σε όλα.

Το κράτος δεν εκχωρεί μόνο το μέρος που αναφέρεται στον έλεγχο της πολυπλοκότητας της ζωής, τη δημιουργία των νέων φοβικών ταυτοτήτων. Γεννιέται ένα νέο δικαϊκό παράδειγμα. Η δικαιοσύνη λοιπόν παίζει κεντρικό ρόλο στη θεσμοθέτηση της νέας συναίνεσης και, στην ουσία, είναι κεντρικό όργανο παραγωγής πολιτικής. Το απέδειξε η τοποθέτηση σε αρχείο των υποθέσεων των υποκλοπών, των απαγωγών των Πακιστανών και των πτήσεων της CIA. Δε ζούμε πλέον την εποχή των αποφάσεων, αλλά της μη απόφασης, η σκέψη έχει μετατραπεί σε ένα καθαρά χρησιμοθηρικό παραλήρημα, τρομαγμένοι και πετρωμένοι στέκουν όλοι πρόσωπο με πρόσωπο με τα αντικειμενοποιημένα όνειρα αυτής της εργαλειακής σκέψης. Το ζητούμενο όμως είναι να μάθουμε να σκεφτόμαστε χωρίς προφύτες, εξουσιαστές και δικαστικές αρχές., να δώσουμε διαστάσεις στη δυνατότητα της ελευθερίας. Για να μπορέσει η αηδία να πάρει τις διαστάσεις της οργής και της οριστικής αποστοίχισης, πρέπει να δημιουργηθούν εστίες ρήξης, πραγματικά ακηδεμόνευτοι αγώνες που δε θα περιμένουν τίποτα από θεσμούς και όργανα (έχουμε πλέον τέτοια παραδείγματα σε κινήσεις πόλης). Η καταγγελία της σήψης πρέπει να καταδεικνύει ταυτόχρονα το τέλος της ιδεολογίας της προόδου, το πραγματικό πρόσωπο της περιβόητης ανάπτυξης. Το ψέλλισμα του “φτάνει πια” οφείλει να πάρει χαρακτηριστικά εξέγερσης. Το ευχολόγιο ενός άλλου κόσμου και η εφικτότητά του δείχνει σήμερα επικίνδυνος εφυσχασμός, ας ορμήσουμε σε αυτόν με όρους ελευθερίας.

Φιλήμονας Πατσάκης

1. Άποψη του Φρόνιτ

2. Είναι η αγορά επιφαλών δανείων, δανείων που έδωσαν οι τράπεζες σε άτομα που δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις και που αργότερα μεταπώλησαν σαν εξελιγμένα χρηματοπιστωτικά προϊόντα.

Βορβορώδες καθεστώς σκανδάλων, καμαρίλας, διαφθοράς και μίζας

Τα πολιτικοοικονομικά σκάνδαλα της εξουσίας είτε με ροζ αποχρώσεις είτε χωρίς, εμφανίζονται σε συχνή περιοδικότητα λόγω της αυξανόμενης δίψας για εξουσία και χρήματος και αναπαράγονται διαρκώς με μεγαλύτερη ένταση επειδή οι κρατούντες δεν αισθάνονται κανέναν έλεγχο και δε νοιώθουν σε μαζικό επίπεδο την «καυτή ανάσα» μιας εργατικής και κοινωνικής αντεπίθεσης και νέας απειλής που θα τους σταματήσει.

Με το σήριαλ της υπόθεσης Ζαχόπουλου να βρίσκεται σε εξέλιξη, η κυβέρνηση προσπαθεί απεγνωσμένα αφενός μεν να κάνει χρήση του «φαινομένου του Μπάσκερβιλ» με τη χορηγία πλασέμπο ψευδαισθήσεων διπλής κατεύθυνσης, ώστε να ξεγελάσει και να υπνωτίσει για ακόμα μια φορά τα λαϊκά στρώματα και αφετέρου δε να μετριάσει τις εντυπώσεις από το νέο σκάνδαλο, μεθοδεύοντας και μετατοπίζοντας την κουβέντα στις επικείμενες αντικοινωνικές μεταρρυθμίσεις της και στην αντιασφαλιστική επιδρομή της. Αλλά εις μάτην. Αποτυγχάνει παταγωδώς. Το γνωστό πλέον κόλπο γκρόσο δε πιάνει, επειδή η δυσωδία που αναδύεται από το νέο κυβερνητικό σκάνδαλο είναι έντονη και με ιδιαίτερη σφοδρότητα αποκαλύπτεται, λόγω κυρίως του ενδοδημοσιογραφικού ανταγωνισμού των τηλεδικαστών και τηλεστάρ, όλος ο «επιστήθιος» περίγυρος του Μεγάλου Μαξίμου, που τον αποτελούν φίλοι και κολλητοί και που διαπλέκονται με κάθε λογής μεγαλοαπατεώνες εκδοτικών συγκροτημάτων και αργυρώνητων DVDκομιστών.

Μοναδική έγνοια των κρατούντων είναι η δίψα για εξουσία, ο ωχαδερφισμός, το προσωπικό κέρδος, το βόλεμα των δικών τους παιδιών και συγγενών, το ρουσφέτι, και η υπεράσπιση των συμφερόντων της τάξης τους με νύχια και με δόντια.

Είναι όλος αυτός ο συρφετός που χρησιμοποιώντας από την πρώτη στιγμή πολλές από τις πρακτικές της οργανωμένης μαφίας, εξαπέλυσε μια καλά συντονισμένη επιχείρηση συγκάλυψης του πολιτικοοικονομικού χαρακτήρα του σκανδάλου και θέλησε να το περιορίσει στο επίπεδο του ροζ, επικαλούμενος πρωτίστως το δημοσιογραφικό απόρρητο με την αξιοποίηση της αρχικής φαιδρής στάσης της ΕΣΗ-ΕΑ, ενώ παθαίνοντας αμνησία κατά το δοκούν απέκρυπτε συνειδητά πληροφορίες, για να καλυφθεί η συναλλαγή της κυβέρνησης με τους απατεώνες ρουφιάνους, αυλικούς της εξουσίας. Άλλωστε ο αποδιοπομπαίος τράγος, η συμβασιούχος Τσέκου, είχε βρεθεί και προφυλακιστεί. Μοναδική τους έγνοια η δίψα για εξουσία, ο ωχαδερφισμός, το προσωπικό κέρδος, το βόλεμα των δικών τους παιδιών και συγγενών, το ρουσφέτι και η υπεράσπιση των συμφερόντων της τάξης τους με νύχια και με δόντια.. Μοναδικός τους στόχος η διαφύλαξη και αναπαραγωγή αυτού του καθεστώτος της μίζας, της ρεμούλας και της διαπλοκής. Μέρος του προβλήματος και η διόλου τυχαία εμπλοκή των δύο ακροδεξιών βουλευτών του ΛΑΟΣ που τους «εξαφάνισαν» γρήγορα από τα τηλεπαράθυρα. Μέρος του προβλήματος και της συναλλαγής ο ίδιος ο πρωθυπουργός, του οποίου τα κηρύγματα για «σεμνότητα και ταπεινότητα» και για «μηδενική ανοχή στην διαφθορά» ήταν προπέτασμα καπνού, ώστε να αποσπάσει για δεύτερη φορά την εμπιστοσύνη και την ψήφο του λαού.

Το σκάνδαλο Ζαχόπουλου αποτελεί τη συνέχεια των μεγάλων σκανδάλων της κυβέρνησης: υποκλοπές, ιπτάμενες φυλακές της CIA, απαγωγές Πακιστανών, δομημένα ομόλογα, που προστίθενται ισότιμα στα σκάνδαλα του δίδυμου καθεστωτικού εταίρου της του ΠΑΣΟΚ, από την εποχή του Κοσκωτά και του χρηματιστηρίου. Αποτελεί την κορυφή του παγόβουνου που στη βάση του συμπεριλαμβάνονται μεταξύ άλλων οι προϋπολογισμοί και οι ειδικοί λογαριασμοί (χωρίς διαχειριστικό έλεγχο) όλων των υπουργείων, το ξεπούλημα οργανισμών όπως

αυτών του ΟΛΠ, ΟΛΘ, της ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ, οι ιδιωτικοποιήσεις τομέων των νοσοκομείων, τα αντιασφαλιστικά και αντεργατικά πογκρόμ υπέρ του κεφαλαίου, η προκλητική χρηματοδότηση και σκανδαλώδη φοροαπαλλαγή της εκκλησίας, η ψήφιση αναπτυξιακών νόμων στα μέτρα των κεφαλαιοκρατών και η εκχώρηση μεγάλων δημόσιων φιλέτων γης και παραλιών σε επιχειρηματίες για την «αγροτουριστική αξιοποίησή τους». Το «αναψυκτήριο» του Μαγγίνα, οι πολεοδομικές παραβάσεις σε εξοχικό του Σουφλιά, τα παραδικαστικά κυκλώματα, τα καρτέλ του γάλακτος, τα διαπλεκόμενα συμφέροντα των ΜΜΕ με την κυβέρνηση, οι αποχαρκτηρισμοί αρχαιολογικών χώρων, ο στρουθοκαμηλισμός της αστικής δικαιοσύνης και ο πολιτικός παχυδερμισμός, αποτελούν το οξυγόνο του.

Βυθισμένη η κυβέρνηση στον βούρκο των συνεχιζόμενων σκανδάλων της και λόγω της εντεινόμενης αντικοινωνικής της πολιτικής, πέτυχε το αδιανόητο τέσσερις μήνες μετά την επανεκλογή της: μεγάλα τμήματα λαϊκών στρωμάτων άρουν συνεχώς την εμπιστοσύνης τους προς αυτήν και την αποδοκιμάζουν. Το ίδιο δηλαδή, που έπαθε και το διαχρονικό καθεστωτικό ΠΑΣΟΚ την τελευταία περίοδο της εξουσίας του. Που αν σήμερα αποδοκιμάζεται εξίσου έντονα και ακολουθεί κατά πόδας σε πτώση την κυβέρνηση, οφείλεται όχι μόνο στη σκληρή αντεργατική αντικοινωνική του πολιτική και στην αλαζονική και εξουσιαστική του συμπεριφορά, που ήταν «βασιλικότερη του βασιλέως», αλλά και στα καραμπινάτα δικά του μεγάλα σκάνδαλα.

Το τοπίο πλέον μοιάζει ολόενα και περισσότερο με αυτό των διεφθαρμένων τριτοκοσμικών καθεστώτων, κρατώντας μόνο την ιδιαιτερότητά του μόνο ως προς τη «λούμπεν» μορφή του: αυτής του οργανωμένου πλιάτσικου, που σε πολλές των περιπτώσεων δεν έχει να ζηλέψει σε τίποτα από τις πρακτικές της μαφίας. Με την πλήρη αυτονομία της καθεστωτικής πολιτικής από τις κοινωνικές διεργασίες και τα καθημερινά προβλήματα, αποκαλύπτεται σε όλες της τις διαστάσεις η διαφθορά και η διαπλοκή των κρατικών κυβερνητικών αξιωματούχων και η σήψη και παρακμή του κοινοβουλευτισμού και της αστικής δημοκρατίας. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο σήμερα γίνεται πιο ευδιάκριτη

η αντίθεση μεταξύ κράτους και κοινωνίας –και εν δυνάμει επικίνδυνη για τους κρατούντες– που αποτυπώθηκε σε πρόσφατες δημοσκοπήσεις, οι οποίες δείχνουν ότι ο εργαζόμενος λαός δεν έχει πλέον καμιά εμπιστοσύνη στους πολιτικούς, στις υποσχέσεις όλων των κομμάτων, στα πεπραγμένα και στις εξεταστικές επιτροπές της βουλής, στους λεγόμενους θεσμούς διαφάνειας του καθεστώτος και στα αστικά δικαστήρια.

Ας κόπτεται για το αντίθετο η κοινοβουλευτική καθεστωτική αριστερά που επιδιώκει την αποκατάσταση και την αξιοπιστία αυτού του διεφθαρμένου καθεστώτος και του κύρους των θεσμών, στους οποίους η ίδια συμμετέχει αντί «πινακίου φακής». Που προτιμά να εξαντλεί τη δράση της στη «μάχη» των ψήφων και των κουπονιών, στους ανώδυνους για τα αφεντικά κομματικοκεντρικούς περιπάτους της και στους διαδρόμους της βουλής και καθώς φαίνεται είναι ιδεολογικά έτοιμη

Το μεγαλύτερο σκάνδαλο είναι η ύπαρξη αυτού του διεφθαρμένου καθεστώτος που διαιωνίζει τα προνόμια, την κοινωνική αδικία, το σύγχρονο εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα και μετατρέπει τη ζωή των κυβερνωμένων σε θανάσιμη κόλαση, προσφέροντας μια ελεγχόμενη α λα καρτ ελευθερία.

να κυβερνήσει και να γίνει ο νέος δυνάστης και καταπιεστής του λαού, είτε με την κεντροαριστερή εκδοχή της «κυβερνώσας αριστεράς» του ΣΥΝ –μαζί με το ΠΑΣΟΚ-, είτε στα πλαίσια του καπιταλισμού με τους συμμάχους του για «ριζικές αλλαγές στην οικονομία και στην εξουσία» που ευαγγελίζεται το ΚΚΕ. Ίσως, έτσι εξηγείται και η τωρινή στάση της για τη λεγόμενη κάθαρση του συστήματος από τα σκάνδαλα, που δε συνολοκοποιεί την αιτία γέννησης και αναπαραγωγής τους, που είναι η ύπαρξη αυτού του καθεστώτος και όχι απλά, όπως θεωρεί, το «αποτέλεσμα της διαπλοκής ορισμένων ΜΜΕ... με ορισμένους πολιτικούς». Στόχος της είναι μια τύπου κάθαρση, όπως αυτή του '89, όπου «οι λύκοι συζητούν για τη διαφάνεια στα πρόβατα» και όχι κάθετη ρήξη με τη μαφία κράτους και κεφαλαίου, που αναπαράγει τα σκάνδαλα και μαζί με αυτά την ίδια την πολιτική εξουσία και αυτό το διεφθαρμένο καθεστώς. Η ύπαρξη του οποίου αποτελεί το μεγαλύτερο σκάνδαλο επειδή διαιωνίζει τα προνόμια, την κοινωνική αδικία, το σύγχρονο εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα και μετατρέπει τη ζωή των κυβερνωμένων σε θανάσιμη κόλαση, προσφέροντας μια ελεγχόμενη α λα καρτ ελευθερία. Για τούτο και η μοναδική απάντηση απέναντι στους κρατούντες δεν μπορεί να είναι άλλη από την ανάπτυξη της κοινωνικής και εργατικής αντίστασης και τη διαμόρφωση των σύγχρονων όρων μιας νέας απειλής και αντεπίθεσης στα μαλακά υπογάστρια του καθεστώτος, που μπορεί σήμερα να φαντάζει παντοδύναμο βγάζοντας τη γλώσσα του στο λαό, στην κοινωνία και στους εργαζόμενους, αλλά γίνεται ιδιαίτερα τρωτό και εύθραυστο μπροστά στο ξεδίπλωμα της ακηδεμόνευτης κοινωνικής οργής και αγανάκτησης και ενός μάχιμου λαϊκού ξεσηκωμού.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΤΣΑΜΠΟΥΚΑ!

Ενάμιση μήνα μετά την απόλυτα πετυχημένη πανεργατική απεργία, από άποψη συμμετοχής και μαζικότητας των συγκεντρώσεων και των αλυσιδωτών εξελίξεων που προκάλεσε σε όλα τα επίπεδα, πρέπει να θεωρείται δεδομένη η κλιμάκωση της επίθεσης κεφαλαίου-κράτους και παραμένει πάντα ζητούμενο η κλιμάκωση των αγώνων και η οργάνωση της αντίστασης από τη μεριά των εργαζομένων.

Η κυβέρνηση μοιάζει με τον πυγμάχο που δέχτηκε απανωτά ισχυρά κροσέ και περιμένει καρτερικά το καμπανάκι που θα σημάνει τη λήξη του γύρου, για να πάρει βαθιές ανάσες, να συγκροτήσει τη σκέψη του, να μαζέψει δυνάμεις και να αντεπιτεθεί. Το μπλοκάρισμα της μπροστά στη διάχυτη οργή και αγανάκτηση των εργαζομένων ήταν εμφανές και εκφράστηκε προς τα έξω με την άρον άρον αντικατάσταση του υπουργού "απασχόλησης". Λίγες μέρες αργότερα ο "έμπιστος" του πρωθυπουργού, Ζαχόπουλος δίνει άλλο ένα ηχηρό χαστούκι στους κυβερνώντες, ανοίγοντας ταυτόχρονα τους ασκούς του Αίολου. Το DVD, οι εξελίξεις στα υψηλά κλιμάκια, οι φημολογίες, η κλειδαρότρυπα, απλά φανερώνουν το μεγαλείο της σαπίλας και της μπόχας ενός συστήματος που τρέφεται από τα κομμάτια του.

Οι μεγαλοδημοσιογράφοι, αυτά τα καθημερινά πρωινά και βραδινά παπαγαλάκια της εξουσίας, οι αυλοκόλακες της παρακμασμένης αστικής τάξης, που δε θα ήταν λιγότερο γλοιώδεις αν τα εκατομμύρια των ευρώ που διαθέτουν στους τραπεζικούς λογαριασμούς, ήταν "νόμιμα" και δικαιολογημένα, επιδίδονται σε "συντροφικά" μαχαρώματα, βγάζοντας στη φόρα όλο το σχεδιάγραμμα των υπόγειων διαδρομών και του λαβύρινθου ανάμεσα στο κοινοβούλιο, το Μαξίμου, τα εκδοτικά συγκροτήματα και τις έδρες των καναλιών.

Ωστόσο, η καθημερινότητα δεν αφήνει και πολύ χρόνο για την παρακολούθηση των τηλεοπτικών ερευνών και την αναζήτηση του... κομιστή. Η σκληρή πραγματικότητα των 600 ευρώ, των εκατοντάδων χιλιάδων άνεργων και των πολύ περισσότερων ανασφάλιστων, οι αυξημένες ανάγκες αλλά και ο σύγχρονος εγκλωβισμός καταλαμβάνουν έτσι κι αλλιώς την πρώτη θέση στις "προτιμήσεις" των "ηλεθεατών".

Η κυβέρνηση δείχνει να τραβάει το δρόμο της σύγκρουσης κι αυτό δεν είναι απλή επιλογή αλλά οδηγός επιβίωσης για την ίδια και τα συμφέροντα που εξυπηρετεί. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που όλο το προηγούμενο διάστημα αυξήθηκαν οι πιέσεις, που συμπληρώνονταν και από σκληρή κριτική, προς την κυβέρνηση από εκπροσώπους του ΣΕΒ και μεγάλων ιδιωτικών επιχειρηματικών ομίλων για την ανάληψη πρωτοβουλιών και την άμεση εφαρμογή των "μεταρρυθμίσεων". Οι κινήσεις της στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα είναι ενδεικτικές για τις προθέσεις της.

Στην Ολυμπιακή με πρόσχημα το "νοικοκύρεμα" της εταιρίας επιχειρείται η ιδιωτικοποίηση της και το πέταγμα στο δρόμο χιλιάδων εργαζομένων.

Στα λιμάνια με το παραμύθι του εκσυγχρονισμού και με διαδικασίες εξπρές, παραχωρούνται σε μεγάλους ιδιωτικούς ομίλους οι εμπορευματοικοί σταθμοί, κάτι που ανοίγει το δρόμο για την πλήρη και οριστική ιδιωτικοποίησή τους και την αλλαγή του υπάρχοντος εργασιακού καθεστώτος.

Στην οικοδομή ετοιμάζεται να "κατεβάσει" νέο σαφώς χειρότερο νόμο, για τον τρόπο υπολογισμού των ενσήμων. Το κατασκευαστικό κεφάλαιο από τις εταιρίες μέχρι των εργολάβους, χρόνια τώρα πιέζει τις εκάστοτε κυβερνήσεις, να μειώσουν το συντελεστή ενσήμων. Πρόσφατα έκαναν προσφυγή στο ΣΤΕ κι αυτό έκρινε αντισυνταγματικά τα κριτήρια που επιβάλλει το ΙΚΑ με τον κανονισμό για τον ελάχιστο συντελεστή υπολογισμού, στις οικοδομές και τα έργα. Δε φτάνει δηλαδή που δεν κολλάνε σήμερα τα ενσήμα και τα πουλάνε μετά στη "μαύρη" έναντι 20-25 ευρώ το ένα, θέλουν και πλήρη ελευθερία στην ασυδοσία τους.

Το παζλ των σαρωτικών αλλαγών έρχονται να συμπληρώσουν το διαφαινόμενο νέο κύμα ανατιμήσεων, οι αυξήσεις στην άμεση και έμμεση φορολογία και μια σειρά από μέτρα που συρρικνώνουν ακόμα περισσότερο το ήδη πενιχρό εισόδημα των μισθωτών.

Κυβέρνηση, κράτος και κεφάλαιο προχωρούν συγκροτημένα προς

την υλοποίηση των σχεδίων, χαράσσοντας νέους δρόμους, αμφισβητώντας δεδομένα και επιβάλλοντας μια νέα πραγματικότητα έχοντας εμπιστοσύνη τόσο στις δυνάμεις τους, όσο και στα "στεγανά" τους, που δεν είναι άλλα από την αντιπολίτευση, τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, τις δυνάμεις και τους φορείς εκείνους που προωθούν και επιβάλουν την εργασιακή και κοινωνική ειρήνη προσβάλλοντας με τον ιό της ηττοπάθειας όλο τον κοινωνικό ιστό.

Απέναντι σε αυτές τις εξελίξεις η αντεπίθεση, η κλιμάκωση του αγώνα, η ανάπτυξη των αντιστάσεων από τη μεριά των εργαζομένων αποτελεί μονόδρομο και βασική κεντρική επιλογή.

Η έκφραση της αγανάκτησης στην απεργία του Δεκεμβρη ξεπέρασε κατά πολύ τα όρια της απάντησης στην αντιστασιακή επίθεση αλλά είχε ως σημείο αναφοράς αυτήν. Η ανασφάλεια, η πίεση της κινδυνολογίας αλλά και των υπαρκτών καθημερινών προβλημάτων ψάχνει να βρει διέξοδο, θέλει να εκφραστεί συνολικότερα. Τα σημάδια ριζοσπαστικοποίησης ενός τμήματος των σύγχρονων μισθωτών σκλάβων είναι πλέον έντονα και το βάθεμα στην ουσία και τη φύση της εργασίας και της παραγωγής, είναι μια διαδικασία που έχει ήδη ξεκινήσει στο εσωτερικό της κοινωνίας. Μέσα από την "κρησάρα" της καθημερινής πάλης περνάει τώρα το σύνολο του σύγχρονου κοινωνικού εκβιασμού. Η εργασία, ο τρόπος ζωής, ο ελεύθερος χρόνος, η ποιότητα των παροχών, οι πλαστές ανάγκες, όλα αμφισβητούνται έστω και με πρωτόλειο τρόπο.

Οι πραγματικές διαθέσεις των εργαζομένων τείνουν να ξεπεράσουν τα όρια που θέτει σήμερα το συνδικαλιστικό κίνημα από την ηγεσία μέχρι τη βάση και να απεγκλωβιστούν από τα πλαίσια των χρεοκοπημένων αντιλήψεων και λογικών που οδήγησαν για χρόνια και συνεχίζουν να οδηγούν στην ήττα. Ο κόσμος έχει ανάγκη από νικηφόρους αγώνες, από κατακτήσεις, από αποτελεσματικές αντιστάσεις.

Αυτό φάνηκε και στις πρόσφατες κινητοποιήσεις των λιμενεργατών ενάντια στη σχεδιαζόμενη ιδιωτικοποίηση των λιμανιών. Στην πρόσφατη συγκέντρωσή τους ήρθαν αντιμέτωποι με την άγρια καταστολή των ΜΑΤ. Ενώ η συνδικαλιστική τους ηγεσία προτίμησε να τα μαζέψει και να φύγει από το χώρο του ΟΛΠ, μετά το πρώτο "ψέκασμα", η πλειοψηφία των εργαζομένων οργάνωσε την άμυνά της. Άναψε φωτιές, έστησε οδοφράγματα, πήρε πέτρες και απάντησε στις επιθέσεις, στερώντας από το κράτος έστω και για λίγη ώρα το προνόμιο ή μάλλον το μονοπώλιο της βίας.

Η συγκρότηση ενός κινήματος με τα χαρακτηριστικά της ανατροπής, της άρνησης, της σύγκρουσης με τις επιλογές του κράτους και του κεφαλαίου είναι η μόνη εγγύηση για την επιτυχή κατάληξη των αγώνων. Το κενό δεν μπορεί βέβαια να το καλύψουν οι τριτοβάθμιες οργανώσεις (ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ). Η παρέα του Παναγόπουλου είναι έτοιμη να βαδίσει στα χνάρια των προκατόχων της την περίοδο Γιαννίτση και όταν πέρανε ο νόμος Ρέππα- για τον οποίο άλλωστε δεν έχει αρθρώσει κουβέντα όλο το προηγούμενο διάστημα. Δέσμια των σύγχρονων αναγκών και απαιτήσεων του κεφαλαίου, στυλοβάτης του δόγματος

της ανταγωνιστικότητας, της αύξησης της παραγωγικότητας, της "εθνικής" ανάπτυξης, είναι έτοιμη να υπογράψει άλλη μια σύμβαση της ξεφτίλας και να αναλάβει το ρόλο του επίσημου συνομιλητή στον αντικοινωνικό διάλογο με την κυβέρνηση και ουσιαστικά να υποκύψει στο βάρος της συνολικότερης αντεργατικής επίθεσης.

Η ΓΣΕΕ, γνήσιος εκφραστής των συμφερόντων της αστικής τάξης, λειτουργεί ως πέμπτη φάλαγγα στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος, προωθεί την αδράνεια, την παθητικοποίηση, τη μιζέρια που λειτουργεί διαλυτικά. Την κρίσιμη στιγμή δεν είναι σε θέση να επωμισθεί τις ευθύνες της ανάπτυξης των αγώνων και ούτε θέλει βέβαια, γι' αυτό και συμβάλει σε μέγιστο βαθμό στον κατακερματισμό και τη διάσπαση του κινήματος.

Από την άλλη όμως εκφραστής των πραγματικών διαθέσεων των εργαζομένων δεν μπορεί να γίνει ούτε το ΠΑΜΕ. Οι δυνάμεις του έχουν δείξει ξεκάθαρα πως δεν είναι σε θέση να σηκώσουν το ειδικό βάρος της συγκρότησης ενός συγκρουσιακού, ανατρεπτικού, νικηφόρου κινήματος. Οι αντιλήψεις και λογικές της υποτίμησης των καθημερινών αγώνων και η ανάδειξη της παράταξης, οι κομματικές φιέστες υποδλώνουν την πλήρη απουσία στόχου του ΠΑΜΕ και το αγεφύρωτο χάσμα ανάμεσα σε αυτό και την εργατική βάση.

Το κενό δεν μπορεί να καλυφτεί ούτε με τις επαναστατικές κορώνες, ούτε με την αριστερούτσικη (ίσως και λίγο παραπέρα) φρασεολογία. Πολύ καλά κάνουν και θέτουν το δίλημμα "Προσαρμογή ή ανατροπή" αλλά μάλλον πρέπει να το λύσουν πρώτα οι ίδιοι, όπως πρέπει και να πάρει σαφή θέση ο Γόντικας, ο οποίος μας μπερδεύει στον ριζοσπάστη (13 Γενάρη) γράφοντας τη μια ότι το κομβικό ζήτημα στη διαδικασία της ταξικής πάλης είναι η σχέση κεφαλαίου-εργατικής τάξης και την άλλη η σχέση μονοπωλίου-λαού!

Η λύση βρίσκεται στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων, στη δημιουργία ενός κινήματος που θα στηρίζεται στην πραγματική ενότητα της βάσης, που θα θέτει στην πρώτη γραμμή τις σύγχρονες ανάγκες των εργαζομένων, ενός πολύμορφου ανατρεπτικού, συγκρουσιακού, αμεσοδημοκρατικού, εργατικού-κοινωνικού μετώπου.

Ο συντονισμός των πρωτοβάθμιων σωματείων, μπορεί να κινηθεί σε αυτή την κατεύθυνση, μπορεί να γίνει σημείο αναφοράς, αρκεί να ξεφύγει από τη στεία κριτική, να δώσει την ευκαιρία στην ίδια τη βάση, στον κάθε εργαζόμενο να εκφραστεί, να βρει βήμα διαλόγου.

Το μεγάλο στοίχημα θα κερδιθεί μόνο με την ενεργοποίηση των "από κάτω", με το μπόλιασμα του λόγου με τις καθημερινές εμπειρίες, με το βίωμα των σύγχρονων καταπιεσμένων.

Η απεργία της 13ης του Φλεβάρη πρέπει αποτελεί μια πρώτης τάξης ευκαιρία, για την εμφάνιση ενός διαφορετικού κινήματος με αυτά τα χαρακτηριστικά, που θα δώσει τη μάχη με όρους και προϋποθέσεις νίκης.

Αυτή τη φορά, οι κυβερνώντες πρέπει να νιώσουν την ανάσα μας από την καλή και από την ανάποδη!

Τάσος Χριστόπουλος

ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ

★ Πλήρης Αγώνων, Παντοτινά Νέος, έφυγε από κοντά μας, την Παρασκευή 4 Γενάρη, ο Άνθρωπος, ο Πρόσφυγας, ο Επαναστάτης μπαρμπα-Γιάννης Ταμτάκος (1908-2008).

Αντίο Σύντροφε...ο Αγώνας Συνεχίζεται!!!

.....

★ Ελεύθερος είναι από τη Δευτέρα 7 Γενάρη, ο Κώστας Αγαπίου μετά την εκδίκαση της αίτησης αποφυλάκισής του από το 5μελές Εφετείο Αναστολών. Η προσωρινή αποφυλάκιση μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης από το εφετείο, του μοναδικού ανθρώπου πού κρατείτο στις φυλακές για την υπόθεση της οργάνωσης «Επαναστατικός Λαϊκός Αγώνας» ήταν αποτέλεσμα θετικής εισήγησης του εισαγγελέα και ομόφωνης απόφασης του δικαστηρίου. ...Ο Αγαπίου υπήρξε μέλος του κεντρικού συμβουλίου στον Αντιδικτατορικό Ρήγα και έχει καταδικαστεί απ’ το στρατοδικείο της Χούντας. Η «δημοκρατία»... ευγνωμονούσα τον αντάμειψε για τους αντιδικτατορικούς του αγώνες καταδικάζοντάς τον σε 12 αιώνες φυλακή, ως ένοχο ηθικής συνδρομής[!] σε άγνωστους δράστες, χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο, μόνο και μόνο για να εξυπηρετηθούν πολιτικές σκοπιμότητες στις παραμονές των Ολυμπιακών Αγώνων και να ικανοποιηθεί ο αμερικάνικος παράγοντας. Ένα δεύτερο δικαστήριο, σε χρόνο μεταγενέστερο, τον έκρινε αθώο όπως επίσης τους συγκατηγορούμενους του Αγγελέτο Κανά και Ειρήνη Αθανασάκη. Η απόφαση αυτή ανέτρεψε και οιοινεί ακύρωσε την προγενέστερη καταδικαστική απόφαση. Όμως παρά την αθώωσή του και τις επανειλημμένες προσφυγές με αίτημα την εκτέλεση της απαλλακτικής απόφασης και παύσης της παράνομης και αντισυνταγματικής κράτησής του ο Κώστας Αγαπίου συμπληρώνει τώρα πέντε χρόνια φυλακή!...

.....

★ Την ίδια ώρα συνεχίζεται η συλλογή υπογραφών για την αποφυλάκιση για λόγους υγείας του Σάββα Ξηρού. Το κείμενο των υπογραφών έχει ως εξής: «Εμείς που υπογράφουμε αυτό το κείμενο ζητάμε να αποφυλακιστεί ο Σάββας Ξηρός, που βρίσκεται κρατούμενος στην ειδική πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού από το 2002, όντας ακρωτηριασμένος, με προβλήματα αναπνευστικά, βάδισης, ισορροπίας, προσανατολισμού, ακοής και όρασης και κινδυνεύοντας με ολική τύφλωση.

.....

★ Καταγγελία από τις φυλακές, για έρευνα στο κελί του ιδίου αλλά και του Βασίλη Τζωρτζάτου με σκοπό την τρομοκράτησή τους, δημοσιοποίησε ο κρατούμενος για την υπόθεση της ΕΟ 17Ν, Αλέξανδρος Γιωτόπουλος .

.....

★ Συνέντευξη στην εφημερίδα «Λιμπερασιόν» παραχώρησε ο Ζαν Μαρκ Ρουιγιάν μέλος της πάλαι ποτέ ΕΟ Action Directe. Με τίτλο «Μαθαίνοντας την Ελευθερία» αναδημοσιεύτηκε από τον Γιώργο Αγγελόπουλο στην εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» από όπου κι αντιγράφουμε: **Ζαν-Μαρκ Ρουιγιάν:** «Με το γράψιμο, ξεπέρασα την πεισιθάνατη εμμονή της φυλακής»

Δεκατρία χρόνια στην παρανομία, δεκαοκτώ μήνες νομιμότητα, είκοσι τέσσερα χρόνια στη φυλακή: στα 55 του, ο Ζαν-Μαρκ Ρουιγιάν, αναρχικός και συνιδρυτής της γαλλικής ακροαριστερής οργάνωσης

Άμεση Δράση, ανακαλύπτει ξανά τη ζωή.

Από τις 17 Δεκεμβρίου, ο Ρουιγιάν βρίσκεται υπό καθεστώς ημιελευθερίας. Κάθε πρωί εμφανίζεται στον εκδοτικό οίκο Agone της Μασσαλίας για να δουλέψει και κάθε βράδυ στις 8 και τα Σαββατοκύριακα επιστρέφει στη φυλακή. «Όταν έχεις περάσει είκοσι χρόνια της ζωής σου προσπαθώντας να βγεις από τη φυλακή και τώρα χτυπάς κάθε βράδυ το κουδούνι για να ξαναμπείς μέσα, είναι παράξενο», λέει στη «Λιμπερασιόν». Από την άλλη όμως, και η ελευθερία «είναι μια δοκιμασία...Ο εξωτερικός χρόνος, που είναι ωστόσο αρκετός, δώδεκα ώρες την ημέρα, περνάει με μian ανάσα». Για τον Ρουιγιάν, ο κόσμος είναι ακόμη το κελί του. «Έξω, δεν έχω σημεία αναφοράς. Ο χρόνος φεύγει σαν το νερό μέσα από τα δάχτυλά μου. Μέσα ξαναβρίσκω τη γνωστή μου ζωή, του καταδίκου». Έτσι, βήμα βήμα, προχωράει η εκμάθηση της ελευθερίας.

.....

★ Σε πανελλαδική εκδήλωση-συζήτηση για το Ασφαλιστικό και τους αγώνες των εργαζομένων καλεί η «Πρωτοβουλία Κοινής Δράσης για τη μάχη του Ασφαλιστικού», το Σάββατο 2 Φλεβάρη στην αίθουσα συνεδριάσεων της ΕΔΟΘ-ΑΔΕΔΥ, επί της οδού Προξένου Κορομηλά 51, στο κέντρο της Θεσσαλονίκης. «Η Πρωτοβουλία, συγκροτήθηκε στην Θεσσαλονίκη τον Οκτώβριο του 2007, με τη συμμετοχή εργαζομένων, νέων και ανέργων, εργατικών και φοιτητικών σχημάτων. Γνωρίζουμε πως και σε άλλες πόλεις έχουν συγκροτηθεί παρόμοιες πρωτοβουλίες, με τα δικά της χαρακτηριστικά η κάθε μία: Αθήνα, Πάτρα, Βόλος, Ηράκλειο, Ξάνθη κτλ. Κοινός τόπος όλων των Πρωτοβουλιών, η αντιμετώπιση της αντισφαλιστικής επίθεσης της κυβέρνησης. Κοινά χαρακτηριστικά: η κάθετη άρνηση του προσχηματικού διαλόγου με την κυβέρνηση, η αγωνιστική αντιμετώπιση της κυβερνητικής πολιτικής με απεργίες και διαδηλώσεις, η απόρριψη κάθε συμβιβαστικής λογικής από την πλευρά των συνδικαλιστικών ηγεσιών, η προώθηση της ενότητας του εργατικού κινήματος ενάντια σε κάθε πολιτική διάσπασης και απάντηση στα επιχειρήματα της κυβέρνησης με την διακίνηση διαφωτιστικού υλικού σε εργασιακούς και κοινωνικούς χώρους, **η συμβολή στην δραστηριοποίηση της βάσης των εργαζομένων ώστε να πάρουν τις αποφάσεις και τον αγώνα του ασφαλιστικού στα χέρια τους.**

Οι αρχικές τοποθετήσεις θα είναι σύντομες ώστε να δοθεί χρόνος για ουσιαστική συζήτηση και περιλαμβάνουν τις εισηγήσεις : Γιώργος Σταμάτης, Καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας, για την ιδιωτικοποίηση της κοινωνικής ασφάλισης.

Ανέστης Ταρπάγκος, Πρωτοβουλία Ασφαλιστικού Θεσσαλονίκης, για την κοινωνική πολιτική συγκυρία.

Σ. Σκεύος, Μέλος Δ.Σ. Σωματείου WIND, για τους στόχους και τις μορφές δράσης του κινήματος.

Μπεκιάρης Κώστας, μέλος Σωματείου Λιθογράφων Αθήνας, για το συντονισμό και την ανάγκη κλιμάκωσης του αγώνα.

Σε όλους τους συναγωνιστές από άλλες πόλεις, δεσμευόμαστε για την φιλοξενία τους. Περιμένουμε τις απαντήσεις σας το συντομότερο δυνατόν. Επικοινωνήστε μαζί μας στα τηλέφωνα: 6934 664171 , 6945 381232, 6944 943085, 6976 595821»

Πρωτοβουλία Κοινής Δράσης Εργαζομένων-Ανέργων-Νέων

για τη Μάχη του Ασφαλιστικού www.asfalistiko2007.blogspot.com

Σάκης Κηπουρός

ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ - ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ – Β

Κορακοπαπαγαλάκια

Τα πρόσφατα κροκοδείλια δάκρυα των μεγαλοδημοσιογράφων των ΜΜΕ και των υποταγμένων αρχισυνδικαλιστών της ΕΣΗΕΑ, καθώς και της Ένωσης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, για τη διαπόμπευση των πρωταγωνιστών του σκανδάλου Ζαχόπουλου, που αποτέλεσε και αποτελεί το προνομιακό πεδίο δράσης των δημοσιογράφων της συναλλαγής και των μεγαλοεκδοτών κομπιναδόρων, δεν πρέπει να μας ξεγελούν. Ποτέ δε νοιάστηκαν για τη διαπόμπευση ή την κρατική και ψυχολογική βία απέναντι σε απλούς καθημερινούς ανθρώπους, διαδηλωτές, μετανάστες και νεολαίους. Όπως και σήμερα, που όχι μόνο δεν καταγγέλλουν, αλλά αποκρύπτουν συνειδητά την απαγωγή και την ανάκριση νεαρού από κουκουλοφόρους διατεταγμένους μπάτσους, στο Ηράκλειο Κρήτης και τον μαζικό ξυλοδαρμό μεταναστών στην Πάτρα.

Ποιος στ’ αλήθεια απ’ αυτούς τους, επί χρήμασι, όψιμους τιμητές της δεοντολογίας, σεβάστηκε την προσωπικότητα δεκάδων ανθρώπων κατά τη διάρκεια της υπόθεσης της 17Ν και του ΕΛΑ το 2002; Ποιος απ’ αυτούς διαμαρτυρήθηκε για το διασυρμό, τις στοχεύσεις και το δημόσιο χαφιεδισμό αγωνιστών του κινήματος; Κανείς! Όλοι, μα όλοι τους-εκτός βεβαίως κάποιων φωτεινών εξαιρέσεων που δεν ήταν του σιναφιού τους- κατάπιναν τη γλώσσα τους τότε. Όπως και τώρα, που μετά από την τελεσίδικη καταδίκη των φερόμενων ως κατηγορουμένων για την υπόθεση της 17Ν δε βγάζουν άχνα, παρότι έχουν περάσει οχτώ μήνες, για την εσκεμμένη καθυστέρηση της «καθαρογραφής» της απόφαση του Εφετείου. Και πώς θα μπορούσε άλλωστε να είναι διαφορετικά, αφού είναι –όπως και τότε- τα ίδια δημοσιογραφικά κοράκια, που σήμερα πρωταγωνιστούν και παρελαύνουν στους τηλεμαραθώνιους των ΜΜΕ, ως κομιτατζήδες της... δεοντολογίας! Η διαφορά τους με το χθες είναι ότι σήμερα έβγαλαν προσωρινά την κουκούλα του πληροφοριοδότη της ΓΑΔΑ και την αντικατέστησαν μ’ αυτήν των ανθρώπινων δικαιωμάτων και των ευαισθησιών, για τα οποία τόσο πολύ κόπτονται! Η ουσία όμως παραμένει πάντα η ίδια: Ήταν και είναι αυλικόι και τσιράκια της εξουσίας και των νέων ολιγαρχών μανδρινών και ως «σύγχρονοι» καταδότες απολαμβάνουν της ασυλίας των αφεντικών τους, διατηρώντας στο ακέραιο τους παχυλούς μισθούς τους και τα προκλητικά προνόμια που τους εξέθρεψαν. Δικαιώνοντας το, γνωστό πλέον στο πανελλήνιο, παλιό σύνθημα: Αλήτες Ρουφιάνοι Δημοσιογράφοι.

Στην αγκαλιά της τάξης της

Στο πρωτοχρονιάτικο πάρτι, στα γραφεία της εταιρείας του εφοπλιστή Νίκου Πατέρα, παραβρέθηκε η υπουργός Εξωτερικών Ντόρα Μπακογιάννη- καθότι φίλη του- μαζί με κυβερνητικούς αξιωματούχους που ανήκουν στη σφαίρα επιρροής της. Μεταξύ άλλων παραβρέθηκαν η υπουργός Απασχόλησης Φάνη-Πάλη Πετραλιά, ο υφυπουργός Ναυτιλίας Πάνος Καμμένος και αρκετοί βουλευτές. Στο πάρτι αυτό δεν θα μπορούσε φυσικά να λείπει ο φίλος του Πατέρα αλλά και κουμπάρος της Ντόρας, εφοπλιστής Βαγγέλης Μαρινάκης. Μεγάλος απών από το πάρτι ο υπουργός Ναυτιλίας Γ. Βουλγαράκης που φροντίζει σε κάθε βήμα του, όπως πρόσφατα στο Ελληνοαμερικανικό Εμπορικό Επιμελητήριο, να πλέκει τα εγκώμια στους Έλληνες εφοπλ(η)στές για το διεθνή ρόλο τους. Η Ντόρα πάντως σίγουρα δε θα είναι αυτή που θα βρει τους διεθνείς αγοραστές για το ξεπούλημα των λιμανιών σε Πειραιά και Θεσσαλονίκη. Ο λόγος; Προστατεύει τα νώτα της από την εμπλοκή της σε σκάνδαλα, ώστε να διεκδικήσει αλώβητη την αρχηγία

ΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ –**ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ** – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ – **ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ** – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ –**ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ** – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ –**ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ** – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ

της ΝΔ. Προς το παρόν συνεχίζει να απολαμβάνει, εν μέσω στενών φίλων και κουμπάρων, την αγκαλιά της τάξης της. Κι ας άλλαξε ο χρόνος...

Εφοπλ(η)στές

Σύμφωνα με την ετήσια έκθεση του Διεθνούς Οργανισμού για τις Θαλάσσιες Μεταφορές για το 2007, ο στόλος των Ελλήνων εφοπλιστών εξακολουθεί να είναι πρώτος στην παγκόσμια κατάταξη και υπερέρχει κατά πολύ σε τონάζ από τους στόλους των εφοπλιστών των ΗΠΑ, της Ρωσίας, της Ιαπωνίας και της Κίνας. Μόνο για το 2007, οι Έλληνες εφοπλιστές διαχειρίστηκαν το 23% παγκοσμίως σε πλοία μεταφοράς ξηρού φορτίου και το 20% σε δεξαμενόπλοια, εξυπηρετώντας το 25% της θαλάσσιας μεταφοράς πετρελαίου στις ΗΠΑ και το 25% των αμερικανικών εξαγωγών. Με την υψηλότερη κερδοφορία επί του συνόλου των εφοπλιστών 35 χωρών, εξακολουθούν να έχουν τους ναυτεργάτες σε καθεστώς γαλέρας, να τους εκβιάζουν και να τους τρομοκρατούν για ένα ξεροκόμματο, ενώ συχνά τα δεδουλευμένα τα δίνουν με καθυστέρηση μηνών. Σημειώνοντας ρεκόρ ναυπηγήσεων το 2009 με παραγγελίες 800 νέων πλοίων θα αυξήσουν το στόλο τους στα 3884 πλοία!! Κι ως μεγάλα αρπακτικά που είναι τα ναυπηγούν όλα εκτός Ελλάδας, καθώς δεν έκαναν ούτε μία παραγγελία ναυπήγησης νέου πλοίου στη Ζώνη Περάματος,! Οι ξεδιάντροποι...!

Το ΚΚΕ σε «νέα» πορεία...

Με ιδιαίτερη έκπληξη διαβάσαμε την «πολιτική πρόταση» του ΚΚΕ που παρουσίασε η γ.γ του στις 26 Νοεμβρίου στον Περισσό. Το ΚΚΕ, με το «νέο» πολιτικό μανιφέστο που υιοθετεί, προσπαθεί να «αλλάξει» τον τρόπο της πολιτικής του παρέμβασης και δράσης και μεταξύ άλλων προσπαθεί να φανεί ανοιχτό σε συμμαχίες (με ποιους άραγε;), συγκροτώντας το Αντιμονοπωλιακό Αντιϊμπεριαλιστικό Δημοκρατικό Μέτωπο (ΑΑΔΜ). Του οποίου «η δύναμή του βρίσκεται στη συμμαχία των κοινωνικών δυνάμεων, στην ταξική πάλη, στην πάλη από τα κάτω (σ.σ με το ΠΑΜΕ) και από τα πάνω (σ.σ μέσα από τους θεσμούς του καθεστώτος και το κοινοβούλιο και πάνω απ' όλα από το κόμμα)...στην ποιότητα της εξουσίας που διεκδικεί (σ.σ. στα πλαίσια της λαϊκής εξουσίας και οικονομίας εντός του καπιταλιστικού συστήματος και όχι ανατροπής του)». Ο στόχος του ΑΑΔΜ, σύμφωνα με το ΚΚΕ, είναι «η εξασφάλιση της ανώτατης ικανοποίησης των ανθρώπινων αναγκών που αναπτύσσονται συνεχώς και είναι υλικές και πολιτιστικές ανάγκες ολόκληρης της κοινωνίας μέσω της ανάπτυξης και τελειοποίησης της παραγωγής, πάνω στη βάση της πιο υψηλής τεχνικής». Σαν τους στόχους δηλαδή, του κρατικού καπιταλιστικού μοντέλου της πρώην ΕΣΣΔ που προμετωπίδα του είχε την απεριόριστη ανάπτυξη και «πρόοδο» με καταναγκαστική εργασία, εκμετάλλευση των εργαζομένων και χιλιάδες γκουλάγκ.

Μ' αυτή τη νέα του τακτική το ΚΚΕ στην ουσία προσπαθεί να παραπλανήσει τους εργαζόμενους ότι τάχα είναι ένα ανοιχτό, μη δογματικό, κόμμα κοινωνικής στόχευσης, για να τους έχει στο χέρι και να τους αποσπά διαρκώς την ψήφο. Γιατί στο φινάλε μόνο αυτό το ενδιαφέρει να κάνει. Να μετατρέπει την κοινωνική δυσφάσκεια και αγανάκτηση των εργαζομένων όχι σε πραγματικούς νικηφόρους αγώνες, αλλά σε ψήφους. Όμως, η «πολιτική πρόταση» του ΚΚΕ προσδιορίζει και τη μέθοδο πάλης γι' αυτή τη «νέα» πορεία. «...Ξέρουμε (σσ λέει το ΚΚΕ) ότι μόνο στο έδαφος της πάλης διαμορφώνεται πείρα

για να περάσουμε στην αντεπίθεση, στη ρήξη και την ανατροπή στην πορεία». Προφανώς η νέα τακτική του ΚΚΕ περί ανατροπής και ρήξης στην πορεία, στην ουσία έχει να κάνει με τους νέους κοινοβουλευτικούς περιπάτους του στους θεσμούς του καθεστώτος και στα έδρανα της βουλής και όχι στους ανατρεπτικούς ριζοσπαστικούς αγώνες που διεξάγονται εδώ και ένα χρόνο στους δρόμους και στα πεζοδρόμια και που του είναι ξένοι. Απόδειξη; Στις Συνελεύσεις Βάσης των πρωτοβάθμιων σωματείων η ΕΣΑΚ/ΠΑΜΕ/ΚΚΕ ακόμα συκοφαντεί και λοιδορεί τις περυσινές κινητοποιήσεις των φοιτητών και των δασκάλων, ότι ήταν τάχα προσφορά στις καπιταλιστικές αναδιρθρώσεις και καταψηφίζει ασυστόλως την συντονισμένη «από τα κάτω» δράση και συσπείρωση των εργαζομένων, καθώς και κάθε πρόταση που έχει ριζοσπαστική απελευθερωτική κατεύθυνση.

Οι μισθοί και τα προνόμια των «300» βο(υ)λευτών

Μεγάλα προνόμια απολαμβάνουν οι βουλευτές όλων των κομμάτων που συνεχώς προβάλλουν αξιώσεις για την διεύρυνσή τους. Σε μια περίοδο εντεινόμενης φτώχειας του λαού, ανεργίας και εργασιακής επισφάλειας αυτό αποτελεί πραγματική πρόκληση, ιδιαίτερα όταν η μηνιαία αποζημίωσή τους σκανδαλωδώς κυμαίνεται στα 6.000 ευρώ, η οποία μάλιστα προσεχώς θα προσ αυξηθεί, λόγω της επικείμενης αύξησης των μισθών των, επίσης προνομιούχων, δικαστών. Με ολόκληρο το δώρο Χριστουγέννων ίσο με τη μηνιαία αποζημίωσή τους, δώρο Πάσχα και επίδομα αδείας κατά το ήμισυ και ειδική φοροαπαλλαγή, αυξάνουν το ετήσιο εισόδημά τους με τη συμμετοχή τους στις επιτροπές και στα θερινά τμήματα της βουλής. Για τη συμμετοχή τους σε κάθε συνεδρίαση επιτροπής της βουλής παίρνουν 300 ευρώ. Επιπρόσθετα για το βουλευτικό τους γραφείο, οι βουλευτές της Επικράτειας, της Α' και Β' Αθηνών και της Α' και Β' Πειραιώς παίρνουν 1200 ευρώ, ενώ οι βουλευτές της περιφέρειας 1500 ευρώ. Τα έξοδα μετακίνησης στους βουλευτές Επικρατείας, της Α' και Β' Αθηνών, της Α' και Β' Πειραιώς, αλλά και σε αυτούς των οποίων οι περιφέρειες διαθέτουν αεροπορική σύνδεση με την Αθήνα καταβάλλεται το ποσό των 450 ευρώ, στους βουλευτές των οποίων οι περιφέρειες είναι πιο κοντά στην Αθήνα καταβάλλονται 600 ευρώ και σε όσους οι περιφέρειες βρίσκονται μακριά καταβάλλονται 750 ευρώ, ενώ στους βουλευτές Κυκλάδων και Δωδεκανήσου καταβάλλεται το ποσό των 1.000 ευρώ.

Επίσης κάθε βουλευτής δικαιούται μηνιαίως, ποσό που καλύπτει τα έξοδα 1.000 ταχυδρομικών επιστολών, ενώ αυτό διπλασιάζεται κατά την περίοδο των Χριστουγέννων και του Πάσχα. Παράλληλα, τους παρέχεται ατέλεια σταθερής τηλεφωνίας μέχρι οχτώ γραμμών και γραμμή Internet., μέχρι του ποσού των 13.500 ευρώ ετησίως για τον καθένα και γραμμή σύνδεσης κινητής τηλεφωνίας, μέχρι του ποσού των 250 ευρώ μηνιαίως.

Τέλος, για τη στέγαση στην Αθήνα καθενός βουλευτή της επαρχίας του καταβάλλεται το διόλου ευκαταφρόνητο ποσό των 1.000 ευρώ μηνιαίως.

Αν στα παραπάνω προνόμια που έχουν προσθέσουμε τα κάθε είδους δώρα που παίρνουν, τις διευκολύνσεις που απολαμβάνουν και την προνομιακή μεταχείριση που έχουν στις διάφορες υπηρεσίες, δικαίως ο κόσμος παραφράζει τον τίτλο που φέρουν και τους αποκαλεί, εκτός από τρωκτικά που « τρώνε με χρυσές κουτάλες» και βουλευτές.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Έλληνας για το εκατομμύριο...

Σχεδόν ένα εκατομμύριο ευρώ έδωσε ο δήμος της Αθήνας σε εταιρία για την κατασκευή του site του δήμου (cityofathens.gr). Αρκεί μόνο μια απλή πληροφόρηση για να καταλάβει ακόμα και ο πλέον άσχετος στις νέες τεχνολογίες το μέγεθος της απάτης.

«Εγώ, ο εγγονός ενός Έλληνα»

Το σκηνικό συνηθισμένο. Χώρος: Μουσείο Μπενάκη. Ομιλητές: δυο συνήθεις ύποπτοι έλληνες πολιτικοί: Μπακογιάννη, Πάγκαλος. Και τρεις ακόμα άσημοι συγγραφείς να παρουσιάζουν το βιβλίο που όπως πλένε αποδεικνύει την ελληνική καταγωγή του Σαρκοζί. Δεν είναι πλάκα. Η αυτιστική εμμονή στην ανωτερότητα της φυλής τροφοδοτεί ακόμα και σήμερα τέτοια πονήματα, ενώ οι αδίστατοι νεοέλληνες πολιτικοί θαυμαστές του Γάλλου προέδρου δε χάνουν την ευκαιρία να εκφράσουν τις εμετικές τους διαπιστώσεις για τον Έλληνα πια Σάρκο «καθαρό μήνυμα, σαφές πολιτικό στίγμα και συγκροτημένο περιεχόμενο».

Κληρονομική... αναδιανομή

Ένας άντρας από την Πορτογαλία άφησε όλη του την περιουσία σε 70 άτομα, τα οποία διάλεξε τυχαία από τον τηλεφωνικό κατάλογο. Ο Luis da Camara έφτιαξε τη διαθήκη του σε ηλικία 29 ετών, διαπλέοντας ονόματα από τον τηλεφωνικό κατάλογο της Λισσαβόνας. Ο Luis πέθανε τον περασμένο μήνα σε ηλικία 42 ετών, αφήνοντας δυο σπίτια, ένα αυτοκίνητο και £17.000. Οι 70 άγνωστοι θα λάβουν ο καθένας τους £6.000.

Ο Πρόεδρος της Β' Διεθνούς για το ασφαλιστικό, τατάν, τατάν...

«Το ΠΑΣΟΚ πιστεύει στην υπεράσπιση του δημόσιου και αναδιανεμητικού χαρακτήρα του ασφαλιστικού συστήματος, που οφείλει να συνδυάζει την ενίσχυση της ανταποδοτικότητας των συντάξεων... Με τις δικές μας προτάσεις το ποσό σύνταξης αυξάνεται, πάνω από το βασικό, ανάλογα με τα χρόνια ασφάλισης και τις καταβαλλόμενες εισφορές, ώστε να ενισχύεται η ανταποδοτικότητα και να αξιοποιείται κάθε χρόνος ασφάλισης»

Οηθαδής, Γιωργάκη, να πάμε σε κεφαλαιοπονητικό σύστημα και όχι αναδιανεμητικό που έχουμε σήμερα. Οηθαδής η δημόσια ασφάλιση να λειτούργει με ακριβώς την ίδια λογική όπως και η ιδιωτική. Αυτό δε θέλεις να πεις, πασά μου; Γιατί μας κουράζεις; Ε, ρε Ρόζα Λούξεμπουργκ που σας χρειάζεται...

Σωτήρης Λυκουργιώτης

Προς τη δύση...

Η γοητεία τους είναι στο βλέμμα τους, και αυτό κοιτάει πάντα τη θάλασσα

ΠΑΤΡΑ: ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ

Πρωί

Περπατάς στον παραλιακό. Ένας ευφυής εργολάβος έχει την τέλεια ιδέα. Προσέλαβε τον ποιο γνωστό αρχιτέκτονα της πόλης. Γνωστό βέβαια τόσο για τα μεταμοντέρνα τερατουργήματά του τόσο και για τις πολύ καλές σχέσεις του με την «καλή» κοινωνία. Αποτέλεσμα. Το μουσολείο της συμβολής των οδών Αγ. Κωνσταντίνου και Αμαλίας πωλείται προς 4.000 ευρώ το μέτρο. Η παλαιά βαλτώδης περιοχή επιτέλους αξιοποιείται. Λίγο πιο πέρα δεκάδες μικροεργολάβοι μμητές. Ο δήμος έχει κάνει πολλά βέβαια. Δημοτικό πάρκινγκ, παρτέρια, πεζοδρόμια, δεκάδες αυθαίρετες προκάτ πολυτελείς καφετέριες που έγιναν με άδεια για υπόστεγα δίπλα στη θάλασσα, μέχρι και ιδιωτική σεκιούριτι. Το «αφάν γκατέ» των αεριτζιδών κομπιναδόρων της πόλης του καρνάλαου έχει πια επενδύσει. Δεν πρόκειται για γειτονιά. Κανένας από τους νεόπλουτους κατοίκους δεν ξέρει το γείτονά του. Οι πολυκατοικίες – συγκροτήματα προβάλλουν με φανταχτερά ονόματα «Αρσινόη», βίλα τάδε.

Πιο πέρα λίγο. Δυο εγκαταλειμμένα μπουζουξίδικα που, λίγο πριν κλείσουν οριστικά, έγιναν κλαμπ. Το κόλπο δεν έπιασε. Ο κύκλος της πρώτης «ανάπτυξης» για την περιοχή είχε λήξει. Εκεί, μέσα από τις οικοδομές, αποκλεισμένο επιμελώς από τις οικοδομικές περιφράξεις και τα ψηλά δέντρα, ξεπροβάλλει το μόνο ζωντανό κομμάτι αυτής της περιοχής. Ο καταυλισμός. Παράγκες κτισμένες με ό,τι φανταστείς. Ξύλα, σίδερα, φελιζόλ, μουσαμά. Προχωράμε. Πολύ από εμάς φοβούνται. Νεκρά ποντίκια. Η τραγική ομορφιά του μέρους σε υποβάλλει. Δε μπορείς να σταματήσεις. Δεκάδες παιδιά. Από 15 έως 24 χρονών τα μεγαλύτερα. Όλα αγόρια. Τα περισσότερα με μελανιές στο πρόσωπο από τα χτυπήματα. Φοβισμένοι. Μας κοιτάνε με απορία: «Τι θέλουν αυτοί εδώ. Μπελάδες θα έχουμε». Τρέχουν να ενημερώσουν μερικούς που ξέρουν αγγλικά. Κάθε φορά που κάποιοι από εμάς αρχίζει να μιλάει μαζεύονται γύρω του 20 άτομα. Όλοι θέλουν να ακούσουν. Δεν είναι ηλίθιοι. Ξέρουν ότι δε μπορούμε να τους λύσουμε το πρόβλημά τους. Ένα πράγμα θέλουν. Να περάσουν τη θάλασσα...

Δύο ημέρες πριν – βράδυ

Ένας σύντροφος περπατά στο μόλο. Κάποιος φορηγατζής αντιλαμβάνεται πως 2 πρόσφυγες είναι κρυμμένοι κάτω από το φορηγό του. Τους χτυπά στο κεφάλι, ο ένας πέφτει λιπόθυμος. Κάποιος τον μεταφέρει στο νοσοκομείο. Είναι η σταγόνα. 200, 300 μαζεύονται μέσα σε λίγα λεπτά. Μαζί και εμείς. Απαιτούν να κατέβει ο οδηγός. Κρέμονται στα σχοινιά του πλοίου. Προσπαθούν να μπουν μέσα. Αρχίζει η μάχη με τα ΜΑΤ. Πέτρες, δακρυγόνα. Τα ΜΑΤ υποχωρούν. Δεν μπορούν να ελέγξουν τίποτα. Ελπίζουν στη βροχή να τους διαλύσει. Δε φεύγουμε. Αρχίζουμε να μιλάμε μαζί τους. Θέλουμε να μάθουμε τι θέλουν. Απόγνωση. Δεν υπάρχει διέξοδος. Για λίγες στιγμές το ατομικό έγινε για αυτούς συλλογικό. Τότε η αξιοπρέπεια τους εξεγέρθηκε. Απαίτησαν να φύγουν όλοι μαζί σαν μια αγκαλιά...

Δέμα ημέρες μετά

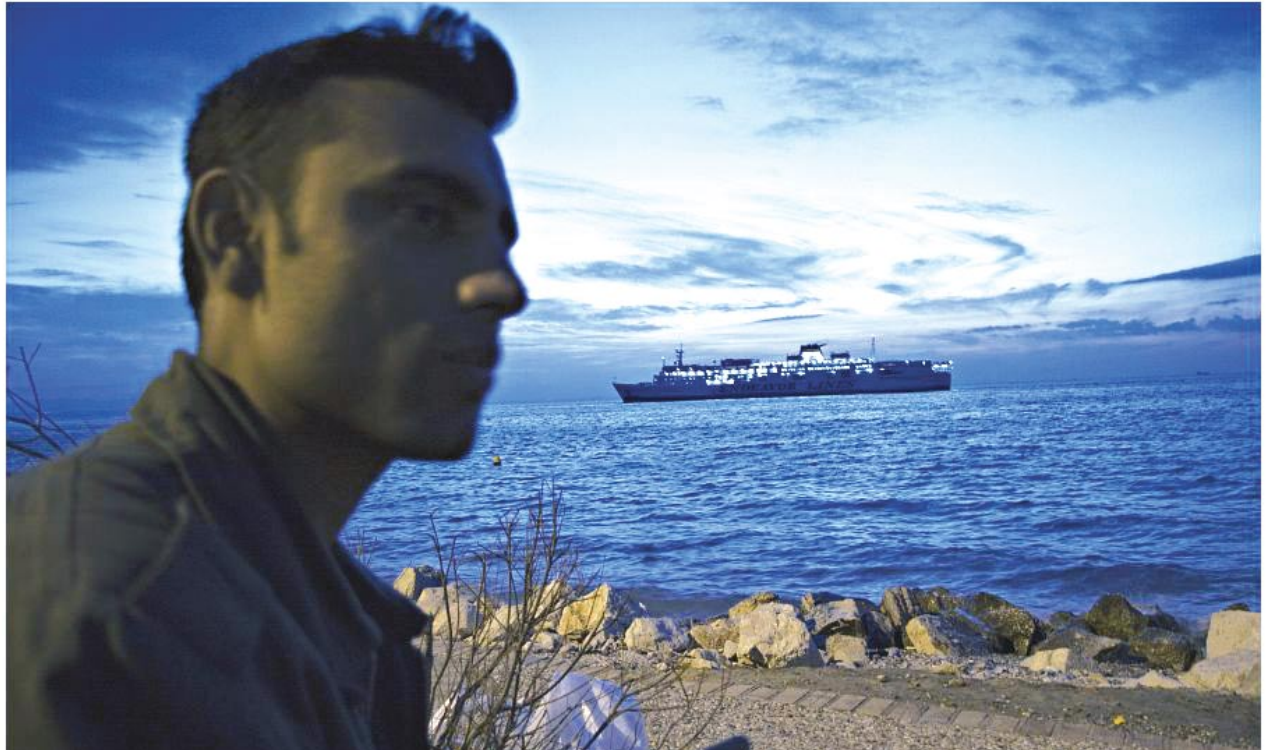
Δεκάδες κάτοικοι στο δρόμο. Απαιτούν να φύγουν οι «βρομιάρηδες». Οι Αφγανοί τρομάζουν. Δεν κάναμε τίποτα. Είμαστε και εμείς άνθρωποι. Δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω. Δε μας αφήνουν να πάμε μπροστά. Δε μας αφήνουν να ζήσουμε εδώ. Τι να κάνουμε;

Ένας μήνας και κάτι μετά

Στο στέκι μαζεύονται πια αρκετοί. Δεν έρχονται μόνο για να πάρουν ρούχα που μαζεύουμε εδώ και καιρό. Θέλουν να μιλήσουν. Αρχικά φοβούνται. Μας λένε τις ιστορίες τους. Εμείς τις δικές μας. Ένας μου δείχνει με περηφάνια ένα φυλλάδιο στα αγγλικά του ΕΕΚ. Είμαστε αδελφια μου λέει.

Σήμερα

Την ώρα που γράφω αυτές τις γραμμές έχει ήδη αρχίσει η πολυθρόνη από το τοπικά ΜΜΕ επιχείρηση «σκούπα». Η υπόσχεση του Βουλ-

γαράκη στους «καθαρούς» Πατρινούς. Ένας, δύο που φοβήθηκαν ότι θα φτάσουν τα ΜΑΤ μέχρι τον καταυλισμό κοιμούνται στο στέκι. Οι φιλήσυχοι πολίτες θέλουν την πόλη τους καθαρή μέχρι το καρναβάλι. Δε θέλουν φαιφάρες όμως. Όλα πρέπει να γίνουν απλά, ήσυχα, αποτελεσματικά. Πρέπει να αντισταθούμε. Πρέπει να τους χαλάσουμε το Πάρτι. Σήμερα το βράδυ που γράφω αυτές τις γραμμές στον υπολογιστή νοιώθω πόση απελπισμένη οργή είχε ένα σύνθημα που έγραφα παλαιά με αλφάδι στους τοίχους. Τότε μου φαινόταν εξυπνακίστικο. Σήμερα μετά από τόσα πρόσωπα που γνώρισα και γνωρίζω σε αυτή την πόλη μου φαίνεται απίστευτα αληθινό. Μετανάστες μη μας αφήνετε μόνους μας με τους Πατρινούς...

Εμείς από την πλευρά μας θα κάνουμε τα πάντα. Όχι για εσάς αλλά για εμάς. Γιατί μόνο έτσι βρίσκει νόημα η ελευθερία μας. γιατί μόνο έτσι τα κάγκελα που μας χωρίζουν απ' τη θάλασσα θα πέσουνε για πάντα...

Σωτήρης Λυκουργιώτης

Η ΠΥΛΗ

Γύρω από τους πρόσφυγες έχει στηθεί μια καλά αν και άτσαλα στημένη οικονομική επιχείρηση εκμετάλλευσης της ανθρώπινης δυστυχίας.

Οι άνθρωποι αυτοί, που σε πολλές περιπτώσεις είναι παιδιά, φεύγουν από τις χώρες της Ασίας που πλήττονται από τον πόλεμο σκοπιμοτήτων που έχει στηθεί από τους δυτικούς ή ακόμα και με τη συγκατάθεση κάποιων από αυτούς (βλέπε Ελλάδα).

Οι πρόσφυγες έχουν μπλεχτεί σε μια χαοτική κατάσταση μέσα στην οποία δουλέμποροι και φίλοι τους αστυνομικοί καθώς και κυβερνήσεις προσπαθούν να εκμεταλλευτούν οικονομικά πρώτιστα αλλά και κοινωνικά και πολιτικά σε δεύτερο λόγο την όλη κατάσταση.

Οι πρόσφυγες φεύγουν από τις χώρες τους με λεφτά (μερικές φορές μπορεί να ξεπερνούν και 10.000 ευρώ) που δανείζονται από φίλους και συγγενείς και εμπλέκονται σε ένα ταξίδι θανάτου προς την Ευρώπη σαν πρόβατα ανάμεσα σε λύκους.

Η πύλη προς την Ευρώπη είναι η Ελλάδα που κάθε άλλο παρά προάγγελος παραδείσου είναι. «Στην χώρα μας δεν ζούσαμε με τα ποντίκια» μας λένε κάποιοι από τους Αφγανούς «εδώ κοιμόμαστε δίπλα στα ποντίκια». Η κατάσταση στον καταυλισμό είναι τουλάχιστον απαράδεκτη

και απάνθρωπη ενώ κατά τους χειμερινούς μήνες το μέρος μεταβάλλεται σε βούρκο. Για τουαλέτες ούτε λόγος να γίνεται και όσον αφορά το μπάνιο, αυτό περιορίζεται σε μια σωλήνα που βγάζει βρώμικο παγωμένο νερό.

Η Ελλάδα ανταμείβεται από την Ευρωπαϊκή Ένωση με τεράστια ποσά για κάθε σύλληψη που πραγματοποιείται υποτίθεται για τα έξοδα που προκύπτουν. Με κάθε σύλληψη ανοίγει ένας φάκελος με φωτογραφία και στοιχεία του πρόσφυγα που, όπως μας εξηγούν οι ίδιοι, τις περισσότερες φορές είναι λάθος καθώς η επικοινωνία (και δη τα ανύπαρκτα αγγλικά των αστυνομικών) είναι «δύσκολη». Από κει και πέρα ορίζεται χρόνος απέλασης που είναι στις 30 μέρες και αυτό είναι όλο.

Το Αφγανιστάν δεν έχει κάνει κάποια συμφωνία με την Ελλάδα σε σχέση με τις απελάσεις άρα όλο το παραπάνω είναι άτοπο. Προφανώς όμως είναι αρκετό για την κυβέρνηση για να εισπράξει. Έτσι, οι πρόσφυγες ακόμα και αν έχουν μετανιώσει και θέλουν να γυρίσουν πίσω στην χώρα τους απλά δεν μπορούν.

Η τακτική που ακολουθείται στην ενδοχώρα είναι τελείως διαφορετική από αυτήν στα νησιά. Στην Πάτρα είναι ξεκάθαρο ότι γίνεται προσπάθεια να αφυπνιστούν τα ρατσιστικά ένστικτα των κατοίκων και από πολιτικούς με υπέρτατο σκοπό την ψηφοθηρία.

Μέσα σε όλη τη χαοτική κατάσταση έρχεται να προστεθεί και η αντιπαλότητα μεταξύ εθνοτήτων (Ιρακινοί εναντίον Αφγανών) αλλά και η εσωτερική εκμετάλλευση από αρχηγούς νταβατζήδες που τα έχουν κάνει πλακάκια με τις αρχές κανονίζοντας ποιος θα περάσει και ποιος όχι.

Πέρα από την ανθρωπιστική βοήθεια, που είναι δεδομένο ότι χρειάζεται άμεσα, οι άνθρωποι αυτοί χρειάζονται και ψυχολογική βοήθεια. Όπου βρεθούν και σταθούν είναι ανεπιθύμητοι. Χαρακτηριστικό είναι αυτό που λένε κάποιοι πρόσφυγες σχετικά με το κάπνισμα που έχουν τουλάχιστον διπλασιάσει κατά την παραμονή τους στην Ελλάδα. Πρόσφατα στην Άρτα υπήρξε ξεσηκωμός κάποιων μεταναστών που δούλευαν στα χωράφια των ντόπιων με πεινιχρά μεροκάματα χωρίς ασφάλιση και σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης.

Ένας λαός που έχει ζήσει τη μετανάστευση μέσα στο πετσί του από παλιά τώρα μετατρέπεται σε εκμεταλλευτή, δυνάστη μεταναστών και προσφύγων...

Γιώργος

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ

Το λιμάνι της Πάτρας «ασφυκτιά» από αρκετές εκατοντάδες πρόσφυγες που αναζητούν μια οδό διαφυγής προς την αναπτυγμένη βορειοδυτική Ευρώπη, ασφυκτιά γιατί ηχεί βουβά από τον καθημερινό αγώνα τους να τα βγάλουν πέρα με τις βασικές ανάγκες τους, με τις επαναλαμβανόμενα επώδυνες προσπάθειές τους να κρυφτούν κάτω από μια νταλικά, να συνδιαλλαγούν με τους κάθε λογής νταβάδες που θα τους επιτρέψουν ή θα τους εξασφαλίσουν το πέρασμα στην άλλη πλευρά του Ιονίου.

Ο χώρος του λιμανιού έχει μετατραπεί σε ένα πεδίο βασανισμού, όπου λιμενοφύλακες, αστυνομία και μαφία απομυζούν τις λιγοστές δυνάμεις επιβίωσης των επίδοξων αναχωρητών, άλλοτε ασκώντας ψυχολογική και σωματική βία, άλλοτε καταστέλλοντας ανηλεώς και άλλοτε ίσως με την οικονομική εκμετάλλευση του όλου «πακέτου».

Τις τελευταίες μέρες μάλιστα οι δυνάμεις καταστολής εκατέρωθεν της λιμενικής και της αστικής ζώνης έχουν αυξηθεί μοιράζοντας κείμενα σύστασης προς τους Αφγανούς και τους άλλους πρόσφυγες να απομακρυνθούν από το λιμάνι και την πόλη. Οι έρευνες στα οχήματα είναι πλέον εξονυχιστικές και όποιος συλλαμβάνεται ξυλοφορτώνεται. Μόλις χθες συνέλαβαν μια ομάδα προσφύγων την οποία απ' ό,τι λέγεται διακομίζουν στην Αθήνα ή σε κάποιο άλλο μέρος, και παραμένει άγνωστο αν θα κρατηθούν ή θα απελαθούν. Εν ολίγοις, οι ενδείξεις μαρτυρούν πως είναι σε εξέλιξη ένα είδος επιχείρησης «σκούπας» που δε γνωρίζουμε πώς και αν θα κλιμακωθεί. Ενδέχεται να έχει αποτρεπτικό χαρακτήρα, ώστε να ανακοπεί η μεγάλη εισροή προσφύγων στην πόλη και ταυτόχρονα εκφοβιστικό για όσους βρίσκονται εδώ και με απελπισμένη συνείδηση ορμούν στις πύλες προκειμένου να φύγουν όπως όπως... Ίσως πάλι να αποτελεί το πρώτο στάδιο μιας γενικευμένης επίθεσης που στόχο έχει τον γενικό αποσυντονισμό των προσπαθειών των προσφύγων, τη διασπορά τους σε διάφορες περιοχές της χώρας και, σε ορισμένες περιπτώσεις, μάλλον και την απέλασή τους στη γειτονική Τουρκία.

Πώς έφτασε μέχρι εδώ η κατάσταση και τώρα το μόνο που φαίνεται να διακηρύσσεται από ΜΜΕ και αρχές είναι ένα «διογκωμένο πρόβλημα» προς επίλυση; Η Πάτρα, χρόνια τώρα έχει πάρει το χρίσμα του ενδιάμεσου σταθμού, μόνο που τον τελευταίο καιρό, πάνω από ένα χρόνο, η στρόφιγγα της εξόδου στένεψε αόριστα αφού η ιταλική συνοριογραμμή φυλάγεται εντατικά σταματώντας και επιστρέφοντας πίσω καθέναν από τους «χωρίς χαρτιά», με αποτέλεσμα το «στοίβαγμα» στα όρια της εξαθλίωσης προσφύγων στην πόλη να ξεπερνά κάθε προηγούμενο.

Η αναφορά και η ανάλυση των πολιτικών αιτιών ξεφεύγει από τους στόχους του παρόντος κειμένου και είναι γενικότερα γνωστές και κατά καιρούς ακραιφνώς αναλυμένες. Επί του παρόντος, το ζήτημα είναι πώς η κοινωνία απαντά σε όλο αυτό και τι μπορεί να γίνει σε μια εποχή που το χρήμα συνιστά την υπέρτατη αξία αντάμα με την ασφάλεια και την εύκολη βόλεψη. Τι νόημα έχει απομεινεί στην κοινωνική αλληλεγγύη και στον ανθρωπισμό παρά η χρήση τους για δι-ακοσμητικούς λόγους στην έκφραση προτάσεων χωρίς περιεχόμενο; Και η αλληλεγγύη δεν συνιστά μια αξία που απλά το μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας έχει αφήσει έξω από τα πλάνα της, είναι μια θεμελιώδης, αναγκαία και λειτουργική σημασίας αξία που συνιστά την ηθική και υλική στήριξη και βοήθεια μεταξύ των ανθρώπων που συγκροτούν το κοινωνικό σύνολο, με συνέπεια τη συνοχή και την συνείδηση του συνόλου ως τέτοιου. Με μικρές εξαιρέσεις, όμως, η κοινωνία της Πάτρας έχει το βλέμμα της «χαμένο» αλλού, στον μικρόκοσμο του ιδιωτικού της ζην και φαίνεσθαι, ειδικά τώρα που είναι περίοδος εισόδου στο καρναβάλι.

Από την άλλη, υπάρχουν κάποιες ασχημάτιστες προσπάθειες (συμπεριλαμβανομένης της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Πάτρας η οποία βρίσκεται σε επαφή με όρους συντονισμού δράσεων, αν επιτευχθούν, με μια πρωτοβουλία αντιρατσιστική του αριστερού χώρου) για επικοινωνία με τους πρόσφυγες, για έμπρακτη στήριξή τους με είδη πρώτης ανάγκης και προσπάθεια να οργανωθούν μαθήματα ελληνικής γλώσσας. Είναι αναγκαίο άμεσα να οργανωθεί ένας δημόσιος - ανοιχτός διάλογος με την κοινωνία, από τη μια για να γίνει αυτή κοινωνός της κατάστασης και να στηρίξει έμπρακτα τη δύσκολη καθημερινότητά τους, από την άλλη για να ξεκινήσει μια πιο συγκροτημένη δράση πίεσης ενάντια στην καταστολή των αρχών. Διαφορετικά το ζήτημα θα παραμείνει ως μια εξωτική θεματολογία που αρεσκόμαστε να συζητάμε στις συναντήσεις και στα κάθε λογής κείμενά μας που από μόνα τους δεν φαίνεται να συνιστούν αντίσταση και αλληλεγγύη.

Μαρίνα Μουρατίδου

Η ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΕΓΚΡΙΝΕΙ ΤΗΝ ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΔΕΞΑΜΕΝΩΝ ΚΑΥΣΙΜΩΝ ΤΗΣ SHELL ΣΤΟΝ ΚΟΛΠΟ-

Αμβρακικός oil

Καραμπινάτη μεθόδευση από ΥΠΕΧΩΔΕ που ακόμη δεν έχει υπογράψει την ΚΥΑ!

Ακριβώς πριν ένα χρόνο με αφορμή την απόφαση του ΥΠΕΧΩΔΕ να χαρακτηρίσει τον Αμβρακικό «εθνικό πάρκο υδροτόπων» από τις στήλες της «Βαθυλονίας» χαρακτηρίζαμε την ενέργεια ως «δόλωμα για την απορρόφηση κοινοτικών κονδυλίων και τη διασπάθισή τους» που θα οδηγήσει στην τελική εξόντωση του ευαίσθητου και κλειστού συστήματος του κόλπου (Εθνικό πάρκο ρύπανσης 'ο Αμβρακικός', του Ν. Ιωάννου, τεύχος 31). Η πρόσφατη με οριακή πλειοψηφία θετική γνωμοδότηση της νομαρχίας Αιτωλοακαρνανίας επί της μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων για επέκταση των δεξαμενών καυσίμων της εταιρείας Shell στη θέση «Λαφολάγκαδο» της Αμφιλοχίας που πάρθηκε στις 27/12 είναι μία ακόμη επιβεβαίωση της «για τα μάτια του κόσμου» ενέργειας να χαρακτηριστεί εθνικό πάρκο ο Αμβρακικός.

Συνέβη το εξής εντυπωσιακό (;) : η ΚΥΑ ανακοινώθηκε τέλη του 2006 αλλά μέχρι σήμερα δεν έχει υπογραφεί! Ο Σουφλιάς την ανακοίνωσε περιχαρής ωστόσο η απόφαση δεν δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ (Φύλλο Εφημερίδας της Κυβέρνησης), οπότε η διαδικασία πρέπει να ξεκινήσει ξανά όπως προκύπτει από απάντηση του υφ. Καλογιάννη σε ερώτηση του βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ, Γ. Μπανιά το Νοέμβριο του 2007. Είναι προφανές ότι πρόκειται για πολιτική μεθόδευση με σκοπό να νομιμοποιηθούν οι κατ' εξοχήν ρυπογόνες δραστηριότητες στον κόλπο (τεχνητές ιχθυοκαλλιέργειες, δεξαμενές καυσίμων) γιατί:

1. Λίγο πριν την ανακοίνωση της ΚΥΑ η Περιφέρεια Δυτ. Ελλάδας έδινε άδεια στην εταιρεία 'Ανδρομέδα' για εγκατάσταση ιχθυοκαλλιέργειας χωρητικότητας 262 τόνων ψαριών (από τις μεγαλύτερες στην Ελλάδα) στην περιοχή Χαλίκι,
2. Το ίδιο διάστημα, στο Άκτιο η κατασκευή μίας μαρίνας από μπετόν, όχι πλωτής, περιορίζει ακόμη περισσότερο την επικοινωνία του Αμβρακικού με το Ιόνιο.
3. Σήμερα, που η κοινή υπουργική απόφαση βρίσκεται ακόμη στο συρτάρι, το νομαρχιακό συμβούλιο Αιτ/νίας αβαντάρει τη Shell, όπως αντί-

στοιχα είχε κάνει το 2004 όταν ομόφωνα ενέκρινε την επέκταση των δεξαμενών της ΕΚΟ στην Αμφιλοχία.

Ούτως ή άλλως, η ΚΥΑ ήταν από την αρχή διάτρητη καθώς διατηρούσε τις δεξαμενές-«ωρολογιακές βόμβες» προβλέποντας ότι θα απομακρυνθούν εντός πέντε ετών. Αντίστοιχο χρονοδιάγραμμα είχε προβλεφθεί το 1985, χωρίς βέβαια ποτέ να εφαρμοστεί. Επιπλέον διατηρούνται οι ιχθυοκαλλιέργειες ενώ δίνεται η εξουσία στο φορέα διαχείρισης να εγκρίνει οποιαδήποτε δραστηριότητα στο πάρκο. Ο φορέας θα χρηματοδοτηθεί από το ΥΠΕΧΩΔΕ με περίπου 1,5 εκ. € ενώ 80.000 € θα δοθούν από τη Νομαρχία Άρτας για την προστασία του κόλπου! Η απόφαση των Αιτωλοακαρνανών προκάλεσε ήδη την αντίδραση φορέων της Άρτας και της Πρέβεζας με τον πρόεδρο του φορέα, Χρ. Σπηλιά να δηλώνει στις 22/1 στο Νομ. Συμβούλιο Άρτας το προφανές ότι "υπάρχουν επιχειρηματίες που εκμεταλλεύονται αυτό το κενό και επεκτείνουν τις δραστηριότητές τους σε κάποιους χώρους που δεν θα έπρεπε να τις κάνουν».

Τι σημαίνουν όλα αυτά; Εάν υποθέσουμε ότι η απόφαση αρχίζει να εφαρμόζεται από φέτος, οι δεξαμενές θα φύγουν στην καλύτερη περίπτωση το 2013. Στο μεταξύ, ο κίνδυνος ενός ατυχήματος με ένα φορτωμένο δεξαμενόπλοιο (επτά προσaráξεις έχουν αναφερθεί την τελευταία πενταετία και σε μία από αυτές ευτυχώς δεν χύθηκε το μαζούτ που κουβαλούσε το πλοίο) θα είναι πάντα υπαρκτός. Ο φορέας είναι πολιτικά αδύναμος και μόνος προορισμός του να απορροφήσει κοινοτικά κονδύλια, έστω και εάν ο πρόεδρος δηλώνει αντίθετος στην απόφαση των Αιτωλοακαρνανών.

Αναμένουμε τις εξελίξεις ελπίζοντας ότι αυτή τη φορά οι ίδιοι οι κάτοικοι θα αντιδράσουν στη διαπλοκή κεντρικής, τοπικής εξουσίας και επιχειρηματιών, γιατί μόνο αυτοί μπορούν να αποτρέψουν τον οριστικό θάνατο του κόλπου. Ήδη κινητοποιείται ο Σύλλογος Ενεργών Πολιτών της περιοχής Αμβρακικού που έχει δημιουργήσει και σχετική ιστοσελίδα (<http://amvrakikos-sos.blogspot.com/>).

Γιώργος Παπαχριστοδούλου

Ένα ζήτημα που ανα-κυκλώνεται

Θρήνος και οδυρμός: «Μάυρα τα μαντάτα για την ανακύκλωση απορριμμάτων», «Καλύτερα τα πάει η ανακύκλωση μπαταριών και ηλεκτρονικών συσκευών» Γιουσουσουσουσουσιιιιιιιιιιιιιιιιι!

Απογοήτευση στα τηλεοπτικά παράθυρα και στα δημοσιογραφικά σαλόνια: Ο κόσμος ανακυκλώνει παλιούς υπολογιστές και τηλεοράσεις αλλά όχι κεσεδάκια από γιαούρτια – ίσως επειδή οι τηλεοράσεις του πιάνουν περισσότερο χώρο ή απλά κοστίζουν, ή κάποτε κόστιζαν, πιο ακριβά. Δεν αποκλείεται κιόλας.

Ε και; Έτσι κι αλλιώς η ανοργάνωτη αποσπασματική ανακύκλωση είναι κυρίως σπατάλη δυνάμεων (ατομικών, για να μην παρεξηγούμαστε). Κι αν τα κίνητρα είναι ψυχολογικά ή ηλαστά είναι μάταιη κι όχι μόνο.

Όποιος δεν είναι ρομαντικός ή τρελός μάλλον θα συμφωνήσει ότι το υπάρχον πιλοτικό πρόγραμμα ανακύκλωσης που ισχύει είναι παντελώς απαξιωμένο. Σε καμία περίπτωση πάντως δε θα το έλεγε κάποιος αποτυχημένο. Κι αυτό, γιατί ζητούμενο δεν ήταν αυτή καθαυτή η ανακύκλωση αλλά η ανάγκη να τονωθεί το ευρωπαϊκό προφίλ της ολυμπιακής Αθήνας. Όλοι το είχαν ανάγκη αυτό! Οι κάτοικοι: για να αποβάλουν το σύνδρομο του παρακατιανού. Οι επισκέπτες: για να ευχαριστηθούν και να ξαναέρθουν! Οι επενδυτές: για να έρθουν και να μείνουν! Οι δήμαρχοι και οι δημοτικοί σύμβουλοι: για τους προφανείς. Έτσι λοιπόν, όπως καλύφθηκαν τα προσφυγικά στην Αλεξάνδρα και φολιάστηκαν ζώα κι άνθρωποι, εμφανίστηκαν και οι κάδοι ανακύκλωσης στην Αθήνα. Mission accomplished λοιπόν: όλοι ευχαριστημένοι!

Όμως χωρίς υποδομή και περαιτέρω σχεδιασμό οι μπλε κάδοι γέμισαν με τενεκεδάκια και μετά ξεχειλίσαν με τενεκεδάκια μέχρι που ήρθε το συμβατικό σκουπιδιάρικο και τα πήρε. Συμπέρασμα: είτε τενεκεδάκια είτε κοινά σκουπίδια είχε μέσα, το ίδιο και το αυτό. Και πάλι καλά!

Γιατί θα ήταν ειρωνικό να έχουμε ολοκληρωμένο πρόγραμμα ανακύκλωσης όταν ακόμη εκκρεμεί και θα εκκρεμεί το θέμα των ΧΥΤΑ της περιοχής.

Παραβλέποντας όμως αυτό, και με μια διάθεση στρουθοκαμηλισμού, ας δεχτούμε ότι έστω υπήρχε αληθινά καλή πρόθεση και διάθεση, η μηχανή δούλευε και τα τενεκεδάκια έφταναν στον προορισμό τους. Και πάλι αυτού του είδους η ανακύκλωση μπορεί να αποβεί επικίνδυνη. Γιατί το άτομο που συμμετέχει σε αυτή είτε για λόγους ψυχολογικούς (έχει συνειδησιακό/υπαρξιακό πρόβλημα να πράξει διαφορετικά και από τον ψυχίατρο προτιμά την ανακύκλωση) είτε για λόγους μόδας κινδυνεύει να πιστέψει ότι επιτέλεσε το καθήκον του ως οικολόγος και να συνεχίσει την καθημερινότητά του που έχει ως κύριο χαρακτηριστικό την ακατάπαυστη κατανάλωση. Κι αν τύχει και ο δημοτικός κάδος έχει γεμίσει ή δεν πέρασε το αυτοκίνητο του δήμου δεν τρέχει κάστανο γιατί ανακύκλωση κάνει και η Αlpha και ο Βερόπουλος!

Ως εδώ νομίζω ότι βλέπουμε όλοι τη ματαιότητα και έχει αρχίσει να διακρίνεται και η επικινδυνότητα του πράγματος. Γιατί ο κίνδυνος ο πραγματικός δεν είναι ο εφησυχασμός αλλά το τι γίνεται στο παρασκήνιο όσο εμείς κοιμόμαστε. Έτσι, ενώ εμείς διοχετεύουμε όλη τη διάνοια και την ενέργειά μας στην πορεία των τενεκεδιών προς τη χωματερή, ο Godzilla παρεμβαίνει στη φύση και στο περιβάλλον απο-χαρακτηρίζοντας ή "εξαφανίζοντας" δασικές εκτάσεις, εκτρέποντας και μολύνοντας ποτάμια, ισοπεδώνοντας βουνά και άλλα τέτοια ευφάνταστα.

Συμπέρασμα: καλή η ανακύκλωση αλλά πρωτεύει η λογική. Να μη βλέπουμε το δέντρο και χάνουμε το δάσος (αυτό το τελευταίο και κυριολεκτικά).

Σοφία Παπαγιαννάκη

ΠΟΛΗ

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 22 Ιανουαρίου στο Nosotros η 3η κατά σειρά εκδήλωση με θέμα «Αστικά Κοινωνικά Κινήματα». Παρουσιάζουμε μέρος από την εισήγηση της Ελένης Πορτάλιου, Πανεπιστημιακού και συμμετέχων στο Παναττικό Δίκτυο Πόλης.

Το «δικαίωμα στην πόλη», όπως το έθεσε ο Henri Lefebvre, δεν σημαίνει μόνο ορισμένα λαϊκά αιτήματα που συνδέονται με την πόλη. Επαναφέροντας τις αξίες της ιστορικής πόλης και θέτοντας την πόλη «ως τόπο συναναστροφών, εστία επικοινωνίας και πληροφορίας...» και το αστικό ως «τόπο επιθυμίας, μόνιμη ανισορροπία, έδρα κατάλυσης της τυπικότητας και του καταναγκασμού, στιγμή του παιχνιδιού και του απρόβλεπτου», ο Lefebvre αναζητά μια βαθύτερη σχέση ανάμεσα στους αποκάτω και την πόλη, μια σχέση που αντιτίθεται στην υπάρχουσα αστική πραγματικότητα. Επαναποθετεί την πόλη ως φορέα ανθρώπινων αναγκών και αιτημάτων. Μιλά για μια κριτική αντίφαση : τάση καταστροφής της πόλης, τάση για την εντατικοποίηση του αστικού και της αστικής (urbain) προβληματικής. Μ' άλλα λόγια για διόδους προς την ελευθερία μέσα από τον λαβύρινθο της πόλης.

- Τα αστικά κοινωνικά κινήματα οριοθετούνται ιστορικά και από το περιεχόμενο της δράσης τους - υπάρχουν διαφορετικές προσεγγίσεις των ορισμών. Σε κάθε περίπτωση, όμως, μπορούμε να αναφερόμαστε στην παρουσία των αστικών κοινωνικών κινήματων και, ευρύτερα, στις έννοιες της αστικής διαμαρτυρίας, της αστικής σύγκρουσης, του αστικού αγώνα.

ΠΕΝΤΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ

Για να τοποθετήσουμε το αναλυτικό μας πλαίσιο σε μια ιστορική προοπτική παρουσιάζουμε πέντε περιπτώσεις, όπως καταγράφονται από τον Manuel Castells, που αφορούν μεγαλύτερα κοινωνικά κινήματα, συνειδητά προσανατολισμένα προς τον μετασχηματισμό της πόλης σε πολύ διαφορετικά ιστορικά συμφραζόμενα.

- Οι Comunidades της Καστίλλης (1520) ήταν μια από τις μεγαλύτερες επαναστατικές προσπάθειες στην Ευρώπη που αμφισβήτησε την απόλυτη μοναρχία στην κατασκευή του εθνικού κράτους.
- Η Κομμούνα του Παρισιού (1871) ήταν (και) μια δημοτική επανάσταση που σημάδεψε για πάντα το εργατικό κίνημα.
- Η Απεργία των Ενοικίων στη Γλασκόβη (1915) ήταν ένας αγώνας της εργατικής τάξης που υπογραμμίζει την αρχή της δημόσιας πολιτικής κατοικίας του καπιταλιστικού κράτους.
- Η Απεργία των Inquilinarios (ενοικιαστών) της Βερακρούζ στο Μεξικό (1922), αν και λιγότερο γνωστή διεθνώς, ήταν πιθανόν ο πιο σημαντικός κοινωνικός αγώνας που πυροδοτήθηκε από αστικά θέματα και έλαβε χώρα στη Λατινική Αμερική, πριν τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο.
- Η Εξέγερση των Κεντρικών Περιοχών των Αμερικανικών πόλεων (1960) αμφισβήτησε την εμφανιζόμενη «μετά-βιομηχανική» κοινωνία, με τα πάγια ιστορικά αιτήματα του κοινοτικού ελέγχου και της φυλετικής ισότητας.

Πόλεις και Επανάσταση: Η Κομμούνα του Παρισιού, 1871

Από την σκοπιά των αστικών κοινωνικών κινήματων θα μπορούσαμε να προσθέσουμε νέες διαστάσεις στην επανάσταση της Κομμούνας του Παρισιού.

Από την εκδήλωση στο Nosotros

Αντί να είναι μια καθυστερημένη συνέχεια της Γαλλικής Επανάστασης ή η αναγγελία της επερχόμενης σοσιαλιστικής, η Κομμούνα θα μπορούσε να θεωρηθεί, επίσης, ως σημείο επαφής ανάμεσα στις αστικές αντιθέσεις και το εμφανιζόμενο εργατικό κίνημα, τόσο στις πιο αρχαϊκές πλευρές της (η επανάσταση των Ξεβράκτων ενάντια στις αδικίες της εξουσίας) όσο και στα πιο προβλεπτικά του μέλλοντος θεμάτά της (η αυτοδιαχείριση της κοινωνίας).

Είναι χαρακτηριστικό ότι μια από τις βασικές πράξεις της Κομμούνας ήταν η κατάργηση των χρεών από τα ενοίκια και ότι περιορισμένο ποσοτικά αλλά σημαντικά ποιοτικά ρόλο έπαιξαν οι εργάτες από τον αναπτυσσόμενο την περίοδο εκείνη τομέα των κατασκευών.

Η Κομμούνα ανέδειξε τη σημασία του χώρου ως υλικής βάσης για όλες τις μορφές της κοινωνικής οργάνωσης. Διεκδίκησε η εδαφική της περιοχή να είναι απαγορευμένη στο στρατό έτσι ώστε οι αξίες της κοινωνικής προόδου και της πολιτικής δημοκρατίας να μπορούν να ανθίσουν σε ένα εύφορο αστικό έδαφος και να ισχυροποιηθούν αρκετά ώστε να αναλάβουν την ευθύνη του κόσμου. Η Κομμούνα οργανώθηκε στη βάση συνοικιακών επιτροπών άμεσα συνδεδεμένων με το δημοτικό κοινοβούλιο και αγωνίστηκε για ένα πολιτικό μοντέλο στο οποίο η μόνιμη και ενεργή συμμετοχή των πολιτών θα μπορούσε να εξασφαλιστεί.

Η Βιομηχανική Πόλη και η Εργατική Τάξη : Η Απεργία Ενοικίων της Γλασκόβης, το 1915

Κάτω από την πίεση του πολέμου, οι κοινωνικές εντάσεις συσσωρεύτηκαν στη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Βρετανικής αυτοκρατορίας και ξεερράγησαν το 1915, παίρνοντας τη μορφή, μεταξύ των άλλων συγκρούσεων, και μιας από τις πιο σημαντικές απεργίες ενοικίων στην αστική ιστορία. Ξεκινώντας τον Απρίλιο του 1915, η απεργία ενέπλεξε στην αιχμή της τον Νοέμβριο κάπου 20.000 νοικοκυριά, συγκεντρωμένα κυρίως στις εργατικές κοινότητες της περιοχής Clydeside. Οργανώθηκε από επιτροπές ενοικιαστών και ενώσεις γυναικών, με την πλήρη υποστήριξη των συνδικάτων και κομμάτων της αριστεράς.

Στις 25 Δεκεμβρίου του 1915 προωθήθηκε ένας Περιοριστικός Νόμος των Ενοικίων και του Τόκου Υποθήκης, εγκαθιδρύοντας τον έλεγχο των ενοικίων για τη χαμηλού κόστους κατοικία. Κάτω από ακόμα περισσότερες διεκδικήσεις πίεσης και με μια ιδιαίτερα μαχητική κινητοποίηση στις βιομηχανικές περιοχές της χώρας, το Κοινοβούλιο πέρασε έναν

Οικιστικό και Πολεοδομικό Νόμο, το 1919, εντέλλοντας τις τοπικές κυβερνήσεις να κτίζουν κατοικία για τους εργάτες και δίδοντας την αναγκαία χρηματοδότηση. Για πρώτη φορά στην ιστορία, η κατοικία θεωρήθηκε δικαίωμα για τους ανθρώπους και το κράτος υπεύθυνο γι' αυτό. Η δημόσια κατοικία γεννήθηκε.

Η Εξαρτημένη Πόλη και ο Επαναστατικός Λαϊκισμός: Το Movimiento Inquilinario στη Βερακρούζ, Μεξικό, 1922

Το 1922, η πλειοψηφία των κατοίκων της πόλης Βερακρούζ, του πρώτου λιμανιού του Μεξικού, πήρε μέρος σε μια μαζική αστική διαμαρτυρία, που οργανώθηκε από τους ενοικιαστές για να πληρύνουν χαμηλότερα ενοίκια και να αποκτήσουν επαρκείς επισκευές και συντήρηση των κτιρίων.

Αντιμετωπίζοντας ισχυρή αντίσταση από τους κερδοσκόπους ιδιοκτήτες κατοικιών, οι περισσότεροι των οποίων ήταν ξένοι, οι inquilinarios (ενοικιαστές) συγκρότησαν επιτροπές των αποκάτω, οργάνωσαν μια ένωση ενοικιαστών και συμμάχησαν στον αγώνα τους με το εμφανιζόμενο εργατικό κίνημα και τις αναρχικές και κομμουνιστικές ιδεολογίες.

Χρησιμοποιώντας την αντίθεση ανάμεσα στην κεντρική κυβέρνηση και τον λαϊκιστή κυβερνήτη του κράτους της Βερακρούζ, μπόρεσαν να οργανώσουν τους περισσότερους από τους κατοίκους της πόλης γύρω από το πρόγραμμά τους.

Όταν έφτασαν στο σημείο να κερδίσουν μια μεγάλη νίκη με τη μορφή ενός νόμου ελέγχου των ενοικίων, η κυβέρνηση αποφάσισε ότι οι inquilinarios δημιουργούν ένα επικίνδυνο παράδειγμα σε μια ασταθή πολιτική κατάσταση και έστειλε τον στρατό να καταστείλει βίαια το κίνημα και να φυλακίσει τους ηγέτες του.

Η Μετά- Βιομηχανική Πόλη και η Κοινωνική Επανάσταση: Οι Εξεγέρσεις των Κεντρικών Περιοχών των Αμερικανικών Πόλεων στη 10ετία του '60

Στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '60, οι κεντρι-

κές περιοχές των μεγάλων Αμερικανικών μητροπόλεων, κυριολεκτικά, ξεερράγησαν. Οι μαζικές ταραχές στα γκέτο των μαύρων ήταν η πιο θεαματική και ίσως με τη μεγαλύτερη επιρροή μορφή κοινωνικής διαμαρτυρίας της εποχής. Ακόμα, πολυάριθμες άλλες λαϊκές κινητοποιήσεις, που κλιμακώνονταν από απεργίες ενοικίων μέχρι αιτήματα προνοιακών δικαιωμάτων, μάχες ενάντια στην αστική ανανέωση και για να σταματήσει η κατασκευή μιας λεωφόρου, μετέτρεψαν την Αμερικανική αστική σκηνή σε πεδίο μάχης.

Μαζικά αστικά κοινωνικά κινήματα μετά τον Β' παγκόσμιο Πόλεμο

Η εμπλοκή του κράτους, κυρίως μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο, στην παραγωγή του χώρου και των υπηρεσιών, με στόχο τη διευρυμένη αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης, πολιτικοποίησε de facto βασικά περιεχόμενα της πόλης, που αφορούν τον χώρο και την οργάνωση της καθημερινής ζωής. Το κράτος, ως φορέας παραγωγής αγαθών συλλογικής κατανάλωσης - κατοικίας, υπηρεσιών εκπαίδευσης, υγείας, πολιτισμού κ.λ.π., ενεργοποίησε τη συλλογική οργάνωση των δικαιούχων, οι οποίοι μέχρι τότε είχαν να αντιμετωπίσουν μεμονωμένους καπιταλιστές, φορείς ατομικών ιδιωτικών συμφερόντων και με τους οποίους έρχονταν σε αντιπαράθεση εξατομικευμένα.

Νέα αντικείμενα που διέυρυναν την κοινωνική προβληματική αναδύθηκαν από την πραγματικότητα της πόλης. Αγώνες ενάντια στον εξωραϊσμό και την κατεδάφιση ιστορικών περιοχών, καταλήψεις άδειων σπιτιών, διαδηλώσεις για τις αστικές υποδομές, δυναμικές γιορτές, απόρριψη της ζωνοποίησης, αιτήματα για τον ελεύθερο χρόνο, θέματα συμμετοχής, αυτοδιαχείρισης και εναλλακτικών τρόπων οργάνωσης της καθημερινής ζωής, διαμόρφωσαν μια νέα ατζέντα συγκρούσεων και λαϊκών δικαιωμάτων. Αντίστοιχα κινήματα εμφανίζονται και στη χώρα μας και αποκτούν μαζικό χαρακτήρα μετά τη μεταπολίτευση και ιδιαίτερα την τελευταία δεκαετία όπου η επιβίωση στην πόλη και η καθημερινή ζωή αποτελούν άλυτα προβλήματα για εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους.

Η αναφορά στην ελληνική περίπτωση αποτελεί αντικείμενο μιας άλλης διεξοδικής συζήτησης

Τι κοινό έχουν τόσο φαινομενικά διαφορετικές, απομακρυσμένες χρονικά και με τέτοια ευρύτητα πολιτικών στοχεύσεων καταστάσεις; Το ότι όλες αμφισβητούν το status των πόλεων στις οποίες δρουν και αναφέρονται και προοιωνίζονται, μέσα από τον αγώνα τους, μια Εναλλακτική Πόλη.

Αυτή η Εναλλακτική Πόλη αποτυπώνεται σε τρεις στόχους οι οποίοι συνυπάρχουν, συνολικά ή μερικά, στα αστικά κοινωνικά κινήματα. Ο πρώτος στόχος αναφέρεται στη διεκδίκηση μιας πόλης που οργανώνεται γύρω από την αξία χρήσης σε αντίθεση με την πόλη εμπόρευμα και αφορά θέματα κατοικίας, δημόσιων εξυπηρετήσεων, ελεύθερου χρόνου - γενικότερα θέματα συλλογικής κατανάλωσης κατ' αντιπαράθεση με την κερδοσκοπική παραγωγή και διανομή του χώρου και των υπηρεσιών. Ο δεύτερος στόχος αναφέρεται στην αναζήτηση πολιτιστικής ταυτότητας που συνδέεται με θέματα ιστορικής καταγωγής, εθνικής ή τοπικής κουλτούρας αλλά και κοινωνικών ή διαπροσωπικών σχέσεων κατ' αντιπαράθεση με το μονοπώλιο των μηνυμάτων από τα media και τις τυποποιημένες, καταναλωτικές μορφές κουλτούρας. Ο τρίτος στόχος αναφέρεται στη διεκδίκηση της δημοκρατίας, της αποκέντρωσης και της αυτοδιαχείρισης, που συμπυκνώνονται στην έννοια της ελεύθερης πόλης.

φάκελος / Σκάνδαλα & Εξουσία

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΠΟΥ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΝ 20^Ο ΑΙΩΝΑ:
ΕΚΛΕΚΤΙΚΕΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ-ΒΙΟΜΗΧΑΝΩΝ, ΧΑΡΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ, ΚΑΘΑΡΣΗ ΚΑΙ ΟΜΕΡΤΑ

Ιστορίες σκανδάλων

ΕΡΕΥΝΑ: Γιώργος Παπαχριστοδούλου

Οποιαδήποτε εκτενής αναφορά σε σκάνδαλα που συγκλόνισαν τον νεοελληνικό πολιτικό σχηματισμό μπορεί εύκολα να καταλήξει σε φαρισαϊκό κήρυγμα, εάν προηγουμένως δεν πούμε ότι όποιο ζήτημα προκύπτει δεν είναι ηθικό – είναι πολιτικό με την έννοια του ποιος αποφασίζει π.χ. για τη διαχείριση του δημόσιου χρήματος. Η ίδια η κοινωνία μέσα από θεσμούς δημοκρατικούς ή η συμμορία Κράτους-αφεντικών που τα τελευταία χρόνια δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς την καταλυτική μεσολάβηση των Μέσων «Ενημέρωσης»;

Σε αυτό το φύλλο της «Βαβυλωνίας» επιχειρούμε μία ιστορική αναδρομή στα κυριότερα σκάνδαλα που σημειώθηκαν από τις αρχές του 20ου αιώνα έως σήμερα. Άλλα αποκαλύφθηκαν, άλλα διαρκούν χρόνια, άλλα βρίσκονται σε εξέλιξη. Τα τελευταία μάλιστα σχετίζονται άμεσα με την επίθεση Κράτους και πολυεθνικών στους δημόσιους χώρους και το φυσικό περιβάλλον ολοκληρώνοντας έτσι μία διαδικασία πλήρους αποικισμού της καθημερινότητας που ξεκίνησε από τότε που κράτος και κεφαλαιούχοι κατέχουν φυσικό πλούτο (ορυχεία, νερό, πετρέλαιο κλπ.), μεταφορές, τηλεπικοινωνίες, γη. Παρατηρούμε ότι οι πολιτικές αποφάσεις που προωθούν αυτή η διαδικασία ακροβατούν ανάμεσα σε έναν αυστηρό κρατικό παρεμβατισμό και μία ασυδοσία της αγοράς. Κανένα από τα δύο δεν κυριαρχεί πλήρως, κάτι που είναι λογικό καθώς η κατ' ευφημισμόν ελεύθερη αγορά δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς κρατική παρέμβαση.

Αυτό είναι ένα, πρώτο συμπέρασμα της έρευνας: Η πολιτική εξουσία εμπλέκεται στα σκάνδαλα μέσα από νομοθετικές αποφάσεις, ιδίως στο πεδίο της οικονομίας, γεγονός που αποκαλύπτει τον αντικοινωνικό χαρακτήρα του Κράτους. Το δεύτερο συμπέρασμα είναι ο ενδημικός χαρακτήρας εξαιτίας της ίδιας της φύσης ενός συστήματος που στηρίζεται στη βία, την αντιπροσώπευση, την εκμετάλλευση-η ηθική έρχεται μετά. Συνήθως τα σκάνδαλα ξεκινούν με μία επιχείρηση καθαρσης και καταλήγουν σε ομερτά που επικυρώνεται με αποφάσεις της Βουλής ή των δικαστηρίων: ο ένας αθώνει τον άλλο για την επόμενη φορά που οι ρόλοι αντιστραφούν. Υπάρχει από την αρχαιότητα μία παροιμία για αυτό: «Κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει».

ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ Μυλωνάδες και έμποροι όπλων

Το όραμα του Βενιζέλου για μία «Ελλάδα των πέντε θαλασσών και των δύο ηπείρων» δεν τροφοδοτείται μόνο από τον εθνικιστικό μεγαλοϊδεατισμό των αρχών του 20ου αι., αλλά συμβαδίζει με τα σχέδια του μεγαλέμπορου όπλων Ζαχάρωφ που πουλάει και από εδώ (Ελλάδα) και από εκεί (Τουρκία). Το 1916, με τη μεσολάβηση του Γ. Αβέρωφ, χρηματοδοτεί το Κόμμα Φιλελευθέρων για να αγοράσει γραφεία τα οποία θα χρησίμευαν και σαν σπίτι του Βενιζέλου. Ο Βενιζέλος, που θα κατηγορηθεί ότι τον λάδωσε ο Ζαχάρωφ για να αγοράσει αμερικανικά θωρηκτά, «αρνείται» το δωράκι για τον εαυτό του αλλά το δέχεται για το κόμμα. Φίλο είχε το Βενιζέλο και η οικογένεια Συμεώνογλου (Μύλων Αγ. Γεωργίου) και λέγεται ότι αυτή η διασύνδεση τους βοήθησε αρκετά για να στήσουν την επιχείρηση. Άλλα σκάνδαλα της εποχής αφορούσαν την αποκατάσταση των προσφύγων (αθάνatoi εργολάβοι), τον Κυρ. Βενιζέλο που ανέλαβε το 40% της Τηλεφωνικής Εταιρείας, τον υφυπουργό Αεροπορίας Αλ. Ζάννα το γραφείο του οποίου στη Θεσσαλονίκη προμήθευε ακατάλληλο πετρέλαιο την Αεροπορία. Ο Βενιζέλος εκτέθηκε ιδιαίτερα το 1930 όταν αποκάλεσε «εντιμότατο» τον Γαλόπουλο που είχε κατηγορηθεί για νοθεία στην κινίνη, το μοναδικό φάρμακο, τότε, κατά της ελονοσίας.

Ούλεν, Πάουερ: «Αι τυραννικαί εταιρίαι»

Στην εφημερίδα «Καθημερινή» της 5ης Ιανουαρίου 1927 δημοσιεύεται μία γελοιογραφία με τίτλο «Αι επτά πληγαί της Ελλάδος» που είναι με τη σειρά: Μποδοσάκης, Στερλίνα, Ήστερν, Βελγικοί Σιδηρόδρομοι, Τηλεφωνική, Ούλεν, Ηλεκτρική. Η εφημερίδα στήριζε μία γαλλοβελγική σύμπραξη εταιρειών που το 1925 είχε διεκδικήσει το μονοπώλιο του ηλεκτρικού ρεύματος μέσω της εξαγοράς της Ηλεκτρικής Εταιρείας. Η μεσολάβηση της Εθνικής Τράπεζας και της αγγλικής πρεσβείας έδωσε όμως τη δουλειά στην αγγλική εταιρεία Πάουερ εν Τράκτιον. Η σκανδαλώδης σύμβαση υπογράφεται επί δικτατορίας Παγκάλου, προβλέπεται να ισχύει 60 χρόνια και επιβάλλεται ως τετελεσμένο στις επόμενες κυβερνήσεις. Για 35 χρόνια η Πάουερ πλουτίζει από την ηλεκτροδότηση Αθήνας-Πειραιά εκμεταλλευόμενη παράλληλα ηλεκτρικά λεωφορεία, τραμ, γκάζι, τρόλεϊ. Ώσπου Δεκέμβριο του '60 που η ΔΕΗ την εξαγοράζει χαρίζοντάς της ένα χρέος 4,5 εκ. λιρών που είχε η Πάουερ προς το Δημόσιο. Ο μόνος που «συγκρούστηκε» με την Πάουερ είναι ο Καραμανλής όταν Νοέμβριο του '53 ως υπουργός Δημοσίων Έργων ξήλωσε ο ίδιος γραμμές του τραμ στην Κηφισιάς. Όχι και τόσο παράδοξο: το 1950 η αμερικανική εταιρεία Ebasko εισηγείται την κατάργηση των τραμ για να ωφεληθούν οι αυτοκινητοβιομηχανίες και ο Καραμανλής αναλαμβάνει δράση ευνοώντας και μίας κλίκα φίλων του λεωφορειούχων, όπως γράφτηκε τότε. Η Πάουερ δεν μένει παραπονεμένη: αργότερα, θα της δώσει ένα δάνειο 70 εκ. δρχ. με τόκο 6% και αποπληρωμή σε 15 χρόνια για να αγοράσει λεωφορεία. Η άλλη «τυραννική εταιρεία» είναι η αμερικανική Ούλεν που μέσα της δεκαετίας του '20, παίρνει το μονοπώλιο του νερού στην Αθήνα με τη μεσολάβηση της Τράπεζας Αθηνών (ανταγωνίστριας της Εθνικής), στο επιτελείο της οποίας συμμετείχαν στελέχη των βενιζελικών. Η Ούλεν όποτε ήθελε να αυξήσει τις τιμές, απειλούσε ότι θα διακόψει την παροχή. Όπως καταγγέλλει η ΕΔΑ: «Μα τα έργα χρειάζονται λεφτά. Οι μετρητές νάναι καλά! Και το απλό φύσιμα τ' αγέρα, φουσκώνει τους λογαριασμούς!». Όταν μάλιστα το 1960 οι δήμαρχοι της Αττικής αποφάσισαν να ξεφύγουν από την τυραννία της Ούλεν ιδρύοντας δικό τους οργανισμό ύδρευσης η ΕΡΕ μπλόκαρε το σχέδιο.

Μποδοσάκης, ο αδιάστακτος έμπορος

Ο Μποδοσάκης (στη μέση) με τον Καραμανλή και τον Γερμανό βιομήχανο Krupp

Στην μεσοπολεμική Ελλάδα του φιλο-μουσολονικού μεν, αγγλόφιλου δε Μεταξά, ο Μποδοσάκης Αθανασιάδης φτιάχνει σφαίρες στο Πυριτιδοποιείο-Καλυκοποιείο ΑΕ (η γνωστή ΠΥΡ-ΚΑΛ) και τις πουλάει λαθραία στους Δημοκρατικούς της Ισπανικής Επανάστασης. Οι φρανκιστές ανακαλύπτουν κάποια φορτία, βουτάνε το στοκ, οι Δημοκρατικοί πεθαίνουν από σφαίρες που είχαν πληρώσει, ο Μποδοσάκης θησαυρίζει. Το εμπόριο όπλων είναι η οικονομική βάση ενός από τους στυγνότερους εκμεταλλευτές που γνώρισε ο τόπος: φίλος των Βενιζέλου-Κεμάλ και προμηθευτής του γερμανικού άξονα, το '34 ο Μποδοσάκης, με τη μεσολάβηση της Εθνικής, θα πάρει την ΠΥΡΚΑΛ χωρίς να δώσει δραχμή. Η Εθνική του χαρίζει και την Ελληνική Εριοιουργία που το 1926 ανέλαβε να προμηθεύει μονοπωλιακά επί 25 χρόνια ρούχα το στρατό. Το 1959 ο Μποδοσάκης θα ολοκληρώσει ένα μεγάλο κόλπο: θα πουλήσει στη ΔΕΗ αντί 90 εκ. δρχ. τη ΛΙΠΤΟΛ που εκμεταλλεύεται τους λιγνίτες της Πτολεμαΐδας και είχε ιδρυθεί πριν τρία χρόνια. Πώς κατέληξε στα χέρια του; Τη σύμβαση για τα λιγνιτωρυχεία την είχε από το '39 ο ελληνοαμερικανικός Φίλκ που κάπου στο '50 τα πουλάει σε μία εταιρεία γερμανικών συμφερόντων που πίσω της κρύβεται ο παλιόφιλος Μποδοσάκης.

Η συσσώρευση των σκανδάλων χάρισε στην ΕΡΕ τον τίτλο «Κράτος συμμορία»*

Διχασμένη από τον Εμφύλιο, χωρίς βασικές υποδομές, χωρίς δημοκρατία και με βασιλιά, η Ελλάδα πρέπει να αναπτυχθεί, όσο και εάν η ειδυλλιακή εικόνα της «αμόλυντης παρθένας» δεν ανταποκρίνεται πλήρως στην τότε πραγματικότητα. Η δεκαετία αρχίζει με το σκάνδαλο του υπουργού Συγκοινωνιών Χατζηπάνου («υπόθεσις των καυσίμων») που το '49 είχε αναθέσει απευθείας τη διανομή πετρελαίου στην εταιρεία μίας νοικοκυράς (!) που ήταν φίλη του. Το Δημόσιο πληρώνει παραπάνω αλλά ο Χατζηπάνος, που θα εμπλακεί και σε ένα σκάνδαλο για χορήγηση αδειών υπεραστικών λεωφορείων σε ημετέρους, θα τη γλιτώσει το '51 με φυλάκιση δύο μηνών με τριετή αναστολή γιατί, τάχα μου, δεν είχε ιδιοτέλεια. Αυτή η υπόθεση, σε συνδυασμό με το σκάνδαλο των καταχρήσεων στον ΟΛ Πειραιά (Οκτώβριος '50), στο οποίο φέρονταν αναμεμιγμένοι στελέχη της κυβέρνησης Τσαλδάρη (ανάμεσά τους και ο γιος του), οδηγούν σε πτώση της κυβέρνησης.

* Η φράση ανήκει στην ΕΔΑ

φάκελος / Σκάνδαλα & Εξουσία

Στρατής κερνάει, Στρατής πίνει

Ένα από τα πρόσωπα-συνώνυμο της διαπλοκής είναι ο επιχειρηματίας, Στρατής Ανδρεάδης τον οποίο ο Καραμανλής το '75 θα εκδικηθεί για μία παρεξήγηση την εποχή της χούντας αφαιρώντάς του την Εμπορική Τράπεζα με την οποία ο περίφημος καθηγητής έκανε τις δουλειές του (έπαιρνε δάνεια για τον εαυτό του με εγγύηση του εαυτού του!). Εφοπλιστής, διευθυντής των Ηλεκτρικών Σιδηροδρόμων Αθηνών-Πειραιώς, ο Ανδρεάδης αγοράζει την Εμπορική και αρχίζει το «όργιο»: η Τράπεζα της Ελλάδος του δίνει το '57 δάνειο 1,5 εκ. δολ. με ευνοϊκούς όρους για να αγοράσει την Ιονική Τράπεζα, του χαρίζονται τα Ναυπηγεία Ελευσίνας, φτιάχνει το Χίλτον το 1963 αφού επεκτείνεται αυθαίρετα το σχέδιο πόλης, παίρνει μονοπώλιο τα Φωσφορικά Λιπάσματα (το εργοστάσιο κατασκευάζεται μετά από σωρεία υπερκοστολογήσεων, πουλάει πανάκριβα στους αγρότες). Είναι τέτοιο το μέγεθος της διαπλοκής με τον Καραμανλή που ακόμη και η συντηρητική εφημερίδα «Εστία» αποκαλεί τον δεύτερο, «φιλοξενούμενο της οδού Καρνεάδου», επειδή το διαμέρισμα που κατοικούσε ο Καραμανλής ανήκε στον Ανδρεάδη.

Ο φίλος
του Καραμανλή,
Ανδρεάδης

Και άλλα πολλά

Γενικώς, η καραμανλική οκταετία με τις εκλογές «βίας και νοθείας» του '61, είναι γεμάτη σκάνδαλα από τα οποία ξεχωρίζει η αποικιοκρατική σύμβαση με τη γαλλική Πεσινέ για την κατασκευή εργοστασίου αλουμίνας στα Άσπρα Σπίτια. Υπογράφεται τον Αύγουστο του '60 και προβλέπει ότι η ΔΕΗ θα πουλάει ρεύμα από τα φράγματα του Αχελώου αντί 9 λεπτών την κιλοβατώρα όταν το πραγματικό κόστος ήταν 25 λεπτά. Αποτέλεσμα η ΔΕΗ να χρεοκοπήσει, ο Αχελώος να καταστραφεί (για να καλυφθούν οι ανάγκες της Πεσινέ φτιάχνεται το φράγμα Καστρακίου-υπήρχε ήδη των Κρεμαστών) και η Πεσινέ να απολαμβάνει ενός καθεστώτος που ίσχυε τουλάχιστον έως πέρυσι ακόμη και για τον όμιλο Μυτιληναίου που αγόρασε αργότερα το εργοστάσιο. Ο Καραμανλής πάντως δεν θα παραπεμφθεί αφού το '63 ο Γ. Παπανδρέου παραγράφει το αδίκημα. Αντίστοιχου ευνοϊκού τιμολογίου απολαμβάνει η ΛΑΡΚΟ που ανήκε στον Μποδοσάκη. Άλλα σκάνδαλα της οκταετίας είναι το χάρισμα της αεροπορικής εταιρείας ΤΑΕ στον Ωνάση (1956, την αγόρασε μισοτιμής με εξόφληση σε 12 δόσεις για να την επιστρέψει χρεωμένη το '74), η σύμβαση με το Νιάρχο το '56 με την οποία χαρίζονται τα ναυπηγεία Σκαμαμαγκά, η υπόθεση των μηχανημάτων στο υδροηλεκτρικό εργοστάσιο στο Μέγδοβα (Ταυρωπό) το '57 με τους γάλλους προμηθευτές της ΟΛΚΟ να ομολογούν ότι το κόστος ανέβηκε γιατί μέλη της διοίκησης της ΔΕΗ ήθελαν προμήθεια 5%. Έχουμε ακόμη το '59 την υπόθεση του Γερμανού εγκληματία πολέμου Μέρτεν, υπεύθυνου για την εξόντωση των Εβραίων της Θεσσαλονίκης την Κατοχή, που καταδικάστηκε αλλά αποφυλακίστηκε με νομοθετική

παρέμβαση της ΕΡΕ ενώ ένα από τα πρόσωπα που θα συναντήσουμε και την εποχή της Χούντας είναι ο ελληνοαμερικανός Τομ Πάππας που αναλαμβάνει για λογαριασμό της πετρελαιοβιομηχανίας ESSO να φτιάξει διυλιστήριο που θα εξασφαλίζει για αόριστο χρόνο φθινό πετρέλαιο στην αμερικανική πολυεθνική. Και μην ξεχάσουμε βεβαίως την προικοδότηση της πριγκίπισσας Σοφίας, το '62, που θα ξεσηκώσει το εκπαιδευτικό κίνημα.

ΧΟΥΝΤΑ: Πωλείται όσο όσο

Εάν συμβαίνουν όλα αυτά σε κοινοβουλευτική δημοκρατία, φανταστείτε τι γίνεται επί Χούντας με την οποία δεν έχει κανένας από τους επιχειρηματίες λόγο να μη συνεργαστεί (κάποιοι το έκαναν και επί Κατοχής). Ο αμερικανός Μακ Ντόναλντ αναλαμβάνει να βρει κεφάλαια για την κατασκευή της Εγνατίας αλλά το σκάει με 4,8 εκ. δολάρια κι άλλα 33,4 εκ. σε ομόλογα του ελληνικού δημοσίου. Γενικώς, οι χουνταίοι αποφασίζουν να τα δώσουν όλα χωρίς πολλά πολλά: διάταγμα του Αυγούστου του '67 προβλέπει ότι τα αιτήματα για επενδύσεις θα εγκρίνονται υποχρεωτικά μέσα σε οκτώ μέρες. Οσμή σκανδάλου έχουν επίσης η εγκατάσταση της Νεστέ, τα έργα του Μόρνου, διάφορες εξυπηρετήσεις στον Πάππα ενώ μία εξυπηρέτηση που ζήτησε ο Ανδρεάδης από τη Χούντα θα τον οδηγήσει σε σύγκρουση με τον Καραμανλή: λέγεται ότι ο Παπαδόπουλος ζήτησε ως αντάλλαγμα να πεταχτούν από το σπίτι της Καρνεάδου τα πράγματα του Σερραίου, ο Ανδρεάδης το έκανε και καταλήξαμε στις μεταπολιτευτικές κατηγορίες περί καραμανλικής «σοσιαλμανίας», η οποία δεν είναι και τόσο αυθόρμητη, κάτι που μπορούν άλλωστε να βεβαιώσουν όσοι γνώρισαν την αστυνομική βία τις αρχές της μεταπολίτευσης ενώ θα πρέπει να την αποδώσουμε και σε μία προσπάθεια του Καραμανλή να αντιγράψει το ντεγκωλικό μοντέλο. Ο Ανδρεάδης θα πάρει από τη Χούντα χιλιάδες στρέμματα στα Μέγαρα για να φτιάξει διυλιστήριο (υπόθεση Στραν). Η Χούντα θα εξυπηρετήσει το '71 και το Λάτση βοηθώντας σε απαλλοτριώσεις προς όφελος της Πετρόλα. Προς το τέλος, με την άνοδο Ιωαννίδη, σε ένα ενδοχουντικό ξεκαθάρισμα λογαριασμών, θα αποκαλυφθεί ένα σκάνδαλο του παπαδοπουλικού συνταγματάρχη Μπαλόπουλου που εισήγαγε λαθραία σάπια κρέατα από τη Ρωδεσία δωροδοκώντας δημόσιους υπαλλήλους. Αλλά αυτό, είναι πταίσμα μπροστά στα άλλα.

«Γιώργο θεέ, πάρε την ΠΑΕ»

Τόσα χρόνια στα κόλπα η δεξιά-ήρθε τώρα η ώρα των δικών μας παιδιών. Στήνονται καινούρια τζάκια πράσινης απόχρωσης και ανατέλλουν δικοί μας εκδότες (π.χ. Κουρή), ώσπου έρχεται η στιγμή να μοιραστεί η πίτα από την απελευθέρωση της ραδιοηλεκτρικής (τα ελεύθερα

κοινωνικά ραδιόφωνα είναι μία άλλη, χαμένη ιστορία). Κάπου εκεί εμφανίζεται ο «περπατημένος» στην Αμερική Γιώργος Κοσκωτάς. Διευθυντικό στέλεχος της Τράπεζας Κρήτης από το '79, αγοράζει το 1984 την τράπεζα, χωρίς κανείς να αναρωτηθεί πού βρήκε τόσα λεφτά, φτιάχνει τον εκδοτικό όμιλο Γραμμή και τέλος του '87 αγοράζει τον Ολυμπιακό. Ο βρώμικος πόλεμος εκδοτών-εργολάβων για τη ραδιοηλεκτρική αρχίζει για φτάσουμε στο πρώτο μοίρασμα (Μέγκα, ANT-1, Σταρ, Σκάι, Κανάλι 29, Φλας κλπ.). Το 1988 αποκαλύπτεται ότι ο Κοσκωτάς υπεξάισε 33 δις δρχ. από την Τράπεζα Κρήτης ενώ φέρεται να δωροδόκησε τόσο τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης, Μ. Κουτσόγιωργα με δύο εκ. δολ. και τον Α. Παπανδρέου, τον δεύτερο με χρήματα που μεταφέρθηκαν μέσω πάμπερς από τον σύμβουλο του, Γ. Λούβαρη. Το Νοέμβριο του '88 ο Κοσκωτάς φεύγει παράνομα από τη Ελλάδα για να εκδοθεί από τις ΗΠΑ το 1991, όταν καταθέτει στο Ειδικό Δικαστήριο στο οποίο παραπέμπεται. Ο Παπανδρέου αθώνεται τελικά για μία ψήφο, καταδικάζονται οι Τσοβόλας, Πέτσος. Άλλο σκάνδαλο της εποχής είναι το βάπτισμα γιουγκοσλαβικού καλαμποκιού ως ελληνικό για να εισπράττονται ευρωπαϊκές επιδοτήσεις για το οποίο καταδικάζεται ο υφυπουργός Οικονομικών, Αθανασόπουλος αλλά η Βουλή τον απαλλάσσει αρχές του '94.

Η κρίση του ΠΑΣΟΚ συνοδεύεται από την άνοδο του Σ. Κόκκαλη. Το Κυβερνητικό Συμβούλιο (ΚΥ. ΣΥΜ.) στις 16/9/1986 αποφασίζει ότι ο ΟΤΕ θα προμηθευτεί νέα ψηφιακή τεχνολογία από τις εταιρείες Siemens και Ericsson με την προϋπόθεση αυτές να συνεργαστούν με ελληνικές. Η Siemens είχε δικό της εργοστάσιο ενώ η Ericsson «είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα συνεργαστεί με την Ιντρακόμ που έχει το μεγαλύτερο εργοστάσιο και την πιο άρτια υποδομή». Η απόφαση ευνοεί τον Κόκκαλη που θα πάρει και άλλη προμήθεια για τα ψηφιακά επί οικουμενικής σε μία απόφαση που εμπλέκεται και το ΚΚΕ. Η προμήθεια άλλου ενός εκ. ψηφιακών παροχών προς το τέλος της κυβέρνησης Μητσotάκη θα είναι αφορμή το '96 να ασκηθεί δίωξη σε βάρος του προέδρου της ομάδας που άλλοτε είχε αγοράσει ο Κοσκωτάς, υπόθεση για την οποία θα απαλλαγεί όπως συνέβη με την υπόθεση της ανάθεσης του παιχνιδιού Ξυστό. Τελευταίο σκάνδαλο στο οποίο εμπλέκεται ο μεγαλοεπιχειρηματίας είναι αυτό της απευθείας ανάθεσης του ποδοσφαιρικού στοιχήματος από τον ΟΠΑΠ στην Intralot αντί 240 εκ. ευρώ.

ΤΡΙΕΤΙΑ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ: Ένα κοντέινερ γεμάτο... τσιμέντο

Ο «φτωχούλης» τέως ξέρει ότι η όποια σκέψη για επιστροφή στην Ελλάδα ισοδυναμεί με ανάρσταση βρικολάκων. Θέλει όμως τα ασημικά από το Τατόι γιατί όλο και κάπου θα χρειαστούν (σε καμιά δημοπρασία στο Κρίστις, ας πούμε). Ο Μητσotάκης μεθοδεύει το χάρισμα και ξαφνικά, ένα πρωινό του Φλεβάρη '91 το Τατόι αδειάζει από αντικείμενα (άγνωστης αξίας) που εννέα κοντέινερς τα μεταφέρουν παράνομα στο Λονδίνο. Μάρτιο του '92 ξεσπάει άλλο ένα σκάνδαλο όταν Μητσotάκης-Ανδριανόπουλος (υπουργός Βιομηχανίας)-Παλαιοκρασάς (Οικονομικών)-Βρανόπουλος (διευθυντής Εθνικής) πωλούν με σικε διαγωνισμό την προβληματική τσιμεντοβιομηχανία ΑΓΕΤ-Ηρακλής στην ιταλική Καλτσεστρότσι αντί εξευτελιστικού τιμήματος (κοντά στα 15 δις δρχ.). Η Φερούτσι, μητρική της Καλτσεστρότσι, αποδεικνύεται χρεωμένη 3 τρις δρχ. Για να πάρει τη δουλειά η προβληματική εταιρεία ενός κυρίου που λεγόταν Παντασβόλτα λάδωσε με τρία δις δρχ. έλληνες πολιτικούς (ποιους άραγε;) όπως αποκαλύφθηκε στο πλαίσιο της δικαστικής έρευνας Ντι Πιέτρο στην Ιταλία το '93. Οι διώξεις κατά των τριών της ΝΔ αναστέλλονται με κοινοβουλευτική απόφαση στις 16/1/95. Στο μεταξύ, ο Στ. Μάνος δίνει τις άδειες κινητής τηλεφωνίας σε Πάναφον-Τελεστέτ, χωρίς συμμετοχή του ΟΤΕ, αντί 10 εκ. €, ποσό που αποδείχτηκε πολύ μικρό και έφερε αργότερα (2005) την Κοσμοτέ, θυγατρική του ΟΤΕ, να αγοράζει μία ιδιωτική επιχείρηση (Γερμανός) αντί τεράστιου τιμήματος.

φάκελος / Σκάνδαλα & Εξουσία

**ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΙΤΗ ΣΤΟΝ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ
ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΠΙΣΩ
«Όποιος έχει στοιχεία, να τα καταθέσει στους
νταβατζήδες»**

ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ Ένας εκ των "κουμπάρων" του γάλακτος, ο Π. Αδαμόπουλος αποφυλακίζεται το 2006...

Λαμπράκης: Το Μέγαρο Μουσικής θέλει πάρκινγκ. Δήμος Αθηναίων και πολιτεία παραχωρούν στο Χρ. Λαμπράκη 13 στρέμ. πρασίνου από το Πάρκο Ελευθερίας-έτσι για να μπορεί αργότερα να χτίσει και μία δική του όπερα. Όχι ότι δεν έχουμε Λυρική Σκηνή αλλά αφού ο κυρ Χρήστος κάνει κάθε χρόνο κάτι γιορτές αγροτουρισμού εκεί στην Επίδαυρο, δικαιούται ως προστάτης ελληνικής φύσης μία εξυπηρέτηση... Στο μεταξύ (Οκτώβριος 1996), πάρε και έναν Ψυχάρη (διευθυντής του 'Βήματος') διοικητή του Αγίου Όρους να προσέχει τα κειμήλια (αργότερα βγάζουμε και ένα CD-ROM-για τα σχολεία μωρέ).

Χρηματιστήριο: Ανέβαιναν, ανέβαιναν οι μετοχές, περίπου 1,5 εκ. Έλληνες έπαιζαν, αβάνταρε με δηλώσεις και ο Σημίτης, ώπου 23 Σεπτεμβρίου του '99 αρχίζει η αναμενόμενη, απότομη πτώση. Κάποιοι, οι μικροεπενδυτές βεβαίως, χάνουν τα λεφτά τους. Αύγουστο του 2003 ο υπουργός Οικονομικών Χριστοδουλάκης αποκαλύπτει ότι δύο «πουλέν» εκσυγχρονισμού, οι Μανίκας, Νεονάκης έκαναν τζίρο στο Χρηματιστήριο 22 δις δρχ, με αποτέλεσμα να παραιτηθούν. Την έρευνα για τις μετοχές-«φούσκες» αναλαμβάνει η ανακρίτρια Κων. Μπουρμπούλια που η δική της έρευνα θα αποδειχτεί ακόμη μεγαλύτερη «φούσκα» καθώς οι περισσότεροι εμπλεκόμενοι απαλλάσσονται. Κάτι βρωμάει μέχρι που το 2006 η Μπουρμπούλια θα αποδειχτεί, μαζί με το φίλο της πρόεδρο πρωτοδικών Ε. Καλούση, μέλος παραδικαστικού κυκλώματος αποφυλάκιζε μεγαλοεπιχειρηματίες.

Στάδιο Καραϊσκάκη: Με χρήματα του δημοσίου, στο πλαίσιο των ολυμπιακών έργων, η ελληνική Ολυμπιακή Επιτροπή παραδίδει για 49 χρόνια το φαληρικό γήπεδο και τις κερδοφόρες εμπορικές χρήσεις στην εταιρεία 'Θρύλος Α.Ε.' συμφερόντων Κόκκαλη.

Πόρτο Κάρρας: Μεταμεσονύχτια τροπολογία, το Γενάρη του 2004, με πρωτοβουλία του Χρ. Πάχτα, υφυπουργού του ΠΑΣΟΚ, χαρίζει χιλιάδες στρέμματα δάσους στη Χαλκιδική στην εταιρεία που εκμεταλλεύεται

το ξενοδοχείο (Τεχνική Ολυμπιακή) συμφερόντων Στέγγου για να χτιστούν παραθεριστικές κατοικίες.

The Mall: «Κληροδότση» των ολυμπιακών αγώνων για τους οποίους έχουμε τόσα σκανδαλώδη να διηγηθούμε (κονδύλια Πολιτιστικής Ολυμπιάδας, στέγαστρο Καλατράβα, προμήθεια συστήματος παρακολούθησης-C4I, εταιρεία Όκταγκον της Γ. Αγγελοπούλου, κωπηλατοδρόμιο Σχινιά κ.ά.). Δίπλα στο Κέντρο Τύπου στο Μαρούσι ξεπηδά ένα «τέρας» εμπορικό κέντρο που φτιάχνεται από το μεγαλοεπιχειρηματία Λάτση με διαδοχικές αυξήσεις συντελεστή δόμησης και αλλαγές χρήσεων που αποφασίζουν οι υπουργοί ΠΕΧΩΔΕ επί ΠΑΣΟΚ, Λαλιώτης και Β. Παπανδρέου. Τελικά, το εγκαινιάζει το 2005 ο Σιούφας (υπουργός Ανάπτυξης ΝΔ) σε πείσμα όσων πίστεψαν ότι όταν ο Καραμανλής το 2003 από βήματος της Βουλής το χαρακτήριζε σκάνδαλο, το εννοούσε κιόλας.

Βωβός Βοτανικός: Διακόσια στρέμματα του χαρακτηρισμένου ως κοινόχρηστου χώρου Ελαιώνα (Βοτανικός), σε μία Αττική που πνίγεται στο τσιμέντο, πάνε υπέρ πράσινης πίστωσης (Παναθηναϊκός-Βαρδινογιάννης) και κερδώς πατρίδας (εργολάβος Βωβός) με τη μεσολάβηση του Δήμου Αθηναίων και του υπουργείου ΠΕΧΩΔΕ. Το μοίρασμα της πίτας δεν είναι άσχετο ούτε με την κόντρα ΠΑΕ Παναθηναϊκός-ερασιτέχνη (Γιαννακόπουλος) ούτε με το πρόσφατο «μπάσιμο» Βγενόπουλου.

Πακιστανοί: Οι αγγλικές μυστικές υπηρεσίες βρίσκουν ευκαιρία να εφαρμόζουν τα νέα «αντιτρομοκρατικά» μέτρα: καλοκαίρι του 2005, απαγάγουν παράνομα Πακιστανούς σε Αθήνα και Ιωάννινα, τους ανακρίνουν για τυχόν εμπλοκή στις επιθέσεις της 4ης Ιουλίου στο Λονδίνο, προσθέτοντας ακόμη ένα κρίκο στην αλυσίδα της παραβίασης στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων (κάμερες, παρακολούθηση, κατάρνηση τεκμηρίου αθωότητας, Γκουαντάναμο, πτήσεις Air-Cia κ.ά.). Μέσα Ιανουαρίου 2008 η υπόθεση, πακέτο με τις υποκλοπές, τίθεται στο αρχείο.

Και δεν ξεχνάμε βέβαια την εκκρεμότητα με τη διαχείριση της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας-Θεσσαλονίκη 1997, το καρτέλ των κουμπάρων στο γάλα, την πώληση των ναυπηγείων Σκαμαγκά στη γερμανική HDW το 2002 αντί 2 δις δρχ. με παράλληλη κρατική προμήθεια 1 τρις (!), τα δομημένα ομόλογα, τις επιχορηγήσεις του ΟΠΑΠ στον κάθε πιθανό και απίθανο, τα κονδύλια για τις, και καλά, Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, την υπόθεση της Παντείου, κ.ά.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ-ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ Σκάνδαλο από το 1830

Ένα διαρκές σκάνδαλο εξαιτίας και της πλήρους ταύτισης των συμφερόντων της με τα συμφέροντα του έθνους-κράτους. Πρώτο πρώτο σκάνδαλο η διατήρηση της ακίνητης περιουσίας (γαίες) κατά την απελευθέρωση ενώ ένα μεγάλο κομμάτι του ελλαδικού χώρου πήγε στο δημόσιο (θεωρητικά πάντα). Το κράτος το 1950 αναλαμβάνει τη μισθοδοσία των κληρικών με την προϋπόθεση της φορολόγησης του 25 % των τακτικών εσόδων των ναών, ποσοστό που το 1968 σε 35%. Τα χρήματα είναι αμφίβολο, εάν έχουν εισπραχθεί (αφού οι εκκλησίες τηρούσαν διπλά βιβλία) και ο νόμος καταργείται το 2003 από την κυβέρνηση Σημίτη. Σήμερα, πρωταγωνιστεί σε ένα όργιο καταπατήσεων και κερδοσκοπίας, πάντοτε με κρατική αρωγή: εκχώρηση εκτάσεων για γήπεδα γκολφ σε Κρήτη (Μονού Τοπλού) και Αλμυρό Βόλου, άδεια ανέγερσης νέας μητρόπολης στο Γουδί, φοροαπαλλαγές.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΜΠΡΑ ΣΤΟΝ ΜΑΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΕΚΕΙ ΣΤΟΝ ΤΟΝ ΚΟΡΩΝΙΑ Μ' ακούς; Σ' ακούω!

All time classic υπόθεση. 1983 και ο Θεοφάνης Τόμπρας, μέλος της διοίκησης του ΟΤΕ, κατηγορείται για υποκλοπές. Το θέμα πάει στο αρχείο. Τέσσερα χρόνια αργότερα, κατηγορείται εκ νέου για παρακολού-

θηση των κομμάτων της αριστεράς (ΚΚΕ, ΕΑΡ), υπόθεση που κλείνει το Μάιο του 1988. Σε λίγο όμως, πάλι με πρωταγωνιστή τον Τόμπρα, για θηλική αυτοργία σε υποκλοπές κατηγορείται ο Α. Παπανδρέου που παραπέμπεται επί οικουμενικής σε δίκη για ανασταλεί η δίωξη Μάιο του '92 επί ΝΔ. Όχι τυχαίο, γιατί Απρίλιο του 1993, ο Χρήστος Μαυρίκης, υπάλληλος του ΟΤΕ, αποκαλύπτει ότι υπέκλεπτε τηλεφωνήματα της αντιπολίτευσης με εντολή του στρατηγού Γρυλλάκη, στενού συνεργάτη του Μητσotάκη. Εμπλέκεται και η Ντ. Μπακογιάννη ώπου ο Παπανδρέου πληρώνει τα παλιά χρέη: Ιανουάριο του 1995 η Βουλή σε μυστική ψηφοφορία αναστέλλει τις διώξεις.

Μαυρίκης: Ο άνθρωπος που αποκάλυψε το σκάνδαλο υποκλοπών επί Μητσotάκη

Από την εποχή των ΚΑΦΑΟ, περνάμε στην εποχή των κινητών τηλεφώνων-«σκιών». Μάρτιο του 2005 αποκαλύπτεται ότι πριν τους ολυμπιακούς του 2004 παρακολουθούνταν 100 κινητά τηλέφωνα, ανάμεσά τους του πρωθυπουργού, υπουργών και μελών κινήσεων ενάντια στην ολυμπιάδα. Όλοι φωτογραφίζουν τους αμερικανούς και η υπόθεση περιγράφεται εύστοχα από αυτό που είπε ένας εκ των «επικίνδυνων» παρακολουθούμενων: «Ο Κρόνος τρώει τα παιδιά του». Κατάληξη η γνωστή: η υπόθεση στα μέσα του περασμένου Ιανουαρίου τέθηκε στο αρχείο...

ΠΗΓΕΣ

(αυτό καλό είναι, εάν γίνεται, να μπει σε ένα πλαισάκι και σίγουρα με μικρότερα γράμματα)
Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), Μικρή εγκυκλοπαίδεια σκανδάλων της ΕΡΕ, χχ
Χρ. Χατζηζώσηφ, Η γηραιά σελήνη, Η βιομηχανία στην ελληνική οικονομία 1830-1940, εκδ. Θεμέλιο, Αθήνα, 1993
Γ. Σταθάκης, Το δόγμα Τρούμαν και το Σχέδιο Μάρσαλ, εκδ. Βιβλιόραμα, Αθήνα, 2004
Περιοδικό «Αντιπληροφόρηση», τεύχη 1-11, 1975-77 (α' τόμος), εκδ. Γραφές, Αθήνα 2003
Τ. Κατσιμάρδος, Μποδοσάκης: Πλούτισε από τους δύο παγκοσμίους πολέμους και δύο εμφυλίου, εφ. Ημερησία, 4-6/1/2008
Ιός Ελευθεροτυπίας, Οι μίζες του Εθνάρχη (υπόθεση Ζαχάροφ), Ελευθεροτυπία, 8/1/2005 και Οι γέροι της δικτατορίας, Ελευθεροτυπία, 17/11/1996
Περ Γαλέρα, Η αυθαιρεσία με δύο Lamda, τεύχος 4, Ιανουάριος 2006
Τ. Καμπύλης, Η επέλαση της 'Εκκλησία Α.Ε.', εφ. Τα Νέα, 22-23/7/2006
περιοδικό Αντί (διάφορα τεύχη), εφημερίδες Ελευθεροτυπία, Ποντίκι, Παρόν, Βήμα,
Ψηφιακή Βιβλιοθήκη εφημερίδων της Εθνικής Βιβλιοθήκης: www.nlg.gr/digitalnewspapers/ns/main.html (ψηφιοποιημένη εφ. Ελευθερία ετών)
Πλήρης κατάλογος των πηγών δημοσιεύεται στο www.babylonia.gr.

φάκελος / Σκάνδαλα & Εξουσία

**Εξουσία & Διαφθορά:
Δύο Όψεις του Ίδιου Νομίσματος**

Η «διαφθορά» αποτελεί τη φυσική εξέλιξη κάθε εξουσίας. Από τη γέννηση μέχρι το θάνατό του, κάθε εξουσιαστικό σύστημα διαγράφει μία προδιαγεγραμμένη τροχιά. Όσο παγιώνεται πάνω στους ανθρώπους τόσο περισσότερο «διαφθείρεται». Υπάρχουν αιτίες για τη φυσική αυτή εξέλιξη πραγμάτων. Η ανάλυση του φαινομένου δείχνει ότι η εξουσία έχει την τάση να επιτίθεται σε κάθε απόπειρα αντίστασης και ελέγχου πάνω σε αυτήν, οδηγώντας εξελικτικά στην ανέλεγκτη (και επομένως ανεξέλεγκτη) δράση της. Με άλλα λόγια, η «διαφθορά» είναι καταγεγραμμένη στο DNA κάθε εξουσίας.

Τα παραπάνω ισχύουν αν κρατήσουμε τον ορισμό που δίνουν οι θεωρητικοί του συστήματος στη λέξη «διαφθορά», δηλαδή ότι διαφθορά είναι η άσκηση δημόσιας εξουσίας για ίδιον όφελος και όχι για το όφελος του κοινωνικού συνόλου.

Ας αναποδογυρίσουμε όμως τους ορισμούς, για να τους φέρουμε στα μέτρα της αντικειμενικής, της επαναστατικής, σκέψης. Ας αναρωτηθούμε: Από πότε η άσκηση οποιουδήποτε είδους εξουσίας ωφελούσε το κοινωνικό σύνολο; Από πότε η άσκηση οποιουδήποτε είδους εξουσίας δεν ωφελούσε κάποιους εις βάρος του κοινωνικού συνόλου;

Για μας, διαφθορά είναι η ίδια η άσκηση εξουσίας και λύση στο πρόβλημα, όχι ο έλεγχος, αλλά η καταστροφή της. Εξουσία και διαφθορά είναι λοιπόν έννοιες ταυτόσημες. Ή, για να παραλλάξουμε τις τελευταίες δηλώσεις του αξιότιμου κ. Παπούλια, δεν αποτελεί η διαφθορά έγκλημα κατά της ανθρωπότητας αλλά η εξουσία.

Αντώνης Μπρούμας

Η ηθική της ηδονοβλεψίας

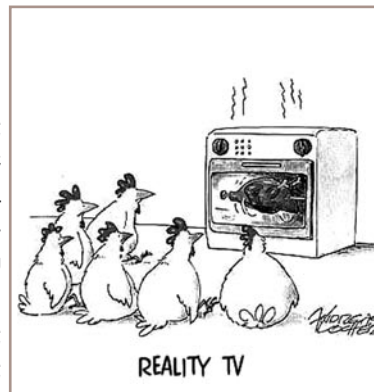
Όλοι, λίγο πολύ, γίναμε θεατές της προσπάθειας των ΜΜΕ και της κυβέρνησης να αναδείξουν τις ροζ αποχρώσεις, της υπόθεσης Ζαχόπουλου – Τσέκου. Το πολιτικό σκάνδαλο, που έχει να κάνει με τη σήψη της εξουσίας και τους θεσμούς, το ονόμασαν «ροζ σκάνδαλο». Αυτοί που υπερασπίζονται το δημοσιογραφικό απόρρητο και τα προσωπικά δεδομένα όπως τους συμφέρει, δεν δίστασαν μπροστά στο κέρδος να αναδείξουν προσωπικές στιγμές και να δημοσιεύσουν φωτογραφίες ερωτικού περιεχομένου, επιτρέποντας στα πλήθη για άλλη μια φορά να ασκήσουν το αγαπημένο τους σπορ, να κρυφοκοιτάζουν από την κλειδαρότρυπα την ζωή των άλλων. Ο κοινωνικός εξευτελισμός μιας γυναίκας βρήκε πολύ εύκολα έδαφος, μη έχοντας μάλιστα αποδειχτεί εάν αυτή υπήρξε θύμα ή θύτης στην υπόθεση.

Όμως, για εμάς, τα προβλήματα που αναδεικνύονται από αυτή την υπόθεση είναι οι σχέσεις εξουσίας που ταυτίζονται με τον ισχυρό και ο σεξισμός που διαιωνίζεται μέσα από αυτές τις σχέσεις. Ο Ζαχόπουλος, έχοντας στα χέρια του αυτήν την εξουσία, μπορούσε να «διαπραγματεύεται από τα πάνω» οικονομικά θέματα, να σπαταλά το δημόσιο χρήμα, να κάνει παράνομες αποχαρκτηρίσεις δασικών και αρχαιολογικών εκτάσεων και ιδιαιτέρως τη στιγμή που το καλοκαίρι όλος ο κρατικός μηχανισμός έψαχνε και φωτογράφιζε πολιτικούς χώρους ως υπεύθυνους για τις πυρκαγιές. Από θέση ισχύος μπορούσε να διαπραγματεύεται και την οποιαδήποτε σχέση του με τις εργαζόμενες. Η ανεργία, η ανασφάλεια, οι σχέσεις εξουσίας ανάμεσα σε προϊστάμενο και υφιστάμενο γίνεται πολλές φορές αποδοχή της σωματικής και ψυχολογικής βίας, ιδιαίτερα από μεριάς των γυναικών. Ο καπιταλισμός, απ' την άλλη, δεν αφήνει περιθώρια ανάπτυξης ηθικών αξιών καθώς μέσα σε αυτόν κανείς δεν είναι ελεύθερος.

Η προσπάθεια των ΜΜΕ και εν γένει όλου του κρατικού μηχανισμού να παρουσιάσουν την Τσέκου ως την κύρια υπεύθυνη της υπόθεσης και να την προφυλακίζουν έχει ως στόχο τον εκφοβισμό της, ώστε μην προβεί σε άλλες αποκαλύψεις σχετικά με τα σκάνδαλα του Ζαχόπουλου και άλλων πολιτικών παραγόντων. Για άλλη μια φορά το σύστημα θα αναλωθεί σε ιστορίες, χωρίς στο τέλος να κατονομάσει τους κύριους υπεύθυνους, όπως έγινε με το χρηματιστήριο, με την υπόθεση των Πακιστανών και των ομολόγων. Το ίδιο συνέβη και με την αυτοκτονία της Ρουμπίνη Σταθάς το 2003, όπου εργαζόταν στην Κτηματική Υπηρεσία Αν. Αττικής –η οποία είχε αφήσει αιχμές κατά στελεχών του ΠΑΣΟΚ για παρεμπόδιση γκρεμίσματος αυθαίρετων κτισμάτων– κανέναν δεν συγκίνησε ούτε βρέθηκαν οι υπεύθυνοι που την οδήγησαν στο απονεννοημένο διάβημα.

Στο πολιτικό-οικονομικό σύστημα που ζούμε, κανένας δεν πρέπει να έχει την αυταπάτη ότι μπορεί να διαλευκανθεί η οποιαδήποτε υπόθεση και να μάθουμε την αλήθεια, το μέγεθος και τις συνιστώσες της καθώς και όσους εμπλέκονται. Η συσκοτίση συμφέρει την εξουσία. Η κοινωνία όμως δεν πρέπει να παίξει το παιχνίδι τους και να αποπροσανατολιστεί από τις διεκδικήσεις της για την επίλυση σοβαρών προβλημάτων όπως η ανεργία, η ακρίβεια και το ασφαλιστικό.

Μάγδα Μάντζου

«Εδώ και τώρα αγγούρια»

Μετά από ένα μήνα Ζαχοπουλειάδας εκείνο που τελικά μένει είναι στο πως ασκείται η εξουσία με φίλους, νταβαντζήδες, κολλητούς, εκβιαστές και διορισμούς συγγενών. Ας πιάσουμε όμως το νήμα από την αρχή:

Ο Ζαχόπουλος ήταν επιστήθιος φίλος του πρωθυπουργού. Μαζί με τη σύζυγο του τελευταίου συμμετείχαν σε «Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις». Αυτή ως πρόεδρος και αυτός ως αντιπρόεδρος. Η σύζυγος του Ζαχόπουλου ήταν ειδική σύμβουλος της Μαριέττας Γιαννάκου στο υπουργείο Παιδείας, ο δε υιός διατελούσε σύμβουλος του πατέρα του και συμμετείχε σε εταιρείες του υπουργείου που διαχειρίζονταν μεγάλα δημόσια έργα και χρηματικά ποσά. Ο επιστήθιος φίλος του Ζαχόπουλου, Γεώργιος Μυλωνάς, σκηνοθέτης ταινιών όπως «Ο σεξοκυνηγός», «Η γκομενάρα από το Μέτσοβο», «Εδώ και τώρα αγγούρια» και συγγραφέας του μυθιστορήματος «Μέλι στο κορμί της» είναι πρόεδρος του Μουσείου Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (!) και μέλος της Επιτροπής του υπουργείου Πολιτισμού που απονέμει τα Κρατικά Βραβεία Ποιότητας (!!!) του Κινηματογράφου. Αυτός ανέλαβε να αποκαταστήσει επαγγελματικά τη συμβασιούχο Τσέκου που στη συνέχεια την κατήγγειλε ως ερωμένη και εκβιαστρία του φίλου του Ζαχόπουλου και την έχωσε στη φυλακή. Η αποκατάσταση θα γινόταν στην υπηρεσία Ολυμπιακής Αξιοποίησης του ΥΠΠΟ γ.γραμματέας της οποίας ήταν ο άλλος επιστήθιος καλός φίλος του πρωθυπουργού, ο Σπυρίδων Κλαδάς. Αυτός λοιπόν ο ...αδιάφορος αποκάλυψε στη συμβασιούχο το στημένο διαγωνισμό και ότι αυτή δεν συμπεριλαμβανόταν στη λίστα των επιτυχόντων, επειδή προηγούνταν στενοί συνεργάτες και συγγενείς υπουργών. Για την ιστορία τη θέση αυτή φαίνεται ότι την πήρε η σύζυγος του γ.γ. απασχόλησης Δημήτρη Κοντού.

«Επειδή όμως έχεις προσφέρει πάρα πολλά, θα σου βρούμε μια καλή εναλλακτική λύση στα Ολυμπιακά Ακίνητα επειδή μου το ζήτησε ο Χρήστος (σ.σ. Ζαχόπουλος), που δεν είναι απλώς φίλος και συνάδελφος, αλλά αδελφός», είπε ο Κλαδάς στη συμβασιούχο, σύμφωνα με τα λεγόμενα της τελευταίας. Η συνέχεια γνωστή... Σήμερα ο Σπ. Κλαδάς είναι επικεφαλής των... αδιάφορων της Υπηρεσίας Ειδικών Ελέγχων του υπ. Οικονομίας (πρώην ΣΔΟΕ) και φέρεται ως ο πρωταγωνιστής της απόπειρας κουκουλώματος των 5.000.000 ευρώ που βρέθηκαν σε λογαριασμό του φερόμενου ως DVDκομιστή του Μεγάρου Μαξίμου. Την ίδια στιγμή μια κυβερνητική ασπίδα προστασίας δημιουργείται γύρω του που του επαναλαμβάνει ρυθμικά το ρεφρέν: «...Έχεις προσφέρει πάρα πολλά...», μέχρι...να αποδειχθεί το αντίθετο και να αλλάξει ο ρυθμός στο μακάβριο «...πέσε, πέσεε, πέσεεε ...».

Θ. Θ.

Η διαφθορά στον κόσμο και την Ελλάδα

Η Ελλάδα μαζί με την Πολωνία, τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία, κατατάσσονται από το Παγκόσμιο Βαρόμετρο Διαφθοράς για το 2007, στην χειρότερη θέση μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η έκταση της διαφθοράς τους μπορεί να συγκριθεί μόνο με την διαφθορά σε χώρες όπως η Ινδονησία, οι Φιλιππίνες, η Βολιβία και η Δομινικανή Δημοκρατία. Στην Αλβανία και στη Σενεγάλη οι πολίτες τους πληρώνουν τα μεγαλύτερα ποσά σε μίζες, ενώ ακολουθούν η Καμπότζη, το Καμερούν, η πΓΔΜ, η Νιγηρία, το Πακιστάν, οι Φιλιππίνες και η Ρουμανία.

Στην πρώτη θέση, όσο αφορά τη διαφθορά στο δημόσιο μεταξύ των χωρών της Ε.Ε. βρίσκεται η Ελλάδα, σύμφωνα με την ετήσια έκθεση της Transparency International. Ειδικότερα η διαφθορά και η μίζα είναι μεγάλης έκτασης και αποτελούν πάγια πρακτική στα νοσοκομεία, στο ΙΚΑ, στις εφορείες, στις πολεοδομίες. Σύμφωνα με έρευνα της Public Issue περίπου 800.000 πολίτες (20% του πληθυσμού), αναγκάστηκαν το 2007 να πληρώσουν αυτόν τον ιδιότυπο φόρο διαφθοράς-«φακελάκια»-σε δημόσιες υπηρεσίες. Το λεγόμενο «γρηγορόσημο», το οποίο αποτελεί την πιο συνηθισμένη συνήθεια στις συναλλαγές τους με τις υπηρεσίες, σε ποσοστό 30% των ερωτηθέντων, έχει καθιερώσει την Ελλάδα μαζί με τη Λιθουανία και τη Ρουμανία στις χαμηλότερες θέσεις.

Τέλος, σε ποσοστό 60% των ερωτηθέντων, πιστεύουν ότι η διαφθορά θα αυξηθεί τα επόμενα χρόνια, ενώ θεωρούν ότι οι πιο διεφθαρμένοι θεσμοί είναι το κοινοβούλιο, τα κόμματα, η αστυνομία και η δικαιοσύνη. Έχουν άδικο;

Θ. Θ.

φάκελος / Σκάνδαλα & Εξουσία

Σ Κ Α Ν Δ Α Λ Α

Μια ιστορία χωρίς τέλος

Τα σκάνδαλα, από τον Ανδρεάδη ως τον Κοσκωτά και από το Σφηνιά ως το Ζαχόπουλο, δεν αποτελούν μια στιγμιαία πολιτική παρεκτροπή των καθεστώτος, αλλά αναπόσπαστο τμήμα του. Συναντώνται καθημερινά σε διάφορες μορφές και αποχρώσεις και αποτελούν τα σύγχρονα εγκλήματα κατά του λαού.

Με το σκάνδαλο Ζαχόπουλου επαναφέρεται στο προσκήνιο η στενή σχέση κράτους, κυβέρνησης, πολιτικών, παλαιών και νέων καπιταλιστικών οικογενειών, αδιάτακτων νεόπλουτων της ελεγχόμενης ενημέρωσης και αποκαλύπτεται η «ισορροπία» του καθεστώτος που στηρίζεται σε εκβιασμούς, απειλές, συναλλαγές, συγκαλύψεις, καρφώματα, μίζες, ξέπλυμα μαύρου χρήματος και παρακολούθησεις. Πρακτικές και μεθοδεύσεις που ξεπερνούν κατά πολύ τις παραδοσιακές νόμιμες ή μη μεγάλες κομπίνες και τη μεταπολιτευτική φάμπρικα σκανδάλων τύπου Ανδρεάδη, Τσάτσων, Σκαλιστήρη, Μποδοσάκη, Ωνάση, Πειραιϊκής Πατράϊκής και ΦΙΕ. Ξεπερνούν ακόμα και πτυχές του σκανδάλου Κοσκωτά και των προκλητικών δανειοδοτήσεων των υπερχρεωμένων επιχειρήσεων της περιόδου 1975-1981, επί κυβερνήσεων Καραμανλή. Και λόγω της φύσης αυτών των πρακτικών, αποκαλύπτονται καθημερινά και με ανεξέλεγκτο τρόπο πολλές πτυχές των κρυφών δομών λειτουργίας και των μηχανισμών διαπλοκής των κρατούντων. Ο Σφηνιάς ήταν η κατάληξη της μέχρι τότε παραδοσιακής συσσωρευμένης διαπλοκής που αμέσως μετά πήρε εντελώς νέα χαρακτηριστικά. Καθαρά μαφιόζικα.

Υπήρχαν και υπάρχουν πολλοί Ζαχόπουλοι και σκάνδαλα σε όλα τα πόστα της εξουσίας, που όμως καλύπτονται από το κράτος, τη δικαιοσύνη, τον τύπο και την κυβέρνηση.

Γι' το λόγο αυτό το σκάνδαλο Ζαχόπουλου είναι πολύ χειρότερο απ' αυτό του Κοσκωτά-παρότι έχουν πολλές ομοιότητες μεταξύ τους- και του σκανδάλου των πτωχεύσεων δεκάδων «προβληματικών» επιχειρήσεων με τη ληλασία των 350 δις δραχμών, γιατί αφορά συνολικά τη διαχείριση του δημόσιου χρήματος και όχι μεμονωμένα τη διαχείριση του χρήματος μιας τράπεζας ή κάποιων επιχειρήσεων. Εκτός αυτού δεν έχουν απλά εμπλοκή μόνο κάποιοι πολιτικοί με κάποια συμφέροντα μεγαλοεκδοτών, αλλά υπάρχει εμπλοκή όλων των επίσημων μηχανισμών του καθεστώτος και των στηριγμάτων του.

Διαπλεκόμενοι απατεώνες γιουσουλφάκια της εξουσίας, εμπλεκόμενοι βουλευτές και πολιτικοί, κυβέρνηση, ΕΥΠ, ΣΔΟΕ, υπουργοί, κοινοβούλιο και αντιπολίτευση που εξαντλούν το ρόλο τους στη δημιουργία εξεταστικών επιτροπών της βουλής και στην καθιέρωση της «ώρας του πρωθυπουργού», κρατικοδίαιτοι διοικητές και γραμματείς υπηρεσιών και οργανισμών, μεγαλοδικηγόροι, δικαστές, , αργυρώνητοι μεγαλοδημοσιογράφοι, εκδότες και μεγαλοϊδιοκτήτες ΜΜΕ, διαμορφώνουν αυτό το νέο σημείο σκηνικό της μπόχας, που με την αποκάλυψη των μηχανισμών διαπλοκής τους, αλλά και του κυκλώματος της αλληλουποστήριξης τους είναι εξίσου συνένοχοι. Ένοχο το ίδιο το καθεστώς και τα άντρα εξουσίας και μαζί με αυτό η αστική δικαιοσύνη που προκλητικά υποθάλπει και αφήνει στο απυρόβλητο τους ιθύνοντες των σκανδάλων- σύγχρονων εγκλημάτων κατά του λαού- που στις περισσότερες των περιπτώσεων απαλλάσσονται, ενώ είναι αδιστακτη όταν πρόκειται να αποδώσει δικαιοσύνη, για μικρής έντασης παραβατικότητα, σε 20χρονους νεολαίους των δυτικών προαστείων, σε αθίγγανους και μετανάστες που δεν έχουν «στον ήλιο μοίρα», καταδικάζοντάς τους σε βαριές εξοντωτικές ποινές.

Τη στιγμή που άλλα σκάνδαλα μπαίνουν στα αρχεία, ως μη γενόμενα, όπως το σκάνδαλο των υποκλοπών και σε λίγο των δομημένων ομολόγων και άλλα τυγχάνουν της ευνοϊκής αντιμετώπισης της αστικής δικαιοσύνης είναι πολιτική αλητεία και απύθμενο θράσος να περιορίζεται η συζήτηση από τα καθεστωτικά τσιράκια των αφεντικών μόνο στο σκάνδαλο Ζαχόπουλου και στις συνέπειές του. Η αλήθεια είναι ότι υπήρχαν και υπάρχουν πολλοί Ζαχόπουλοι και σκάνδαλα σε όλα τα πόστα της εξουσίας, που όμως καλύπτονται από το κράτος, τη δικαιοσύνη,

νη, τον τύπο και την κυβέρνηση. Δεν αναφερόμαστε μόνο στο σκάνδαλο των κρυφών Ειδικών Λογαριασμών όλων των υπουργείων, αλλά και στο καθεστώς των απευθείας αναθέσεων σε ιδιώτες, χωρίς διαγωνισμό, για την κατασκευή μεγάλων έργων, στις ύποπτες συμφωνίες των συμπράξεων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, στην εκχώρηση τομέων του δημοσίου προς ιδιωτική αξιοποίηση και εκμετάλλευσή τους, στις ιδιωτικοποιήσεις –μετοχοποιήσεις οργανισμών και υπηρεσιών, στις παράτυπες συμβάσεις με εταιρείες, δια της μεθόδου της κατατιμήσεως, στις αναθέσεις του ηλεκτρονικού τζόγου, στη διαχείριση και το ανεξέλεγκτο φάγμα τεράστιων κονδυλίων της Ε.Ε., αλλά και σε πολλά άλλα καθημερινά και εξίσου σοβαρά σκάνδαλα. Με πρωταγωνιστές πάντα τους ίδιους: πολιτικούς, καπιταλιστές, μπάτσους, δικαστές, αφεντικά και νεόπλουτους βαρώνους που δημιουργούν ένα ζοφερό αντιλαϊκό και αντικοινωνικό τοπίο, ενίοτε κυριολεκτικά εγκληματικό, που χειροτερεύει άμεσα τη ζωή των εργαζομένων και του λαού.

Γιατί σκάνδαλο είναι οι πνιγμοί δεκάδων ανυποψίαστων αθώων ταξιδιωτών, όπως η περίπτωση του Σάμινα, επειδή οι εφοπλιστές χρησιμοποιούν σαπιοκάραβα για την απόσπαση μεγαλύτερου κέρδους. Σκάνδαλο είναι το ξέπλυμα μαύρου χρήματος με την εμπλοκή στελεχών του ΟΠΑΠ με ισοβίτη για εμπόριο σκληρών ναρκωτικών. Σκάνδαλο είναι τα δις που χάθηκαν στο χρηματιστήριο επί εποχής ΠΑΣΟΚ και πήγαν στα πορτοφόλια των γαλαζοπράσινων λαμόγιων. Σκάνδαλο είναι οι συλλήψεις επώνυμων για παραβατικές συμπεριφορές, που αφήνονται όμως αμέσως ελεύθεροι, ενώ ανώνυμοι μικροπαραβάτες τρώνε άγριο ξύλο στα κρατητήρια της ασφάλειας και τσουβαλιάζονται ορυμγδών στις φυλακές. Σκάνδαλο είναι οι παχυλές αποζημιώσεις και τα προνόμια των βο(υ)λευτών. Σκάνδαλο όμως είναι και η κρατική τρομοκρατία των ταγΜΑΤασφαλιστών, απέναντι σε απεργούς, διαδηλωτές και πολιτικούς αντίπαλους του καθεστώτος, που κατ' ευφημισμό ονομάζεται «δημόσια τάξη και ασφάλεια». Σκάνδαλο είναι η οικονομική τρομοκρατία, με την παρατεταμένη λιτότητα, τη φτώχεια, την ανεργία και την εργασιακή επισφάλεια, που ονομάζεται «δημοσιονομική πειθαρχία». Σκάνδαλο είναι οι δολοφονίες εργαζομένων που ονομάζονται «εργατικά ατυχήματα». Σκάνδαλο είναι η καταλήστευση του κοινωνικού πλούτου από κράτος και κεφάλαιο που ονομάζεται «εξυγίανση και ανάπτυξη» της «εθνικής οικονομίας» των αφεντικών.

Και η ιστορία των σκανδάλων συνεχίζεται.. χωρίς τέλος. Με την κατάληξη των περισσότερων απ' αυτά γνωστή: Ως μη γενόμενα.!! Γιατί αν αναρωτηθεί κανείς πόσα σκάνδαλα τα τελευταία τουλάχιστον 35 χρόνια αποκαλύφθηκαν, θα διαπιστώσει έκπληκτος ότι σχεδόν όλα τους παρέμειναν και παραμένουν εσώκλειστα στα αρχεία της αστικής δικαιοσύνης. Στα διατεταγμένα πραγματικά «Ζωνιανά» των αφεντικών και της εξουσίας!

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Το σκάνδαλο των επιχορηγήσεων του υπουργείου Πολιτισμού

Το κράτος κλέβει μεγάλα ποσά από τα δημόσια ταμεία, που κανονικά θα έπρεπε να προορίζονται σε παιδεία, υγεία, μεγαλύτερες συντάξεις και τα κατευθύνει ως προς το πλείστον στα ιδεολογικοπολιτικά άντρα του για την διαιώνιση και αναπαραγωγή αυτού του καθεστώτος.

Οι επίσημες επιχορηγήσεις του ΥΠΠΟ από τον κρατικό προϋπολογισμό για το έτος 2007-8 -παρότι αυτές προορίζονται για την παραγωγή πολιτισμού, αμφίβολου ποιότητας και αισθητικής και διαφόρων εκδηλώσεων, με τις περισσότερες να είναι ένα σωρός από σκουπίδια- θα διασπαθιστούν δεξιά και αριστερά όπως και το 2006-7, ανάμεσα σε δεκάδες εκκλησίες και μοναστήρια, σε ανεξέλεγκτες «μη κερδοσκοπικές εταιρείες», σε καθεστωτικά ιδρύματα και σε διάφορους συλλόγους και ομίλους κομματικών φίλων και οπαδών. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του ΥΠΠΟ για το 2007 επιχορηγήθηκαν, μεταξύ πληθώρας άλλων, τα Ιδρύματα Καραμανλή (348.550 ευρώ), το Ίδρυμα Κ. Μητσotάκη (226.265 ευρώ το 2006 και 89.999 το 2007), το Ίδρυμα Αβέρωφ (69.999 ευρώ), το Ίδρυμα Α. Παπανδρέου (51.930 ευρώ), ο Οργανισμός Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης (8.000.000 ευρώ), το Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού (10.500.000 ευρώ), το Ίδρυμα Μ. Κακογιάννη (4.000.000 ευρώ), η Μητρόπολη Δημητριάδος (48.253 ευρώ), η Μητρόπολη Θηβών και Λεβαδείας (56.435 ευρώ), το Κέντρο Έρευνας και Ανάπτυξης Ιεράς Μητροπόλης (40.000 ευρώ), η Μητρόπολη Θεσσαλονίκης (262.106 ευρώ), το Παπάφειο Κέντρο Παιδ. Μέριμνας, πρόεδρος του οποίου είναι ο μητροπολίτης Άνθιμος (81.800 ευρώ), η μη κερδοσκοπική εταιρεία ΑΝΑΜΟ (16.000 ευρώ), το Ίδρυμα Σοφία (170.000 ευρώ), η Στέγη Φιλότεχνων Φλωρίνης (65.349 ευρώ), η ΕΣΗΕΑ (!!!) (200.000 ευρώ), το Ίδρυμα Μπότση (57.868) και φυσικά δε θα μπορούσε να λείπει, μεταξύ πολλών άλλων συλλόγων ο Σύλλογος οι Φίλοι του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών (185.400 ευρώ). Σταχυολογώντας τα παραπάνω στοιχεία των επίσημων επιδοτήσεων του ΥΠΠΟ θα λέγαμε ότι στην ουσία το κράτος κλέβει μεγάλα ποσά από τα δημόσια ταμεία, που κανονικά θα έπρεπε να προορίζονται σε παιδεία, υγεία, μεγαλύτερες συντάξεις, και τα κατευθύνει ως προς το πλείστον στα ιδεολογικοπολιτικά άντρα του καθεστώτος για την αναπαραγωγή του. Δηλαδή στην εκκλησία, στα ιδεολογικά ιδρύματα των «εθναρχών» και στην πληθώρα των μη κερδοσκοπικών εταιρειών ιδιωτών-κολλητών φίλων, κουμπάρων και οπαδών. Την ίδια στιγμή δίδονται αστεία ποσά και διαλύονται παραδοσιακά κάστρα πολιτισμού της, υπό κρατικό έλεγχο, δημόσιες περιουσίες και λόγω της αυξανόμενης υποχρηματοδότησης οι μόνιμοι εργαζόμενοι στις υπηρεσίες του ΥΠΠΟ μειώνονται συνεχώς, ενώ παρατηρείται αύξηση των συμβασιούχων των 500 ευρώ που βρίσκονται διαρκώς υπό την απειλή της απόλυσης.

Αν τολμούσαν οι κυβερνώντες να παρουσιάσουν δημόσια και τον προορισμό των -απαγορευμένων σε δημοσιοποίηση- φουσκωμένων κρυφών Ειδικών Λογαριασμών, όχι μόνο του ΥΠΠΟ, αλλά όλων των υπουργείων τότε ο λαός θα τους κυνηγούσε ακόμα και μαζί μ' αυτούς όλους τους κρατικούς και κομματικούς αξιωματούχους και τους βουλευτές όλων των κομμάτων που συνειδητά, ενώ γνωρίζουν τον πραγματικό προορισμό τους, παριστάνουν τους ανήκερους.

Θ. Θ.

Γιάννης Ταμτάκος:

Γεννήθηκε στη Μικρά Ασία, στις Φώκιες, το 1908. Στα 1914, μικρό παιδάκι ακόμα, έρχονται με την οικογένειά του για πρώτη φορά πρόσφυγες στη Θεσσαλονίκη. Μετά από πέντε χρόνια φτώχειας και βασάνων, επιστρέφουν το 1919 στις Φώκιες, για να ξαναφύγουν, δεύτερη φορά πρόσφυγες στη Θεσσαλονίκη, το 1922.

Έφηβος, μα εργάζεται σε διάφορες δουλειές, όπου μπορεί, για την επιβίωση, δεν προλαβαίνει ούτε έχει την οικονομική δυνατότητα να σπουδάσει. Το 1924 εντάσσεται στην κίνηση των αρχαιομαρξιστών και γίνεται δραστήριο στέλεχος στο σωματείο των τσαγκαράδων και των ανέργων στη συνέχεια. Το 1931 συμμετέχει στην συγκέντρωση των ανέργων που χτυπά η χωροφυλακή στο Συντριβάνι. Στις συμπλοκές που ακολουθούν, αστυνομικός τον πυροβολεί στο μάγουλο. Στις δίκες που έγιναν, ο Γιάννης Ταμτάκος καταδικάζεται σε δύο μήνες φυλακή, ενώ ο αστυνομικός αθώνεται.

Το 1932 γνωρίζεται με τον Άγι Στίνα και το 1934 υιοθετεί τον τροτσκισμό.

Στα γεγονότα του Μάη του '36, είναι από τους πρωτεργάτες, και ένας από τους 52 συλληφθέντες.

Από κεί και μετά, αρχίζει η εξορία. Το 1937 τον στέλνουν εξόριστο στη Γαύδο, όπου και παραμένει για τέσσερα χρόνια. Το 1941 μεταφέρεται στο Τμήμα Μεταγωγών Πειραιά. Εκεί βρίσκει ξανά το Στίνα, το Βουρσούκη και άλλους της ομάδας των ντεφαιτιστών. Καταφέρνει και δραπετεύει, γλυτώνοντας την τελευταία στιγμή από το θάνατο, καθώς τους περισσότερους από όσους είχαν συγκεντρώσει στο Μεταγωγών τους εκτέλεσαν αργότερα στην Καισαριανή. Τα χρόνια από το 41 και μετά, είναι και πάλι αφιερωμένα στην κινηματική δράση, σε συνθήκες παρανομίας, όπου περισσότερο κι από τους κατακτητές κρύβονται από τα ντόπια τσιράκια τους χίτες, γερμανοτσολιάδες και χωροφύλακες και από τους σταλινικούς της ΟΠΛΑ που δολοφονούν κατά εκατοντάδες τους διεθνιστές και όσους διαφωνούν μαζί τους, στην βρώμικη προσπάθειά τους να εξαφανίσουν το επαναστατικό κίνημα εξολοθρεύοντάς το, όπως ακριβώς έκανε και ο Στάλιν.

Τα χρόνια αυτά εντάσσονται και νέοι άνθρωποι στις γραμμές των διεθνιστών, όπως ο Κορνήλιος Καστοριάδης. Ο Γιάννης Ταμτάκος θα συνδεθεί με τον Καστοριάδη και θα υιοθετήσει τις θέσεις του σχετικά με τη γραφειοκρατικοποίηση των Κ.Κ. Έτσι σιγά σιγά, προσεγγίζει αντιεξουσιαστικές πολιτικές λογικές.

Το 1951 φεύγει με πρόσκληση για δουλειά στην Αυστραλία (η μεταπολεμική Ελλάδα ήταν το ίδιο αβίωτη για τους επαναστάτες όπως και πριν) από όπου επιτρέπει οριστικά το 1966. Από τότε έζησε στη Θεσσαλονίκη.

Από τις αρχές της δεκαετίας του 80 συνδέθηκε με τον αναρχικό - αντιεξουσιαστικό χώρο της πόλης και συμμετείχε ενεργά στις εκδηλώσεις του, εισπράττοντας τον απεριόριστο σεβασμό αυτού του χώρου γι' αυτό που ήταν και γι' αυτό που αντιπροσώπευε ο μπαρμπα Γιάννης.

Ο Γιάννης Ταμτάκος (Καζάκος ήταν το όνομα του πατέρα του και ήταν συχνά αυτό το όνομα που χρησιμοποιούσε στις ψεύτικες ταυτότητες τα χρόνια της παρανομίας), πέθανε ήρεμα στο σπίτι του στη Θεσσαλονίκη, στις 4 Γενάρη του 2008, κλείνοντας μια ιστορική πορεία εκατό χρόνων. Επιθυμία του μπαρμπα Γιάννη ήταν να θαφτεί χωρίς παπάδες και λειτουργίες και να πιούν οι φίλοι και σύντροφοί του ένα ποτήρι κρασί στη μνήμη του, όπως κι έγινε.

Το μπαρμπα Γιάννη τον γνωρίσαμε στη Θεσσαλονίκη, λίγο πριν τα μέσα της δεκαετίας του '80. Ένας ήρεμος, αξιοπρεπής και ακμαίος ηλικιωμένος, λίγο μεγαλύτερος από 75 χρονών. Σε εποχές που οι αναρχικοί, νεαρότατοι στην πλειοψηφία τους και ενδεδυμένοι τη “μαύρη” αισθητική, προσπαθούσαν με δυσκολία να κάνουν τον κόσμο ν' ακούσει τη φωνή τους. Ο μπαρμπα Γιάννης ερχόταν στις συγκεντρώσεις μας, στην Καμάρα και αλλού, στις πορείες, έπιανε κουβέντα μαζί μας, έωνε τη φωνή του με τις άλλες κι ανέβαζε ακόμα πιο ψηλά τους τόνους.

«Καθώς δεν είμαι θεωρητικός, θ' αναπτύξω ορισμένα πράγματα πρακτικά, τα οποία έζησα προσωπικά το Μάη του '36 στη Θεσσαλονίκη. Ήμουν κι εγώ μέσα στους 52 κατηγορούμενους που συνελήφθησαν ως υπεύθυνοι για τα γεγονότα...»

Μίλησε πρώτη φορά στη Θεσσαλονίκη, στο Πολυτεχνείο, το 1984, σε εκδήλωση της Πρωτοβουλίας Αναρχικών για την Πρωτομαγιά. Μιλούσε για τα γεγονότα του Μάη του '36 και είχαμε μείνει άφωνοι από τα ίδια τα γεγονότα, από τη ζωντάνια και την ένταση του λόγου του, από τον ίδιο τον άνθρωπο που είχαμε την τύχη να είναι μπροστά μας και να μας διηγείται.

Έτσι κι αλλιώς η ιστορία του 20ου αιώνα είναι η λιγότερο γνωστή στους νεοέλληνες από κάθε άλλη ιστορική περίοδο, πόσο μάλλον η ιστορία του αναπτυσσόμενου τότε εργατικού κινήματος. Τα λόγια του ζωντάνευαν μια ολόκληρη εποχή μπροστά στα μάτια μας: το Μπεχτισνάρκι κι η Αχειροποίητος πριν την ελληνική κυριαρχία, η Ιπποδρομίου, το βουλγαρικό σχολείο, το Συντριβάνι, έφιππη αστυνομία και ξυπόλητα εργατάκια, πείνα. Κι ύστερα η συμμετοχή στις μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις, οι καπνεργάτες κι οι τσαγκαράδες, οι αρχαιομαρξιστές, η κοινωνική συνείδηση. Η διεθνής, το κομμουνιστικό κόμμα κι ο πόλεμος μέχρι θανάτου που εξαπέλυσε προς τους διαφωνούντες, τα κρατητήρια και το κυνηγητό της ασφάλειας και της χωροφυλακής.

Μια πολύβουη και πολύγλωσση πόλη με εβραίους, έλληνες, αρμένηδες και βούλγαρους εργάτες, με συνοικίες και αγορές πριν και μετά τη μεγάλη πυρκαγιά, με καταυλισμούς και φτώχεια. Μ' επαναστατικό πάθος κι ενέργεια που αδυνατούσε να καταστείλει η παρακρατι-

κή παράδοση της πόλης, παράδοση που συνεχίστηκε. Ξεχασμένα τα ονόματα των χαφιέδων και δολοφόνων παρακρατικών, είτε ήταν της τρία έψιλον, είτε μπάτσοι ή στρατιωτικοί, φανεροί και κρυφοί. Πρώτης γραμμής “αξιότιμοι” πολίτες οι απόγονοί τους.

Μέσα από τη διήγηση του Γιάννη Ταμτάκου γεμίζαμε εικόνες, κατανοούσαμε ξαφνικά καλύτερα την πόλη των γκοτζαμάνηδων και της ασφάλειας, των αδίστακτων και μισθοφόρων δολοφόνων, των στενόμυαλων και στην καλύτερη περίπτωση αδιάφορων μικροαστών που συντηρούν στην πόλη το οικείο τους κλίμα ακόμη και τώρα.

Της πόλης που πριν να στείλει στο Νταχάου και στο Άουσβιτς το μεγάλο μέρος του φλογερού επαναστατικού της κινήματος, στήριξε όσο μπορούσε τις εξουσίες κάθε μορφής που προσπαθούσαν να καταπνίξουν την παλύροια των εργατικών της κινητοποιήσεων.

Κανείς μας δεν ήξερε μέχρι τότε τόσες λεπτομέρειες για τα γεγονότα του ιστορικού εκείνου Μάη το '36 στη Θεσσαλονίκη. Χάρη στο μπαρμπα Γιάννη φωτίστηκαν τα κενά, μέσα από τα λόγια και τα μάτια ενός επαναστάτη που μόνο παρατηρητής δεν ήταν μα ένας από τους πολλούς πρωταγωνιστές. Γιατί ήταν όντως πολλοί, το πάθος για μια άλλη κοινωνία, μια άλλη ζωή, η αλληλεγγύη, η διαρκής εγρήγορση, ο ηρωϊσμός ήταν ακόμα στην κορύφωσή τους.

Για τις μοναδικές αυτές στιγμές του εργατικού κινήματος, ο μπαρμπα Γιάννης μίλησε έκτοτε αρκετές φορές. Στο ραδιόφωνο (ράδιο Κιβωτός, αρχές δεκαετίας '90), στην τηλεόραση (ΕΤ3, αρχές δεκαετίας 2000), σε έντυπα του αναρχικού - αντιεξουσιαστικού χώρου, στο βιβλίο που κυκλοφόρησαν γι' αυτόν οι “κύκλοι αντιεξουσίας” το 2002 στη Θεσσαλονίκη, σε πολλές εκδηλώσεις ανά την Ελλάδα.

Και για τους ιστορικούς συντρόφους του στην για τόσο πολλές δεκαετίες δραστήρια συμμετοχή του στο επαναστατικό κίνημα, τον Άγι Στίνα (Σπύρο Πρίφτη), το Δημοσθένη Βουρσούκη, τον Κορνήλιο Καστοριάδη, τον Παντελή Πουλιόπουλο, το Γεώργιο Κρόκο, το Γιάννη Μακρή και πολλούς ακόμα χωρίς διάσημα ονόματα, από το είδος των ανθρώπων που αποτελούν τους ουσιαστικούς πρωταγωνιστές της ιστορίας, παρ' όλο που η τελευταία τις περισσότερες φορές τους αγνοεί κατόπιν. Από αυτούς, περισσότερους δολοφόνησε η κομμουνιστική ΟΠΛΑ παρά το παρακράτος και το επίσημο κράτος, αν μπορεί να θεωρηθεί παραδεκτός ένας τέτοιος διαχωρισμός.

Ο ίδιος, δεν ανήκε στους κατ' εξοχήν θεωρητικούς της συντροφιάς, αν και η σκέψη του ήταν κοφτερή σα μαχαίρι. Από πολύ νωρίς διάλεξε το δρόμο του σεμνού επαναστάτη, που δίνει την ψυχή και το σώμα του στην κοινή υπόθεση, με συνέπεια, ως το τέλος. Με απόλυτο ήθος κι εντιμότητα, πληρώνοντας το κόστος της αξιοπρέπειας. Ως το τέλος. Ακόμα κι όταν τον καταβάλανε πια τα γηρατειά και η αρρώστεια.

Ο μπαρμπα Γιάννης δεν ήταν απλά επαναστάτης στη σκέψη, στο μυαλό, στο λόγο. Η ένταξή του στο κίνημα ήρθε πρώτα με το σώμα, από μικρό παιδί, ξυπόλητο και πεινασμένο. Αυτό το σώμα που τόλμιζε η πείνα αμέτρητες μέρες, σε φτωχικά χαμόσπιτα ή σε κρατητήρια κι εξορίες. Που περπάτησε χιλιόμετρα κουρασμένο και χωρίς παπούτσια, που μάτωσε από ξύλο και πυροβολισμούς, που δραπέτευσε και μεταμφιεσθηκε τόσες φορές γιατί ήταν αποφασισμένο να ζήσει. Για

Στους δρόμους της επανάστασης

να προσφερθεί. Για το κίνημα. Αυτό το σώμα που δεν πρόδωσε το μυαλό ούτε μια φορά, μα ακόμα και στον πιο μεγάλο πόνο το κρατούσε στραμμένο προς τον επαναστατικό αέρα, ένας σταθερός υλικός ανεμοδείκτης.

Και μια σκέψη διαρκώς σε εγρήγορση, που άντεξε ανείπωτες αδικίες, πόνους, δολοφονίες αγαπημένων συντρόφων που θα λύγιζαν και τους πιο γενναίους, απόγνωση, απελπισμένη αγωνία.

Σώμα και σκέψη ένα, με τη "Διεθνή" να ηχεί διαρκώς μέσα του, να τον στηρίζει και να τη στηρίζει. Χωρίς καχυποψίες και πισωγυρίσματα, Αντιπροσώπευε την ενότητα, την ολότητα μέσα στο διαχωρισμένο κόσμο που βιώνουμε οι περισσότεροι. Την αξιοπρέπεια της συνέπειας, τη γενναιότητα της ευθύνης, της ζωής που προσφέρεται αλλά δεν χαρίζεται αμαχητί. Της ζωής που δεν χαμηλώνει τον πήχυ απ' το φόβο της μοναξιάς ή του θανάτου. Που είναι πλήρης, που αναλαμβάνει τις ευθύνες της χωρίς παράπονα για τις απώλειες, που τις βιώνει περήφανα, χωρίς δειλίες. Που δεν ενδιαφέρεται για τη δόξα, μόνο παραμένει σεμνός και φανερός μαχητής.

Μια ενότητα που δεν μπόρεσαν να ξεγελάσουν φτηνά κόλπα και μικροαστικά όνειρα μιας ήσυχης και άνετης ζωής. Σώμα και σκέψη κόκκινο πανί για τις εξουσίες και τις κάθε λογής παραφυάδες τους και τα παράσιτά τους. Όπου κι αν έζησε, στην αιχμή της άρνησης πάντα, στην αιχμή της επανάστασης και της αξιοπρέπειας πάντα. Σεμνά και ταπεινά κι αποφασισμένα. Με αξιοθαύμαστη συνέπεια.

Όλη του η ζωή μια ΘΕΣΗ, καταλυτική, ξεκάθαρη, χωρίς πισωγυρίσματα κι αμφιβολίες. Μια καθαρή συνείδηση, Μια ευγένεια πολύ σπάνια, ένας συνολικός άνθρωπος.

Απ' τους τελευταίους μιας γενιάς αγνών επαναστατών που η σύγχρονη εποχή κοκκινίζει να κοιτάξει.

Δικό μας έργο και καθήκον, να μην αφήσουμε την ιστορία να "παράβλεψει" τέτοιες μορφές που γράφουν ιστορία.

Ο μπαρμπα Γιάννης έφυγε "πλήρης ημερών" μα η παρακαταθήκη που μας άφησε είναι διαχρονική. Και υπερβαίνει τους νόμους της αδράνειας...

Αννα Κάπα

**“...Ελάτε
στην πύλη της αμβροσίας
ματωμένοι κονκισταντόροι
των δρόμων της ουτοπίας
εραστές ως το θάνατο
της Επανάστασης
όταν οι άλλοι την πέταξαν
όπως το φίδι το πουκάμισό του...”**

[Μίρκα Σπαθοπούλου (Τσακνάκη) "Τα τύμπανα πάντα θα χτυπούν"
εκδόσεις Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη]
(από το βιβλίο "Γιάννης Ταμτάκος,
αναμνήσεις μιας ζωής στο επαναστατικό κίνημα")

Καλό ταξίδι Μπαρμπα-Γιάννη... όλα συνεχίζονται!

(5 Ιανουαρίου 2008, Θεσσαλονίκη)

Δε σε βόλεψε η καταστροφή της γιατί ονειρεύτηκες τη γη και η ματιά σου έτσι απλά μας δώριζε το όνειρο σου

Αγάπησες τη γη κι αγάπησες πάνω σε αυτή τους ανθρώπους χωρίς διακρίσεις, εσύ που μοναχικά διάβηκες το κατόπι της ζωής χωρίς να περιμένεις καμιά ανταμοιβή, χωρίς να είσαι ασκητής, γιατί αυτός τον τρόπο του τον έχει έστω και μετά θάνατο κι αυτό που έβλεπες τότε στην Τήνο το είδες και από νωρίς στους ανθρώπους

Δε σε βόλεψε η καταστροφή τους γιατί την έζησες δυο φορές από μικρό παιδί διωγμένος απ' όλους κι απ' όλα. Πρόσφυγας κι ονειρεύτηκες τους ανθρώπους αλλιώς και κόντρα στο ρεύμα κι αυτό το ρεύμα σε κυνήγησε Γιάννη και είχε πολλά κεφάλια αυτό το ρεύμα αφαλίτες, Γκεστάπο, ταγματασφαλίτες, Ο.Π.Λ.Α., ΚGB ήταν πολλά τα κεφάλια Γιάννη

Σε ξέρανε όπως ήξεραν και τον Σπύρο και τον Δημοσθένη και τον Γιώργο κι άλλους, κι άλλους... Άλλοι ξέφυγαν, άλλοι όχι

Κι αυτό που τους τρώμαζε είναι ότι τους ξέρατε κι αν δεν τους ξέρατε τους μαθαίνατε κι είσασταν καλοί μαθητές στο μάθημα της ελευθερίας

Αλλά έτσι αγαπήσατε και αγάπησες τους ανθρώπους. Αλλιώς... Ατίθασους κι ελεύθερους

Θυμάσαι Γιάννη πως το βροντοφώναζες για πρώτη φορά δημόσια μετά από πάρα πολλά χρόνια όρθιος εκεί στο Πολυτεχνείο το Μάη;

"Δεν είμαστε πρόβατα, δε θέλουμε τσοπάνους, δε θέλουμε την κοινωνία χωρισμένη σε διευθυντές και διευθυνόμενους"

Τα λόγια σου αυτά είχαν και έχουν το άρωμα της νιότης και με τις συναντήσεις μας όλοι εμείς που σε γνωρίσαμε αυτό θέλαμε να σου δείξουμε

Κι είμαστε πάλι μαζεμένοι όλοι εδώ γι' αυτό το άρωμα της νιότης σου για να σου πούμε πως υπάρχουν άνθρωποι που αγαπούν τη γη και τα γεννήματα της γιατί δε βολεύονται με την καταστροφή της. Που αγαπούν τους ανθρώπους αλλιώς. Ατίθασους κι Ελεύθερους γιατί δε βολεύονται με τη σκλαβιά του υπηκόου

Κόντρα στο ρεύμα κι αυτό το ρεύμα έχει πολλά κεφάλια Γιάννη καμιά φορά και το δικό μας.

Από την κηδεία του Γ. Ταμτάκου

Για τον "Καστοριαδισμό" ως κατασκευή (μία απάντηση στον Φώτη Τερζάκη)

Δυστυχώς, για ακόμη μία φορά, ο κύριος Τερζάκης με απογοήτευσε, όχι γιατί στάθηκε απέναντι στον Καστοριάδη, αλλά γιατί απέφυγε να σταθεί απέναντί του, προτιμώντας να αντιπαρεταθεί με κάποιους φανταστικούς οπαδούς του φιλοσόφου. Χωρίς να αμφιβάλλω ότι πράγματι μπορεί να υπάρχουν πέντε δέκα άνθρωποι που να βλέπουν τον Καστοριάδη ως Βούδα και πεφωτισμένο δάσκαλο, δεν μπορώ να συμφωνήσω ότι αυτοί συνιστούν κάποιου είδους κοινωνικό φαινόμενο, που να δικαιολογεί τη λέξη "Καστοριαδισμό" ή εν τέλει την κατάχρηση τόσο έντυπου χώρου προκειμένου να αντιμετωπιστούν. Πέρα από τη στάση συγκεκριμένων ανθρώπων που μετριοούνται στα δάκτυλα του ενός χεριού και τους οποίους πρέπει με κόπο να αναζητήσεις για να τους βρεις, δεν έχω διαπιστώσει κάποιο καστοριαδικό ρεύμα ούτε στην ελληνική κοινωνία, ούτε στους περιορισμένους "επαναστατικούς" κύκλους, ούτε καν στους περιθωριοποιημένους ακαδημαϊκούς κύκλους των ημερών μας. Και επειδή δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογούμε πλέον για το προφανές, ας δούμε ποια είναι η κριτική στον ίδιο τον Καστοριάδη που προσπαθεί να ενσωματώσει ο κύριος Τερζάκης στην κριτική του στους "Καστοριαδιστές".

Η περίφημη απροθυμία του Καστοριάδη να αναγνωρίσει τα θεωρητικά του χρέη, είναι μία κενολογία που συχνά εκφέρεται ως η αιχμή του δόρατος ενάντια στην καστοριαδική σκέψη. Πέρα από το προφανές γεγονός πως η αιχμή αυτή είναι μάλλον στομωμένη, γιατί αποφεύγει να μιλήσει για το περιεχόμενο της σκέψης αυτής, αλλά προτιμά να αναφέρεται στη τάχα ελλιπή βιβλιογραφία της, είναι συνάμα και ένα τεράστιο ψεύδος. Ο κύριος Τερζάκης, που έχει συγγράψει κείμενα για τον Καστοριάδη, δεν δικαιολογείται να ξεπέφτει σε τέτοιες κατηγορίες, για τις οποίες το μόνο συμπέρασμα που μπορούμε να βγάλουμε είναι ότι δεν έχει διαβάσει ποτέ του Καστοριάδη. Επειδή δεν μπορώ αυτό να το δεχτώ, οφείλω να θεωρήσω την συγκεκριμένη απόφαση είτε ύποπτη, είτε μία απόπειρα να συγκαλυφθεί το κενό της κριτικής του κυρίου Τερζάκη. Δεν χρειάζεται να παραθέσω τον όγκο των κειμένων που ο ίδιος ο Καστοριάδης έχει αφιερώσει κατά σειρά στον Καντ (και δη στη θεωρία του Σχηματισμού)(1), στον Μερλώ Ποντύ (και προπαντός στην φαινομενολογική του αντίληψη της γλώσσας)(2), στην κριτική του Χάιντεγκερ(3) και του Σαρτρ(4), και τις αναφορές του στο Φίχτε, για να περιοριστούμε στους φιλοσόφους που ο ίδιος ο κύριος Τερζάκης αναφέρει ως παραγνωρισμένους από τον Καστοριάδη. Απέναντι στην απόφαση του κυρίου Τερζάκη πως ο Καστοριάδης "μιλάει σαν να ήταν αυτός ο πρώτος (και τελευταίος) στοχαστής στον κόσμο"(5) θα παραθέσω ένα απόσπασμα του ίδιου του φιλοσόφου:

"Το γεγονός ότι η φιλοσοφία είναι ακριβώς αυτοστοχαστική και αυτοανακλαστική δραστηριότητα της σκέψης, συνεπάγεται ιδεατά ότι κάθε μορφή σκέψης που έχει υπάρξει, έχει υποχρεωτικά σημασία γι' αυτή. Συνεπώς, για ένα φιλόσοφο, κατά κάποιον τρόπο είναι υποχρεωτικά σημαντικά αυτά τα οποία οι άλλοι φιλόσοφοι έχουν ήδη σκεφθεί [...] Επίσης, δεν μπορώ να αγνοήσω το γεγονός ότι η ίδια μου η σκέψη, όσο και αν τη νομίζω πρωτότυπη, δεν είναι παρά ένα αναρίγισμα ή, στην καλύτερη περίπτωση, ένας κυματισμός απάνω σ' αυτό το τεράστιο κοινωνικό-ιστορικό ποτάμι που πήγασε στην Ιωνία εδώ και 25 αιώνες. Έτσι βρίσκομαι μπροστά στη διπλή επιταγή: να σκέπτομαι ελεύθερα και να σκέπτομαι κάτω από τον περιορισμό της Ιστορίας. Αυτή η φαινομενική και πραγματική αντινομία, όχι μόνο δεν είναι εμπόδιο, αλλά είναι πηγή και έναυσμα για τη φιλοσοφική σκέψη, είναι η πηγή και το έναυσμα ενός δυνάμει απείρως πλούσιου φιλοσοφικού μονολογικού διαλόγου ή διαλογικού μονολόγου."(6)

Αυτό για να τελειώσει αυτό το παραμύθι περί της συγκάλυψης από πλευράς Καστοριάδη των φιλοσοφικών του δανείων, παραμύθι που έχει ακουστεί από πολλές μεριές, λες και θα έπρεπε, εκτός του κριτι-

κού διαλόγου, ο Καστοριάδης να παραθέτει και ευχαριστήρια επιστολή προς το σύνολο των φιλοσόφων που προηγήθηκαν.

Σωστά κάποιος αναγνώστης θα πει, μα τι μας ενδιαφέρουν όλα αυτά; Δεν μας ενδιαφέρει η κριτική της βιβλιογραφίας, αλλά της ουσίας της καστοριαδικής σκέψης. Δυστυχώς, ο κύριος Τερζάκης, ενώ φαινομενικά στρέφει τα βέλη του εναντίον αυτής, στην πραγματικότητα στρίβει πριν τη συναντήσει, δια των παραλληλισμών. Ας πούμε, λέει για την αντιμετώπιση της αρχαίας ελληνικής πόλεως από τον Καστοριάδη ως δημιουργό της φιλοσοφίας και της πολιτικής. Εδώ, ο κύριος Τερζάκης, προσπαθεί αφενός να παραλληλίσει την καστοριαδική αντίληψη της αρχαίας δημοκρατίας με τον "ευρωκεντρικό φιλελευθερισμό" του 18ού αιώνα και έπειτα να προχωρήσει στην ανέξοδη κριτική αυτού του ρεύματος, ξεχνώντας κάπου τον ίδιο τον Καστοριάδη. Είναι το γνωστό αφελές τρικ το οποίο έχει στο παρελθόν χρησιμοποιηθεί και για την ιδέα της επανάστασης, όταν κάποιος παραλληλίζει την Γαλλική Επανάσταση με την Τρομοκρατία για να φτάσουν στο συμπέρασμα πως κάθε επανάσταση είναι ολοκληρωτισμός. Ας δώσουμε ξανά το λόγο στον Καστοριάδη:

"Οι νεότερες συζητήσεις για την Ελλάδα δηλητηριάστηκαν από δύο αντιτιθέμενες και συμμετρικές –και συνεπώς, υπό μία έννοια ισοδύναμες- προ- συλλήψεις. Η πρώτη, εκείνη που συναντάμε τις περισσότερες φορές εδώ και τέσσερις ή πέντε αιώνες, συνίσταται στο να παρουσιάζει την Ελλάδα σαν αιώνιο μοντέλο, πρότυπο ή υπόδειγμα."(7)

Και, όπως άπειρες φορές έχει προσπαθήσει ο Καστοριάδης να καταστήσει σαφές,

"Η Ελλάδα είναι ο κοινωνικο - ιστορικός locus όπου δημιουργήθηκε η δημοκρατία και η φιλοσοφία και όπου βρίσκονται, κατά συνέπεια, οι ίδιες μας οι ρίζες. Στο βαθμό που το όνομα και η δύναμη αυτής της δημιουργίας δεν έχουν εξαντληθεί –και είμαι βαθιά πεισμένος ότι δεν έχουν- η Ελλάδα είναι για μας ένα σπέρμα: Ούτε ένα «μοντέλο», ούτε ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα ανάμεσα στα άλλα, αλλά ένα σπέρμα."(8)

Μήπως όμως ο Καστοριάδης υποπίπτει στο σφάλμα να υποθέσει πως ο "ευρωπαϊκός πολιτισμός είναι εγγενώς ανώτερος από κάθε άλλον στον κόσμο"(9) όπως μισολέει ο κύριος Τερζάκης; Πάλι είναι πιο κατάλληλο να απαντήσει ο ίδιος:

"Είναι αυτονόητο ότι όχι μόνο δεν θα μπορούσε να υπάρχει η παραμικρή διαφορά σε «ανθρώπινη αξία», σε «προτερήματα» ή σε «αξιοπρέπεια» ανάμεσα στους διαφορετικούς λαούς και κουλτούρες, αλλά και δεν θα μπορούσαμε να αντιτάξουμε την παραμικρή αντίρρηση να εφαρμοστούν στον ελληνικό κόσμο μέθοδοι –αν υπήρξαν ποτέ τέτοιες– που εφαρμόστηκαν στους Αρούντα ή στους Βαβυλώνιους"(10)

Ασφαλώς, η ισότητα και ο αυτοκαθορισμός είναι εγγενείς δυνατότητες όλης της ανθρωπότητας. Συνέβη να εμφανιστούν στην αρχαία πόλη υπό μία μορφή και μάλιστα περιορισμένη, αλλά για πρώτη φορά στον κόσμο. Ο Καστοριάδης τονίζει πως η ουσιαστική διαφορά της αρχαίας ελληνικής δημιουργίας δεν είναι η εννοιακή θεματοποίηση του πολιτικού, ως το πεδίο της εμφάνισης και άσκησης των θεσμών εξουσίας αλλά η ανάδυση της πολιτικής, ως το δημόσιο χώρο της συνειδητής αυτοστοχαστικής και διαβεβουλευμένης συζήτησης και κρίσης των θεσμών αυτών.

Είναι ίσως καλύτερα να δεχτούμε και να εξετάσουμε αυτή τη δημιουρ-

γία, από το να υποθέσουμε μία αυθόρμητη ροπή της ανθρωπότητας προς αυτές, ροπή που δεν βλέπουμε πουθενά στις υπόλοιπες κοινωνικές μορφές που προηγούνται τις πόλεως σε όλα τα μήκη και πλάτη της Ιστορίας. Γιατί και η τερατώδης των στρατοπέδων συγκεντρώσεως είναι δυνατότητα όλης της ανθρωπότητας, ειδάλλως κάποιοι γεννώνται φύσει κακοί, όπως κάποιοι, σύμφωνα με την υπόθεση του κυρίου Τερζάκη γεννώνται φύσει καλοί, αλλά αλίμονο αν τη θεωρήσουμε ως αυθόρμητη ροπή.

Ο κύριος Τερζάκης αγνοεί (:) ότι οι αρχαϊκές κοινωνίες των αυτοχθόνων της Αμερικής και της Αυστραλίας είναι εξίσου ετερόνομες, από τη στιγμή που οι νόμοι και οι θεσμοί τους δεν αποτελούν προϊόν βεβουλευμένης κοινωνικής συζήτησης αλλά παράδοση ιεροποιημένη από τους προγόνους ή το πνεύμα και εν τέλει από κάποια εξωκοινωνική πηγή. Υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσα στην επίλυση των πολιτικών προβλημάτων μέσα από τη 'μυθική' σκέψη (ως γνωστόν οι μύθοι παρατίθενται έτοιμοι μέσα από την παράδοση ως ήδη δοσμένες απαντήσεις στα ερωτήματα της κοινωνικής θέσμησης) και ανάμεσα στην επίλυση τους μέσα από την συνειδητή κοινωνική διαβούλευση. Ιδιαίτερα σε μία εποχή που ο μυθοποιητικός λόγος του τεχνολογικού ορθολογισμού έχει ισοπεδώσει το πολιτικό ερώτημα σε ερώτημα τεχνικής φύσεως, αντλώντας έτοιμες απαντήσεις από τους νεωτερικούς μύθους της ανάπτυξης και της προόδου, η διαφορά πολιτικού και πολιτικής, όπως αναδεικνύεται μέσα στον καστοριαδικό στοχασμό είναι κρίσιμη.

Η "Ξένωση" δε που φέρεται εγγενώς από τη γένεση της εννοιακής γλώσσας, εκφράζεται με την φιλοδοξία της καθολίκευσης του εννοιολογικού πεδίου σε όλη την έκταση του υπαρκτού, φιλοδοξία που πραγματώνεται με την συγκρότηση του εννοιολογικού συστήματος σε ιδεολογία. Ωστόσο, αυτή ακριβώς την ιδεολογική στένωση καταγγέλει ο Καστοριάδης σε όλο το έργο του, υπογραμμίζοντας την αδυνατότητα του θεωρητικού λόγου της καθοριστικότητας (η έννοια ως πλήρης καθορισμός) να εξαντλήσει το κοινωνικό-ιστορικό. Επίσης μένει να λυθεί η απορία κατά πόσο ο «μυθικός» λόγος (λόγος κατ'εξοχήν θρησκευτικός) δεν φέρει εγγενώς την ξένωση, όχι μέσω της βίας που ασκείται στη «μη αναγώγιμη υλική φύση» αλλά μέσω της βίας που ασκείται στην ανθρώπινη κοινωνία, όταν η θέσμισή της εξοβελίζεται στη σφαίρα του ιερού, του μυθικού, εν πάσει περιπτώσει σε κάποιο επέκεινα. Ο μύθος της Μάνας-Γης ίσως είναι πιο ωραίος από το μύθο της Αένας Ανάπτυξης, αλλά το κρίσιμο γεγονός είναι ότι και οι δύο αποτελούν δημιουργίες της ανθρώπινης θεσμιζουσας κοινωνίας, δημιουργίες που πρέπει και να κριθούν και να λογοδοτήσουν, ακριβώς γιατί είμαστε, σύμφωνα με τον Καστοριάδη, υπεύθυνοι για την ιστορία μας. Η ελευθερία δεν αποτελεί ούτε μοίρα, ούτε κατάρα του ανθρώπου, αλλά συνειδητή επιλογή, συνειδητή απόφαση που δεν μπορεί να θεμελιωθεί παρά μόνο στην επίγνωση πως η ίδια η κοινωνία θεσμίζει τους όρους ύπαρξής της (όχι τους όρους του υλικού της περιβάλλοντος, αλλά τους όρους αντιμετώπισής του).

Ακόμη, αν ακολουθήσουμε το επιχείρημα του κυρίου Τερζάκη σε όλες του τις συνεπαγωγές, μάλλον θα καταλήξουμε να διαγράψουμε ακριβώς το κύριο πολιτικό ζήτημα. Το ζήτημα της κρίσης και της επιλογής, το ζήτημα της πολιτικής απόφασης και ευθύνης, που οι εγγενείς και αυθόρμητες ροπές καθιστούν κενό.

Η δε απόφαση του κυρίου Τερζάκη πώς η χρηματική οικονομία κατέστησε δυνατή τη φιλοσοφία, θα μπορούσε να ανήκει στο ιδεολογικό οπλοστάσιο κάθε απολογητή της καπιταλιστικής οικονομίας, εκτός αν πούμε ότι και η φιλοσοφία στέκει εμπόδιο σε αυτή την εγγενή ροπή του ανθρώπου προς την ελευθερία. Όσο για την υπόθεση του κυρίου Τερζάκη πως η «εμπορευματική

δομή» και οι «ειδικές σχέσεις κυριαρχίας» κωδικοποιούνται απλώς μέσα στις «φαντασιακές σημασίες», μου φαίνεται σαν μία παραλλαγή του μαρξικού σχήματος της υπερδομής- υποδομής. Προφανώς, για τον κύριο Τερζάκη λογικά και χρονολογικά, οι σχέσεις κυριαρχίας προηγούνται της φαντασιακής τους θέσμησης. Αφού όμως δεν μπορούν να θεωρηθούν δημιουργίες του κοινωνικού φαντασιακού, της θεσμιζουσας κοινωνίας, θα πρέπει να θεωρηθούν είτε ως δεδομένες (πράγμα που μας οδηγεί στον αποχωρητισμό) είτε ως επιβεβλημένες μέσα από κάποια εξωκοινωνική αναγκαιότητα. Και στις δύο περιπτώσεις η κοινωνία καθίσταται απλώς ερμηνευτής, όχι πλεόν δημιουργός και στις δύο περιπτώσεις η (κατεξοχήν φαντασιακή δημιουργία) γλώσσα υποβαθμίζεται από μέσο κοινωνικοποίησης σε μέσο ερμηνείας. Το πρόβλημα που προκύπτει από την θέση του κυρίου Τερζάκη είναι αφενός πως η προέλευση των σχέσεων κυριαρχίας τοποθετείται εκτός κοινωνίας, εκτός γλώσσας και φαντασιακών σημασιών (προφανώς σε κάποια είτε βιολογική είτε θεολογική πραγματικότητα) και αφετέρου δένει τα χέρια κάθε πολιτικής της ελευθερίας, αφού η κυριαρχία δεν μπορεί πλέον να θεωρηθεί πρόβλημα πολιτικό (ξανά, θα θεωρηθεί είτε τεχνικό πρόβλημα, βιολογικής υφής, π.χ. σπάνη, είτε πρόβλημα θρησκευτικό, θεολογικής υφής, π.χ. θείας δικαιοσύνης). Αν όμως είμαστε καλόβολοι απέναντι στον κύριο Τερζάκη και θεωρήσουμε πώς το μόνο που εννοεί είναι πως η ετερονομία περιλαμβάνει σχέσεις κυριαρχίας και οικονομίας που πρέπει να αναλυθούν, τόσο ως πραγματικές, όσο και ως φαντασιακές σημασιακές σχέσεις, δεν θα διαφωνήσουμε μαζί του, αλλά ούτε και αυτός με τον Καστοριάδη.

Όσο για την αδυναμία της απόπειρας να «συσταθεί» κατά Τερζάκη "μια σοβαρή φιλοσοφία της ιστορίας ή κριτική του πολιτισμού βάσει της εναλλαγής των τριών καθεστώτων, της «αυτονομίας», της «ετερονομίας», και της «ασημαντότητας»"(11), δεν μπορούμε παρά να συμφωνήσουμε, αφού επισημάνουμε πώς όποιος κάνει αυτή την απόπειρα αγνοεί, όχι μόνο την πολιτική φιλοσοφία, αλλά και την ίδια τη γλώσσα. Αυτονομία και ετερονομία δεν είναι καθεστώτα, καθεστώτα είναι η μοναρχία ή η κοινοβουλευτική δημοκρατία ή η δικτατορία ή η φεουδαρχία ή κ.τ.λ. Η αυτονομία και η ετερονομία είναι κατηγορίες γένους και όχι ειδους και πουθενά δεν φαίνεται καμία απόπειρα του Καστοριάδη να θεωρήσει αυτές ως καθεστώτα παρά μόνο στο εν λόγω κείμενο του κυρίου Τερζάκη. Η περιστολή δε του φαντασιακού στην "εσωτερίκευση ήδη εξωτερικών, υλικών σχέσεων κυριαρχίας" όπως φαίνεται στο κείμενο του κυρίου Τερζάκη, αφενός αποκρύπτει την κεντρική στον Καστοριάδη πόλωση ανάμεσα σε ψυχή και κοινωνία, ατομικό ριζικό φαντασιακό και κοινωνικό φαντασιακό, αφετέρου ξανά συσκοτίζει την προέλευση των σχέσεων κυριαρχίας ως εξωτερικό γεγονός. Εξωτερικό προς το άτομο, ως ένα βαθμό ναι, (ως ένα βαθμό), αλλά εξωτερικό προς την κοινωνία; Οι κοινωνικές φαντασιακές σημασίες δεν είναι απλώς η ατομική εσωτερίκευση εξωτερικών σχέσεων, αλλά η κοινωνική θέσμηση αυτών των σχέσεων, οι οποίες εσωτερικεύονται από την ατομική ψυχή (ποτέ πλήρως, σημαντικό) μέσω της κοινωνικοποίησης. Ο Καστοριάδης διακρίνει το ατομικό φαντασιακό από το κοινωνικό, ενώ τονίζει ξανά και ξανά τη μη αναγωγιμότητα της ψυχής στην κοινωνία και εκατέρωθεν αλλά και τη μη διαχωρισιμότητά τους, υπογραμμίζοντας συνεχώς πώς δεν υπάρχει κοινωνικό άτομο δίχως κοινωνία, ούτε ατομική αυτονομία δίχως κοινωνική.

Αλέξανδρος Σχισμένο

1. Βλ. εκτός των άλλων τα κείμενα "Η ανακάλυψη της φαντασίας", "Η ελληνική πόλις και η δημιουργία της δημοκρατίας", "Οντολογικό βάρος της ιστορίας της επιστήμης", στον τόμο "Χώροι του ανθρώπου", "Η φαντασιακή θέσμηση της κοινωνίας μέρος δεύτερο", και πολλά ακόμη.
2. Βλ. "Το ρητό και το άρητο –Φόρος τιμής στον Maurice Merleau Ponty", στον τόμο "Τα σταυροδρόμια του λαβυρίνθου".
3. Βλ. εκτός των άλλων "Το «τέλος της φιλοσοφίας»;" και βέβαια την "Φαντασιακή Θέσμηση" μέρος δεύτερον και πολλά ακόμη.
4. Βλ. τον τόμο "Η γαλλική κοινωνία" και την "Φαντασιακή Θέσμηση", μέρος πρώτο.
5. Βαβυλωνία, τ. 40, Ιανουάριος 2008.
6. "Το «τέλος της φιλοσοφίας»;" στον τόμο "Οι ομιλίες στην Ελλάδα".
7. "Η ελληνική πόλις και η δημιουργία της δημοκρατίας", στον τόμο "Χώροι του ανθρώπου".
8. Ο.π.
9. Βαβυλωνία, τ. 40
10. Ο.π.
11. Βαβυλωνία, τ. 40

Ένα νέο έκτρωμα στο κέντρο της Θεσσαλονίκης

Η υποθαλάσσια αρτηρία αποτελεί μία προσπάθεια ένωσης της δυτικής πλευράς της πόλης με την ανατολική, παρακάμπτοντας το ιστορικό κέντρο της πόλης.

Είναι ένας οδικός άξονας που θα διασχίζει υπόγεια και εν μέρει υποθαλάσσια (θα βυθίζεται περίπου στο ύψος των Δικαστηρίων και θα βγαίνει πάλι στην επιφάνεια μετά το ξενοδοχείο Μακεδονία Παλλάς) το ιστορικό κέντρο της πόλης. Η σύμβαση του έργου υπογράφηκε στις 31/10/2006 και στη συνέχεια πήγε για επικύρωση στη Βουλή. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του ΥΠΕΧΩΔΕ, οι εργασίες που, τυπικά, έχουν ήδη αρχίσει, θα ολοκληρωθούν μέσα σε 4χρόνια.

Έχει μήκος 6,5 χλμ (εκ των οποίων τα 4 χλμ υπόγεια) και πλάτος 34 μέτρα. Ο κύριος κορμός έχει τρεις λωρίδες κυκλοφορίας ανά κατεύθυνση, λωρίδα έκτακτης ανάγκης και πεζοδρόμια. Ξεκινά από την οδό Κωλέττη στη Δυτική είσοδο της πόλης και καταλήγει μέσω της Λεωφόρου Μ. Αλεξάνδρου στην οδό Π. Συνδίκια. Υπάρχουν δυο σταθμοί διοδίων και για τις δυο κατευθύνσεις. Ο πρώτος σταθμός είναι από την είσοδο της Αθήνας στο ύψος της οδού Κωλέττη και ο δρόμος βυθίζεται πριν από τη συμβολή με τη Δωδεκανήσου. Ο δεύτερος σταθμός είναι λίγο παρακάτω, στο ύψος περίπου των Δικαστηρίων.

Ο βασικός κορμός του έργου συμπληρώνεται με πρόσθετους κλάδους εισόδου-εξόδου, ώστε η αρτηρία συνδεόμενη με το βασικό οδικό δίκτυο του κέντρου να απαλύνει το κυκλοφοριακό πρόβλημα. Για τον εξαερισμό του υποθαλάσσιου τμήματος θα δημιουργηθεί πύργος ύψους 15 μέτρων στην πρώτη προβλήτα του λιμανιού και ενδεχομένως ένας δεύτερος στην περιοχή της παλιάς Ηλεκτρικής Εταιρείας.

Το έργο κατασκευάζεται με τη μέθοδο της «Σύμπραξης δημοσίου – ιδιωτικού». Τα αναλυτικά τεχνικοοικονομικά στοιχεία σχετικά με το έργο δεν έχουν ανακοινωθεί. Η «υποθαλάσσια αρτηρία» έχει προϋπολογισμό 517 εκ. ευρώ., εκ των οποίων τα 96,5 εκ. είναι επιχορήγηση του δημοσίου, τα 50 εκατ. είναι η συμμετοχή του εργολάβου και τα υπόλοιπα θα τα δανειστεί από τράπεζες. Με τη σύμβαση αυτή η ανάδοχος κοινοπραξία αποκτά προνόμια, όπως π.χ. το να μπλοκάρει άλλα συγκοινωνιακά έργα αν αυτά απειλούν την αποδοτικότητα της επένδυσής της. Το κόστος των διοδίων κατά την έναρξη έχει οριστεί στα 2 ευρώ.

Είναι γεγονός ότι οι υπεύθυνοι για την εκτέλεση του έργου καθώς και το ΥΠΕΧΩΔΕ αγνόησαν παντελώς την αντίδραση της τοπικής κοινωνίας στη δημιουργία αυτού του δρόμου «τέρατος» στο κέντρο της πόλης καθώς και τις φωνές που προέβαλαν επιχειρήματα κατά της δημιουργίας του. Παρόλα αυτά όμως, τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι πολέμιοι της είναι πολύ σοβαρά και σχετίζονται με:

• **Τις συνέπειες που θα έχει το έργο στο πράσινο της περιοχής και την ευρύτερη «εμφάνιση της πόλης»**

Για την κατασκευή του έργου αυτού θα χρειαστεί «διάνοιξη» της παραλιακής, εις βάρος του πρασίνου της περιοχής. Έτσι, τα έργα ανάπλασης της παραλιακής που κατασκευάζονται σή-

μερα θα «καταστροφούν» και αυτά μαζί με τις δενδροστοιχίες που υπάρχουν εκατέρωθεν του δρόμου. Θα ξηλωθούν οι δενδροστοιχίες εκατέρωθεν της Μ. Αλεξάνδρου και πιθανόν θα καταστραφεί μέρος των πάρκων που φτιάχνεται τώρα στην παραλιακή. Συνολικά, περίπου 30 στρέμματα δυτικά και 30 στρέμματα ανατολικά χαρακτηρισμένων κοινόχρηστων χώρων πρασίνου θα μετατραπούν σε άσφαλο. Έκταση που αποτελεί περίπου το 10% των υφιστάμενων κοινόχρηστων χώρων πρασίνου του Δήμου Θεσσαλονίκης. Η υποθαλάσσια αρτηρία αποκόπτει τον ιστό της πόλης από την παραλία, αφού η πρόσβαση σε αυτή θα γίνεται μόνο μέσω τριών πεζογεφυρών. Μετά τη βύθιση, υποθαλάσσιο τμήμα συνεχίζει νοτιότερα κατεδαφίζοντας μεγάλο τμήμα από το ιστορικό διατηρητέο σύνολο των χερσαίων αποθηκών του λιμένα. Το έργο αυτό οδηγεί σε ενθάρρυνση της χρήσης του αυτοκινήτου στο κέντρο της πόλης, εν αντιθέσει με τις κατευθύνσεις της Ε.Ε. οι οποίες στηρίζουν την επέκταση της χρήσης μέσων μαζικής μεταφοράς στα μεγάλα αστικά κέντρα.

• **Τα αποτελέσματα που θα έχει τελικά στην επίλυση του κυκλοφοριακού προβλήματος της Θεσσαλονίκης**

Είναι γεγονός ότι το έργο αυτό περιορίζει τη συνολική βελτίωση του κυκλοφοριακού της πόλης καθώς για παράδειγμα δεν επιτρέπει την ανάπτυξη συστημάτων σταθερής τροχιάς του ΟΣΕ (δημιουργώντας έτσι προβλήματα στον προαστιακό σιδηρόδρομο). Προβλήματα θα δημιουργηθούν όμως και στην κυκλοφορία των αυτοκινήτων (την επίλυση των οποίων υποτίθεται ότι θα έλυνε η δημιουργία της υποθαλάσσιας) αφού αυτά βγαίνοντας από την υποθαλάσσια θα μπουτιλιάρουν στην Ανθέων και είναι πολύ πιθανό το μπουτιλιάρισμα να φτάνει πίσω μέχρι την υποθαλάσσια.

• **Τις διαδικασίες «διαβούλευσης» που ακολουθήθηκαν ώστε να αποφασιστεί η εκτέλεση του έργου**

Η κατασκευή του συγκεκριμένου έργου δεν αιτιολογήθηκε επειδή αυτή τη χρονική στιγμή τα δεδομένα και οι εκτιμήσεις δείχνουν ότι χρειάζεται πραγματικά αλλά με το επιχείρημα ότι «είχε ζητηθεί παλιότερα». Το πλήρες κείμενο της σύμβασης παραχώρησης δεν τέθηκε ποτέ σε δημόσια διαβούλευση πριν την κατάθεσή του στη Βουλή. Και σε αυτή την περίπτωση η κοινωνική διαβούλευση ταυτίστηκε με το ότι το Υπουργείο ανακοίνωσε τις αποφάσεις του και στη συνέχεια η υπόθεση παραπέμφθηκε στις απόψεις των πολιτικών παρατάξεων υποθέτοντας ότι και η υπόλοιπη κοινωνία εκφράστηκε απόλυτα για το ζήτημα μέσω αυτών.

• **Την απουσία ενημέρωσης των κατοίκων για τη μορφή, το μέγεθος και τον προϋπολογισμό του έργου**

Σύμφωνα με γκάλοπ της εφημερίδας «Μακεδονία» το 71,2% των κατοίκων της πόλης δε γνωρίζουν ούτε την ακριβή χάραξη αλλά κυρίως ούτε καθοριστικά στοιχεία της σύμβασης. Μέχρι σήμερα δεν είναι εύκολη η πρόσβαση στα αναλυτικά σχέδια του έργου, αφού δεν υπάρχει μια μακέτα ώστε ο πολίτης να κατανοήσει τις αλλαγές που θα επιφέρει η δημιουργία της υποθαλάσσιας αρτηρίας στην πόλη του.

Οι υπεύθυνοι όμως επιμένουν ότι το συγκεκριμένο έργο θα συμβάλει στην επίλυση του κυκλοφοριακού προβλήματος που αντιμετωπίζει η πόλη μας. Λύσεις που θα οδηγήσουν προς αυτή την κατεύθυνση χωρίς να δαπανηθούν τόσα χρήματα υπάρχουν (όπως η ύπαρξη καλύτερου ελέγχου της κυκλοφορίας και της στάθμευσης, η ολοκλήρωση της περιφερειακής οδού και ο περιορισμός της εισόδου και παραμονής των αυτοκινήτων στο κέντρο της πόλης). Αλλά μάλλον τα 517 εκ. ευρώ που θα σπαταληθούν δεν αφήνουν κάποιους να τις δουν...

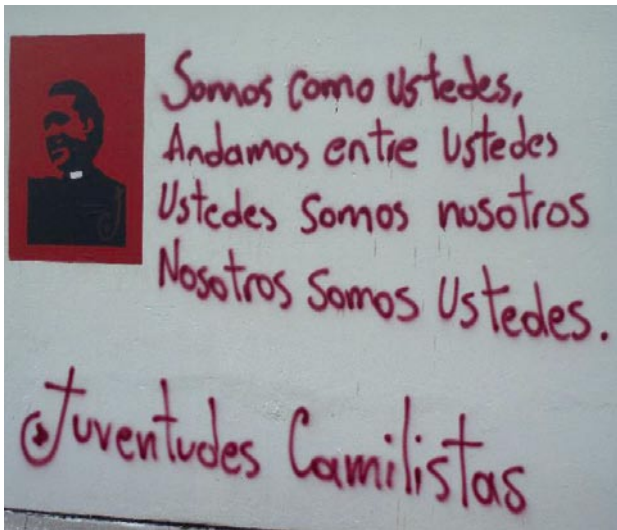
Νεφέλη Πανδίρη, Θεσσαλονίκη

Καμίλο Τόρες, ο ιερέας αντάρτης

Στις 15 Φλεβάρη του 1966 ο ιερέας Καμίλο Τόρες, πέφτει σε μια από τις πρώτες του μάχες στα βουνά της Κολομβίας. Αντάρτης στις γραμμές του ELN (Στρατός Εθνικής Απελευθέρωσης). Καρπός και έκφραση της κολομβιάνικης πραγματικότητας...

Γιος εύπορης οικογένειας, εγκαταλείπει τις νομικές σπουδές καθώς οι φιλοσοφικές του ανησυχίες τον οδηγούν στον εκκλησιαστικό κλάδο. Το 1954, σε ηλικία 25 χρόνων, χειροτονείται ιερέας ενώ στη συνέχεια σπουδάζει κοινωνικές επιστήμες στο Πανεπιστήμιο της Λοβαίνα (Βέλγιο). Το 1959 επιστρέφει στη χώρα. Η Κολομβία βιώνει ήδη την «ειρήνη» με τα χαρακτηριστικά που επιβάλλει το Εθνικό Σύμφωνο εναλλαγής στην εξουσία ανάμεσα σε συντηρητικούς – φιλελεύθερους: κοινωνική αδικία, πολιτικός αποκλεισμός, βίαιη καταστολή κάθε αντίστασης.

Ο Καμίλο από τη θέση του ιερέα θα γνωρίσει τη ζωή των περιθωριοποιημένων στις φτωχογειτονιές της Μπογοτά, ως σύμβουλος του Ινστιτούτου Αγροτικής Μεταρρύθμισης θα διασχίσει την ύπαιθρο και θα γνωρίσει τα προβλήματα των ακτημόνων αγροτών και των εκτοπισμένων από τους μεγαλοαγιοκτήμονες ιθαγενών. Δεν θα περιοριστεί στο να παρακολουθεί το ανθρώπινο δράμα. Θα ταχθεί με την τάση που εκδηλώνεται στους κόλπους της καθολικής εκκλησίας για πιο ενεργό συμμετοχή στη δημόσια ζωή, η οποία, παρά την έντονη αντίδραση των πιο αντιδραστικών τμημάτων της, θα εκφραστεί στη II Οικουμενική Σύνοδο του Βατικανό (1962, Μεδεγίν). Τη Σύνοδο θα σφραγίσουν τα λόγια του πάπα Χουάν XXIII ο οποίος θα υπερασπιστεί ένα κοινωνικό σύστημα που θα χαρακτηρίζεται από δικαιοσύνη και ανθρώπινη αξιοπρέπεια και θα καταγγείλει την απληστία μιας μικρής ομάδας προνομιάς σε αντίθεση με τη μιζέρια στην οποία οδηγούνται να ζουν οι μάζες των αποκλεισμένων.

Από τη θέση του καθηγητή στο Εθνικό Πανεπιστήμιο της Μπογοτά, ο Καμίλο θα ιδρύσει την έδρα της κοινωνιολογίας, οι ιδέες του θα μπολιαστούν με το εξεγερτικό πνεύμα της νεολαίας του '60 που τροφοδοτείται από την Κουβανική Επανάσταση και μαζί θα προωθήσουν την ενότητα των φοιτητικών, εργατικών και λαϊκών αγώνων. Θα πρωτοστατήσει στη δημιουργία του Ενωμένου Λαϊκού Μετώπου ενώ η βαθιά δέσμευσή του στο πλευρό των αποκλεισμένων και το όραμα ενωτικών αγώνων, θα τον οδηγήσουν να υπερβεί την αντίθεση ανάμεσα σε μαρξιστές και χριστιανούς, χαρακτηρίζοντάς την εξαπάτηση για να παραμένει διχασμένος ο λαός, και θα διακηρύξει ότι «είναι χωρίς νόημα η συζήτηση για το εάν η ψυχή είναι αθάνατη γιατί η φτώχεια, ναι, είναι θανατηφόρα».

Η ολιγαρχία και η εκκλησιαστική ιεραρχία θα τον καταδιώξουν κλεί-

νοντάς του κάθε πολιτικό χώρο έκφρασης. Καθαιρείται από την καθηγητική έδρα, διώκεται, φυλακίζεται, αρνείται να συμμορφωθεί με τις εντολές της εκκλησίας, τον Ιούλιο του 1965 κρεμάει τα ράσα και προχωράει στο επόμενο βήμα.

«Θα συνεχίσω να αγωνίζομαι από τα βουνά της Κολομβίας με το όπλο στο χέρι. Μπαίνω στις γραμμές του ELN γιατί εκεί συνάντησα τα ίδια ιδανικά του Ενωμένου Λαϊκού Μετώπου...». Σύμφωνα με τον Καμίλο, «το καθήκον κάθε χριστιανού είναι να είναι επαναστάτης και το καθήκον κάθε επαναστάτη είναι να κάνει την επανάσταση». Και στα διλήμματα για το πώς συμβιβάζεται η χριστιανική αγάπη στον πλησίον, η συγγνώμη και η βία του ένοπλου αγώνα, απαντά πως «αυτός που καθορίζει τον ειρηνικό ή βίαιο χαρακτήρα των κοινωνικών αλλαγών ή των επαναστάσεων δεν είναι οι λαϊκές τάξεις αλλά οι κυρίαρχες». Οι ιδέες και η στάση του θα αποτελέσουν καταλύτη για την ανάπτυξη του ρεύματος της θεολογίας της Απελευθέρωσης στους κόλπους της καθολικής εκκλησίας και τη σύγκλισή του με το επαναστατικό κίνημα σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική.

Λίγους μήνες αργότερα, ο Καμίλο πέφτει στη μάχη. Η μητέρα του θα δηλώσει πως ο Καμίλο γεννήθηκε τη μέρα που τον σκότωσαν.

42 χρόνια μετά, στα βουνά και τις πόλεις που περπάτησε συνεχίζει να γεννιέται...

Οι φωτογραφίες από το Εθνικό Πανεπιστήμιο της Μπογοτά, Νοέμβρης 2007. Οι τοιχογραφίες και τα συνθήματα ανανεώνονται ταχτικά σε μια εκ των προτέρων χαμένη, για τις πρυτανικές αρχές και την... προτίμησή τους στο απόλυτο λευκό, μάχη.

Α. Λ.

περιοδικό Resistencias

Κόσσοβο: Το μήλον της Έριδος των Βαλκανίων

Από τις 10 Δεκέμβρη 2007, η κατάσταση στην καρδιά των Βαλκανίων είναι πιο τεταμένη από ποτέ. Δηλώσεις όλων των τύπων και χρωμάτων από όλες τις πλευρές που συμμετέχουν στο διάλογο αυτό. Σερβία, Αλβανία, Αλβανοί του Κοσσόβου, Σέρβοι του Κοσσόβου, κράτη μέλη της Ε.Ε., ΗΠΑ και Ρωσία. Οι τελευταίες δηλώσεις του νεοεκλεγμένου πρωθυπουργού του Κοσσόβου Χασίμ Θάτσι (πρώην ιδρυτικό μέλος και ύστερα αρχηγός του Απελευθερωτικού Στρατού του Κοσσόβου – UHK) επιμένουν για μια μονομερή ανεξαρτησία της περιοχής. Μάλιστα στις επόμενες εβδομάδες, όπως ισχυρίζεται ο ίδιος, χωρίς να λάβει υπόψη την επίσημη γνώμη της σέρβικης κυβέρνησης και την αντίρρηση της Ρωσίας επί του θέματος.

Σύντομη ιστορική ματιά...

- 13 Ιουλίου 1878. Συνθήκη του Βερολίνου. Η Σερβία παίρνει μόνο τα μισά εδάφη και το Μαυροβούνιο τα δυο τρίτα από ό,τι τους είχαν υποσχεθεί στη Συνθήκη του Αγ. Στεφάνου. Το βλέμμα τους στρέφεται τότε προς νότιο-ανατολικά, στα εδάφη που ακόμα κρατά η Οθωμανική Αυτοκρατορία

- Μάης του 1913. Συνθήκη του Λονδίνου. Αποφασίζονται τα τελικά σύνορα των Βαλκανίων. Μετά από εβδομάδες συζητήσεων, όλες οι περιοχές που κρατούσαν οι Οθωμανοί μοιράστηκαν ανάμεσα στα κράτη των συμμάχων των Βαλκανικών Πολέμων (Ελλάδα, Σερβία-Μαυροβού-

Λεωφόρος "Bill Clinton" στη Πρίστινα

νιο και Βουλγαρία). Στην πρόχειρα σχεδιασμένη Αλβανία θα έμεναν η παραλιακή γραμμή της Αδριατικής από τη Σκόδρα ως την Αυλώνα και τα εδάφη που περικλείει η ορεινή γραμμή που ορίζει σήμερα η Αλβανία, αφήνοντας έξω περιοχές όπως το Κόσσοβο και η Μετοχία (σήμερα βρίσκεται στην ΠΓΔΜ). Ο ιστορικός Stefan K. Pavlowitch, στο βιβλίο του "Ιστορία των Βαλκανίων 1804-1945", το μοίρασμα αυτό των συνόρων και των λαών το ονόμασε "Ένα αδιανόητο έργο".

Ανταρτοπόλεμος και ΝΑΤΟική επέμβαση...

Μετά το θάνατο του J.B. Tito, το καθεστώς του Κοσσόβου αλλάζει προς το χειρότερο και τα δικαιώματα (εκμάθηση της αλβανικής γλώσσας, αλβανική σημαία, ανεξάρτητο πανεπιστήμιο στα αλβανικά και, το σημαντικότερο, Τοπική Αυτοδιοίκηση των αλβανόφωνων) άρχισαν να

καταργούνται. Το κλίμα οξύνεται και μετά από διαδηλώσεις αιματηρές και χτυπήματα Αλβανών ανταρτών στις αρχές του '80 φτάνουμε στον οργανωμένο UHK και την επίθεση των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ ενάντια στη Σερβία και το Κόσσοβο, μια επίθεση που κόστισε πολλά στους λαούς που ζούνε εκεί: εκατοντάδες νεκροί, χιλιάδες πρόσφυγες και κατεστραμμένη υποδομή της περιοχής, μεγαλύτερη από ό,τι έγινε στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι συνέπειες γνωστές σε όλους. Οικογένειες Σέρβων και Αλβανών να ψάχνουν τους αγνοούμενους χωρίς ελπίδα, δημιουργία εχθρότητας και κατάργηση ισορροπιών ανάμεσα στις εθνικότητες που συνυπάρχουν από αιώνες στη περιοχή εκείνη.

Σήμερα στο Κόσσοβο...

Αυτό που επικρατεί γενικά στον κόσμο που ζει εκεί είναι μια κατάσταση φόβου και ανασφάλειας, και αυτή η κατάσταση ισχύει για όλους, είτε είναι Αλβανοί, είτε Σέρβοι, είτε ξένοι υπάλληλοι που εργάζονται από το 1999 στο Κόσσοβο.

Πέρα από τις φουσκωμένες δηλώσεις των εθνικιστών και των δύο πλευρών για Εθνική Ένωση των Αλβανών από τη μια και για το Ιστορικό-Θρησκευτικό μείζον θέμα για τους Σέρβους, ο λαός του Κοσσόβου υποστηρίζει μια άλλη εκδοχή. «Ούτε στη Μεγάλη Αλβανία, ούτε στη Μεγάλη Σερβία δε θέλουμε να είμαστε», σου απαντάνε κάπως νευριασμένοι και κουρασμένοι από όλο αυτό που τραβάνε το τελευταίο καιρό. Ζητάνε ειρήνη, ουσιαστική ειρήνη, όχι σαν αυτή που τους επιβάλλει ο στρατός κατοχής του ΝΑΤΟ, αλλά σαν εκείνη που ξέρουν να επιβάλουν οι λαοί από μόνοι τους. Ζητάνε μια ζωή με αξιοπρέπεια, αφήνοντας πίσω εθνικιστικούς και θρησκευτικούς διαχωρισμούς.

Genti Guri

ΝΙΚΗ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ

Από τον περασμένο Οκτώβριο οι οδηγοί των αστικών λεωφορείων της Βαρκελώνης βρίσκονται σε κινητοποιήσεις με σκοπό να αναδείξουν την έλλειψη ημερών ρεπό που χαρακτηρίζει τις συνθήκες εργασίας τους (εργασία 6 ημέρες την εβδομάδα, 5 ρεπό το μήνα) και την τις συνέπειες αυτών στην ποιότητα και ασφάλεια των υπηρεσιών που παρέχουν.

Κεντρικό αίτημα των κινητοποιήσεων είναι οι οδηγοί των λεωφορείων να έχουν 2 μέρες ρεπό ανά εβδομάδα (πράγμα που θα έπρεπε να ισχύει ήδη αν εφαρμοζόταν η ισχύουσα νομοθεσία). Βασικοί αντίπαλοι των εργαζομένων είναι η εταιρία μητροπολιτικών μεταφορών της Βαρκελώνης (TMB), ο Δήμος της Βαρκελώνης (ελεγχόμενος από σοσιαλιστές, εθνικιστές καταλανούς και την αριστερά) στον οποίο υπάγεται η TMB καθώς επίσης και την κυβέρνηση της Καταλονίας (ελεγχόμενη από τις ίδιες πολιτικές δυνάμεις) η οποία έχει επίσης ενεργά αντιταχθεί σε οποιαδήποτε παραχώρηση στους εργαζομένους.

Η πολιτική αυτή στάση ήτανε ως ένα βαθμό αναμενόμενη μια και όλες οι δυνάμεις που συμμετέχουν στους παραπάνω πολιτικούς φορείς έχουν αποδεχθεί τον καπιταλισμό και τον φιλελευθερισμό ως βασικό άξονα της οικονομικής τους πολιτικής.

Στο πλαίσιο των κινητοποιήσεων, έχουν ήδη γίνει μια σειρά από απεργίες καθώς και απεργίες πείνας από εργαζόμενους του κλάδου. Οι κινητοποιήσεις έχουν οργανωθεί από την το ελευθεριακό συνδικάτο CGT (Confederació General de Treball - Γενική Συνομοσπονδία Εργασίας) και το κλαδικό σωματείο ACTUB, αλλάμε την αντίθετη γνώμη και δράση των υπόλοιπων συνδικάτων (CC.OO. και UGT). Επίσης έχουν σημειώσει μεγάλη επιτυχία τόσο σε ότι αφορά στην συμμετοχή των εργαζομένων όσο και τις θετικές αντιδράσεις των πολιτών της Βαρκελώνης στα αιτήματα των απεργών. Αποκορύφωμα των κινητοποιήσεων ήταν η εξαήμερη απεργία του κλάδου την προηγούμενη εβδομάδα. Η CGT έχει ήδη ανακοινώσει νέα απεργία στα τέλη Φεβρουαρίου αν το αίτημα των δύο ημερών ρεπό δεν γίνει αποδεκτό από την εργοδοσία.

Ο Δήμαρχος και η Κυβέρνηση επέλεξαν την καταστολή απέναντι στους απεργούς εντείνοντας την παρουσία των Καταλανικών Δυνάμεων Ασφαλείας (Mossos d'Esquadra) σε κάθε έκφραση του αγώνα τους. Η καταστολή κορυφώθηκε την προηγούμενη εβδομάδα με την σύλληψη, παρατεταμένη κράτηση, και ξυλοδαρμό συνδικαλιστή της CGT στον οποίο στην συνέχεια απαγγείλαν κατηγορίες για «επίθεση κατά της αρχής».

Η Επιτροπή Αλληλεγγύης

1. Διαδηλώνει την ένθερμη συμπαράστασή της στις κινητοποιήσεις των εργαζομένων οδηγών στα αστικά λεωφορεία της Βαρκελώνης.
2. Εκφράσει την αλληλεγγύη της στα συνδικάτα που επέλεξαν την σύγκρουση και την επιθετική διεκδίκηση ανθρωπίνων συνθηκών εργασίαςγια τους εργαζόμενους.
3. Καταγγέλλει την Δημοτική Αρχή της Βαρκελώνης και την Κυβέρνηση της Καταλονίας που επέλεξαν τον δρόμο της καταστολής και της δυσφήμισης για να εκφοβίσουν συνδικαλιστές και να τσακίσουν τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων.
4. Αναδεικνύει ότι η απεργία των οδηγών στην Βαρκελώνη δεν είναι «μακριά μας» μια και η ίδια άγρια καπιταλιστική πολιτική, συνδυαζόμενη με καταστολή και δυσφήμιση κάθε εργατικής διεκδίκησης εφαρμόζεται και από το ελληνικό κράτος και τα αφεντικά που αυτό υπηρετεί.

Ως ένδειξη αλληλεγγύης την Τρίτη 8 του Γενάρη πραγματοποιήθηκε παράσταση διαμαρτυρίας, από συνδικαλιστές και εργαζόμενους έξω από την Ισπανική πρεσβεία. Στην κινητοποίηση πήραν μέρος γύρω στα 30-35 άτομα, ενώ επιδόθηκε και ψήφισμα καταγγελίας των καταλανικών αρχών και συμπαράστασης στον αγώνα των οδηγών λεωφορείων της Βαρκελώνης.

Ο σοσιαλισμός του 21ου αιώνα

Από πάντα η Λατινική Αμερική αποτελούσε για τα κινήματα ανά τον Ακόσμο σημείο αναφοράς και συνήθως παράδειγμα προς μίμηση. Ειδικά σήμερα, σε μια περίοδο απορύθμισης και σύγχυσης των δυτικών κοινωνιών, που κάθε αντίσταση έχει εκπέσει και τα κάθε είδους κινήματα επιζητούν απελπισμένα μια νίκη, η άνοδος σοσιαλιστικών-σοσιαλίζοντων κυβερνήσεων στη Ν. Αμερική έχει κάνει πολλούς στην Ευρώπη να μιλάνε διθυραμβικά για το “σοσιαλισμό του 21ου αιώνα”. Πρωταγωνιστική φιγούρα και καταλύτης των εξελίξεων στη περιοχή είναι σίγουρα ο Ούγκο Τσάβεζ.

Μπολιβαριανισμός

Ο Τσάβεζ μπήκε στην πολιτική σκηνή της Βενεζουέλας κάπως άγαραμπα, δηλαδή επιχειρώντας το 1992 στρατιωτικό πραξικόπημα εναντίον της τότε εκλεγμένης νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης. Το πραξικόπημα απέτυχε και ο ίδιος φυλακίστηκε. Παρ’ όλα αυτά, τα επόμενα χρόνια αναδείχθηκε στη συνείδηση μεγάλου μέρους των Βενεζουελάνων ως ο άνθρωπος που θα τους έβγαζε από τη φτώχεια, κι έτσι το 1998 εκλέχτηκε πρόεδρος της χώρας. Το πρόγραμμα “Μπολιβάρ 2000” που εξέδωσε το 1999 προέβλεπε μαζικούς εμβολιασμούς, κατασκευές δρόμων και εργατικών εστιών, παύση των ιδιωτικοποιήσεων αλλά και εθνικοποίηση όλων των πετρελαιοπηγών (η Βενεζουέλα έχει ίσως τα μεγαλύτερα αποθέματα πετρελαίου στον κόσμο).

Παράλληλα διενέργησε πετυχημένο δημοψήφισμα με το οποίο παραινόταν η θητεία του προέδρου από 5 σε 6 χρόνια και προσετίθετο η δυνατότητα να κάνει 2 συνεχόμενες θητείες. Όλα τα παραπάνω ήταν ενέργειες μιας πολιτικής στην κατεύθυνση της ανεξαρτητοποίησης από τη στενή αγκαλιά των ΗΠΑ και την τοκογλυφία του ΔΝΤ, πολιτική που οι ΗΠΑ προσπαθούν να χτυπήσουν με τα συνήθη τους μέσα στην περιοχή: CIA, στήριξη επίδοξων δικτατόρων και βέβαια τον έλεγχο όλων των ιδιωτικών ΜΜΕ της χώρας. Ο αντιιμπεριαλιστικός λόγος του Τσάβεζ, η πατριωτική του ρητορεία και το “όραμά” του για μια “ενωμένη Λατινική Αμερική ενάντια στις ΗΠΑ” τον έκαναν ιδιαίτερα αγαπητό σε όλες τις χώρες της ηπείρου, ιδιαίτερα μετά το “γιατί δεν το βουλώνεις” που εκστόμισε εναντίον του Ισπανού βασιλιά. Το καθεστώς του απολαμβάνει και την ευρεία αλληλεγγύη και υποστήριξη της Αριστεράς στην Ευρώπη. Ο λόγος και οι εκδηλώσεις στήριξης στο πρόσωπό του φτάνουν τα όρια του γραφικού φορές-φορές, όπως για παράδειγμα στην περίπτωση του δήμου Καισαριανής που με πρωτοβουλία του Τσίπρα διερευνούσε να αγοράσει πετρέλαιο από τον Τσάβεζ, ή αριστερών φοιτητών που σε εκδηλώσεις-“συζητήσεις” τον καλούν να παραδώσει την εξουσία στο Κομμουνιστικό κόμμα της Βενεζουέλας, σαν πιο ειδικό για την Επανάσταση από έναν πρώην στρατηγό. Πανικός!

Πάντως, όσο αδιαμφισβήτητη είναι η άνοδος του βιοτικού επιπέδου στη Βενεζουέλα, τόσο αδιαμφισβήτητο είναι ότι το καθεστώς της σήμερα είναι προσωποπαγές. Όσο καιρό ο Τσάβεζ είναι στην εξουσία, προσπαθεί να εξαπλώσει τον έλεγχό του σ’ όλο το φάσμα της πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Πολλοί τον κατέκριναν που ανέστειλε την άδεια εκπομπής των ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών (φερέφωνων των ΗΠΑ) και άφησε μόνο τον κρατικό τηλεοπτικό σταθμό (φερέφωνο δικό του). Κι αν αυτό ήταν επιβεβλημένο για την υπεράσπιση της μπολιβαριανής “επανάστασης”, μια σειρά άλλων κινήσεων του τον έχουν εκθέσει. Ο Τσάβεζ υποχρέωσε το ΚΚ της Βενεζουέλας σε διάλυση και ενσωμάτωση στην παράταξη του αν ήθελε να υποστηρίξει “το Μπολιβάρ 2000”. Ο κρατικός μηχανισμός ελέγχεται ασφυκτικά από τη παράταξη του, οπαδοί του τραμπουκίζουν, ενώ πολλές διαδηλώσεις της αντιπολίτευσης έχουν διαλυθεί με σοσιαλιστικά “δακρυγόνα”. Στην εξωτερική πολιτική, τίποτα δεν έχει αλλάξει στις εμπορικές σχέσεις ΗΠΑ Βενεζουέλας, με την πρώτη να παραμένει ο μεγαλύτερος πελάτης του βενεζουελάνικου πετρελαίου, και το ισοζύγιο εισαγωγών-εξαγωγών να παραμένει το ίδιο. Ο Τσάβεζ έχει διακηρύξει την αναγκαιότητα για την οικοδόμηση ενός αριστερού λατινοαμερικάνικου, αντίστοιχου του ΝΑΤΟ, οργανισμού και έχει ζητήσει τη συνεργασία με το Ιράν σε ζητήματα πυρηνικής τεχνολογίας.

Το Δεκέμβρη του 2007, η Βενεζουέλα διενέργησε δημοψήφισμα για την έγκριση της Συνταγματικής Αναθεώρησης που πρότεινε ο Τσάβεζ,

που έθετε μεταξύ άλλων δωρο, παράταση της θητείας του και περαιτέρω επέκταση της κρατικής εξουσίας. Το δημοψήφισμα δεν πέρασε με διαφορά 51-49%. Τις ημέρες εκείνες, μαζικές φοιτητικές πορείες χτυπήθηκαν από την αστυνομία με σκληρότητα, προκαλώντας διεθνή κατακραυγή, για πρώτη φορά και γκρίνια από αριστερούς.

Από το “Τσοβόλα δώστα όλα” στο “Porque no te callas” (γιατί δεν το βουλώνεις!)

Από την πλευρά μας, του κινήματος δηλαδή που παλεύει σε τοπικό και ευρωπαϊκό επίπεδο, οι εξελίξεις στην Νότια Αμερική πάντα προκαλούσαν έναν επαναστατικό οίστρο και λόγω άγνοιας συμψηφισμό. Τι Ζαπατίστας τι Σαντινίστας, τι Τσάβεζ τι Μοράλες, τι Κούβα, τι Λούλα. Η αλήθεια όμως είναι άβολα πολυπλοκότερη! Μετά την κατάρρευση της υπερχρεωμένης αργεντίνικης οικονομίας το 2001 και τις αναταράξεις που καθόλου δεν ωφέλησαν το διεθνές κεφάλαιο, στις κυβερνήσεις των γύρω χωρών ανέβηκαν κεντροαριστερές κυβερνήσεις, όλες προσωποπαγείς (Λούλα, Μοράλες, Τσάβεζ, Κορέα) οι οποίες σίγουρα δε διορίστηκαν από τη διεθνή ελίτ, αλλά στο δίλημμα “Λούλα ή επανάσταση” οι ίδιες ελίτ σίγουρα προτιμούν τον πρώτο. Γιατί και ο Λούλα αναδείχθηκε από τους εργατικούς αγώνες των ανθρακωρύχων, αλλά μια χαρά βίαια επιτέθηκε στο μαζικότατο κίνημα των ακτημόνων της Βραζιλίας (MST).

Προτεραιότητα αυτή τη στιγμή των κυβερνήσεων αυτών δεν είναι η επανάσταση, αλλά η ισχυροποίηση της ντόπιας κρατικής εξουσίας και “εθνικής ανεξαρτησίας”. Στην περίπτωση της Βενεζουέλας, η αυτοδιαχείριση τίθεται με τον παλιό καλό, ακίνδυνο, κρατιστικό τρόπο. Για παράδειγμα, η προτεινόμενη Συνταγματική Αναθεώρηση προέβλεπε συμμετοχικό προϋπολογισμό γειτονιάς. Στο ίδιο κείμενο προβλεπόταν και η δυνατότητα της αστυνομίας να συλλαμβάνει πολίτες χωρίς δικαιολογία! Τίτο και βάλε δηλαδή. Η προσωπολατρεία επανεμφανίζεται, με τον Τσάβεζ κυρίως να προβαίνει σε αστειούς λαϊκισμούς και λεονταρισμούς, με την άνεση που του παρέχουν τα δισεκατομμύρια τόνοι πετρελαίου κάτω από τα πόδια του. Ο σοσιαλισμός του 21ου αιώνα έχει ένα δυνατό άρωμα από ΠΑΣΟΚ του ’80, από όπου κι αν το πιάσεις. Το μπολιβαριανό πρόγραμμα εξάλλου έχει τα ίδια κεντρικά αιτήματα (δημοκρατικός σοσιαλισμός, συμμετοχική δημοκρατία(!), εθνική ανεξαρτησία και περηφάνεια, πάταξη της δεξιάς διαφθοράς).

Κι αν δεν είναι δουλειά μου να πω στους Βενεζουελάνους τι να κάνουν, σίγουρα μπορώ να μη δέχομαι άκριτα την αγιογράφηση του “μπολιβαριανού” κινήματος από την ελληνική αριστερά, η οποία στον αγώνα επιβίωσής της στην “υψηλή” πολιτική σκηνή, έχει πετάξει κάθε αγωνιστικό βαρίδιο και λαϊκίζει ασύστολα. Μια αριστερά που επικαλείται ταυτόχρονα τους Ζαπατίστας (οι οποίοι... πρέπει να ωρμάσουν επιτέλους και να κάνουνε κόμμα) και τον Τσάβεζ, τη WWF και τους ελεύθερους χώρους, την ΕΕ και το φοιτητικό κίνημα. Η Αριστερά φαίνεται να ξεχνά την ιστορία της και να εξακολουθεί, αντί να επενδύει σε κινήματα, να αναδεικνύει αντιιμπεριαλιστικές και οικολογικές περσόνες που θα της δώσουν το κάτι παραπάνω στις εκλογές.

Όσον αφορά την πραγματική πολιτική (κι όχι τη διαχείριση της μιζέ-ριας) αυτή γίνεται στο δρόμο, στη γειτονιά, στη εργασία, και πάντα από τα κάτω. Και η Λατινική Αμερική του MST, των Ζαπατίστας, των Μαπούτσες και της Οαχάκα μπορεί να εμπνεύσει και να διδάξει το δρόμο μιας πολιτικής αντίστασης, της αλληλεγγύης και της αυτοοργάνωσης, πολιτικής που δε γνώρισαμε να τίθεται σ’ εφαρμογή εδώ. Γιατί από σοσιαλισμό και “χαρισματικούς αρχηγούς” μπουχτίσαμε! Ο Τσάβεζ ας κάνει ό,τι κάνει και οι Βενεζουελάνοι ας γράψουν την ιστορία τους, αλλά εμείς ας γράψουμε τη δική μας. Η ιστορία θα μας κρίνει. Όμως τελικά, κάτι μου λέει ότι στο μέλλον ο Μιχαήλ θα γελάσει από τον τάφο του σαρδόνια βλέποντας τη ρήση του να επαληθεύεται, οπουδήποτε στον κόσμο αυτό, είτε στο Μιραφλόρες είτε στο Σύνταγμα!

Ελευθερία χωρίς σοσιαλισμό είναι προνόμιο των λίγων. Σοσιαλισμός χωρίς ελευθερία είναι τυραννία!

Σπύρος Τζουανόπουλος

Nosotros

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος

Κάθε Δευτέρα Ανοιχτή Γενική Συνέλευση, ώρα: 20:30
Κάθε Κυριακή Ανοιχτή συνάντηση της ομάδας του Nosotros
“Πόλη - Λαβύρινθος για την ελευθερία”, ώρα: 18:00

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2008

Σαββάτο 2: Συναυλία με τους «**ΤΟΞΙΚΑ ΑΠΟΒΛΗΤΑ**» και τους «**ΣΚΑΓΙΑ**». Ώρα: 22:00

Πέμπτη 7: «**Σκοτώνουν τα άλογα όταν γεράσουν**». Συζήτηση με θέμα: «**Ασφαλιστικό**». Ώρα: 20:30

Παρασκευή 8: **Κενό Δίκτυο** (Θεωρία, Ουτοπία, Συναίσθηση, Εφήμερες Τέχνες)

The Psychedelic Sound Explosion/a tribute to the **psychedelic rock** music, the **post-rock**, the **space rock**, the hippy and the neohippy sound of the 20th century.D.j. sets: **D.J. Raman Vs. d.j. Crystal Zero**//mind exploding visual show: **Void Optical Art Lab**. Info: <http://voidnetwork.blogspot.com>. Ώρα: 21:30

Παρασκευή 15! «**Περί Κινηματογραφίας**» (Σειρά εκδηλώσεων)

«**Κινηματογραφικό Ντοκουμαντέρ και οι Εναλλαγές του**».

Προβολή ταινίας: «**Καλή Πατρίδα Σύντροφε!**». Θα ακολουθήσει συζήτηση με τον σκηνοθέτη **Λευτέρη Ξανθόπουλο** και το ποιητή-ιστορικό του κινηματογράφου **Ανδρέα Παγουλάτο**. Ώρα: 20:00

Σαββάτο 16: Συναυλία με τους «**ROLAROID**». **Βρετανική Pop-Rock με ηλεκτρονικά στοιχεία**. Ώρα: 22:00

Δευτέρα 18: Εγκαίνια **Έκθεσης σχεδίων σε χαρτί με κάρβουνο** με τίτλο «**Χωρίς Χρώμα**» του **Γιάννη Παπαγιάννη**. Ώρα: 19:30. **Η έκθεση θα φιλοξενηθεί στο χώρο μέχρι τις 29 Φεβρουαρίου**.

Τρίτη 19: ΠΟΛΗ: ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (Σειρά εκδηλώσεων)
Παρουσίαση-Συζήτηση: «**Τα Αδιέξοδα και η Κοινωνική Πρόκληση για τον Συγκοινωνιακό Σχεδιασμό**».

Ομιλητές: **Θάνος Βλαστός**, αναπληρωτής καθηγητής Ε.Μ.Π., Συγκοινωνιολόγος-Πολυεοδόμος και **Άννα Λυδάκη**, επίκουρη καθηγήτρια Παντείου Πανεπιστημίου, Κοινωνιολόγος. Παρεμβαίνει ο **Πάνος Τότσικας**, μέλος της διαδημοτικής επιτροπής για την διάσωση του Υμηττού. Ώρα: 20:30

Παρασκευή 22: 3ο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Ποδοσφαιράκι. Αγώνες και Απονομή Κυπέλλων. Ώρα: 20:00

Τρίτη 26: Βιβλιοπωλείο «**Σίσυφος**». Κύκλος Συζητήσεων-Λέσχη Ανάγνωσης. **Ιστορία της παγκόσμιας λογοτεχνίας:** «**Ρώσσοι Κλασικοί**» πλην του Ντοστογιέφσκι. Εισηγητής: **Φιλήμονας Πατσάκης**. 1η Συνάντηση. Ώρα: 21:00
Η 2η συνάντηση θα πραγματοποιηθεί τον μήνα Μάρτιο.

Τετάρτη 27: Ποιητική βραδιά: «**Επιστολή στο συμπόσιο**». Οργάνωση **Μανόλο**. Ώρα: 20:00

Πρόγραμμα Cine Nosotros Φεβρουάριος 2008

Όλες οι προβολές ξεκινάνε **21.00**, e-mail: cinenosotros@yahoo.gr
Η ανοιχτή συλλογικότητα Cine Nosotros συναντιέται κάθε Κυριακή στις 20.00

Κυριακή 3/2: Genshiken 2 eps 11+12 (40 min)
Dead Leaves (50 min) Director: Hiroyuki Imaishi
Glassy Ocean (20 min) Director: Shigeru Tamura

Τρίτη 5/2: "Ο δράκος" Ν. Κούνδουρος 1956

Τετάρτη 6/2: "Στέλλα" Μ. Κακογιάννη 1955

Κυριακή 10/2: Mind Game (110 min) Director: Masaaki Yuasa

Τρίτη 12/2: "Κιέριον" Δ. Θέος 1967

Τετάρτη 13/2: "Μέχρι το πλοίο" Α. Δαμιανός 1966

Κυριακή 17/2: Alien Nine eps 1-4 (120 min) Directors:Jiro Fujimoto, Yasuhiro Irie

Τρίτη 20/2: "Οι βοσκοί" Ν. Παπατάκης 1967

Τετάρτη 21/2: "Ανοικτή Επιστολή" Γ. Σταμπουλόπουλος 1967

Κυριακή 24/2: FLCL eps 1-6 (120 min) Directors: Kazuya Tsurumaki, Masahiko Otsuka, Shouji Saeki, Takeshi Ando

Τρίτη 26/2: "Παρένθεση" Τ. Κανελλόπουλος 1968

Τετάρτη 27/2: "Αναπαράσταση" Θ. Αγγελόπουλος 1970

Λευτεριά στους Ελεύθερους Χώρους

Οι μεγάλες μάχες που δίνονται αυτή τη στιγμή για τους ελεύθερους χώρους της Αθήνας περνούν από το Ελληνικό και τον Ελαιώνα. Τα κερδοσκοπικά σχέδια, που απεργάζονταν εδώ και καιρό διάφορα επιχειρηματικά συμφέροντα σε αγαστή συνεργασία με το κράτος για την τσιμεντοποίηση και την οικονομική εκμετάλλευση των δύο αυτών τεράστιων εκτάσεων στην καρδιά της πόλης, έχουν πλέον μπει σε εφαρμογή. Πολιτικοί και επιχειρηματίες επιτίθενται με κυνικότητα, για να μπαζώσαν τις τελευταίες ελεύθερες εκτάσεις στο λεκανοπέδιο.

Ενάντια σε κάθε λογική ο Σουφλιάς μεθοδεύει το χτίσιμο μίας μικρής πολιτείας 1.000 στρεμμάτων στο σχεδιαζόμενο πάρκο του Ελληνικού, η οποία θα έρθει να προστεθεί στα ήδη τσιμενταρισμένα κομμάτια του, αφήνοντας ελάχιστα περιθώρια για ελεύθερους χώρους. Ταυτόχρονα, σχεδιάζει στον εξαθλιωμένο τόσα χρόνια λόγω κρατικής αδιαφορίας ελαιώνα την κατασκευή του γηπέδου του Παναθηναϊκού, αποκλειστικά με λεφτά του δημοσίου, διώχνει φασιστικά τους αθίγγανους που μένουν σε παραπήγματα στην περιοχή και κάνει πάσα στον γνωστό από τη «δράση» του στο Μαρούσι Μπάμπη Βωβό, ανεβάζοντας με «πονηρή» τροπολογία στην περιοχή το συντελεστή δόμησης, ώστε να πυκνοδομήσει την περιοχή. Σε αμφότερες τις περιοχές δεν εφαρμόζεται τίποτε άλλο παρά η χρυσή συνταγή της «ανάπτυξης», μίας ανάπτυξης των ιδιωτικών κερδών σε βάρος του ανθρώπου και της ελευθερίας, μίας «ανάπτυξης» που από το '60 μέχρι σήμερα έχει καταντήσει την Αθήνα σε αυτό που όλοι βιώνουμε.

Ωστόσο, αυτή τη φορά τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Μπορεί ο κ. Σουφλιάς να είναι ένας απίστευτα κυνικός τύπος με αυθαίρετη βίλα σε προστατευόμενη ζώνη του Υμηττού, που μπροστά της το αναψυκτήριο Μαγγίνα ωχριά, και με ένα υπουργείο, στο οποίο οι «εθνικοί ευεργέτες» (κατά διάσημη ρήση του) κατασκευαστικές εταιρείες κάνουν ό,τι θέλουν πάνω στο περιβάλλον αλλά η αντίστροφη μέτρηση γι' αυτόν έχει αρχίσει. Μετά τις μέγα-φωτιές του καλοκαιριού και την καταστροφή όλων των δασών γύρω από το λεκανοπέδιο ο κόσμος έχει ευαισθητοποιηθεί σε μεγάλο βαθμό για θέματα πόλης και γενικότερα για οικολογικά θέματα. Σε κάθε γειτονιά ξεπετάγονται ομάδες ανθρώπων, που είναι έτοιμες να αγωνιστούν για τη βελτίωση της ζωής τους εδώ

φωτο: Βάλια Δημοπούλου

και τώρα χωρίς μεσάζοντες. Τα κινήματα πόλης έχουν αποκτήσει δικτυώσεις και συνεργασίες, που δημιουργούν τις συνθήκες για μετωπική σύγκρουση και νίκη.

Έτσι, διήμερο που διοργανώθηκε από δήμους όμορους στο Ελληνικό στάθηκε αφορμή για τη συνάντηση των κινήματων πόλης της Αθήνας και για μαζική άμεση δράση με δεντροφύτευση στην έκταση που σχεδιάζεται να χτιστεί. Λίγο αργότερα, έγινε η πρώτη μεγάλη πορεία στον Ελαιώνα που έληξε με εκδήλωση – συζήτηση στη Γεωπονική σχολή. Τα κέρδη και από τις δύο κινητοποιήσεις, που είναι πολλαπλά σε κινηματικό και πρακτικό επίπεδο, δείχνουν ότι τα αντιανθρώπινα σχέδια του κέρδους μπορούν να ακυρωθούν.

Από εδώ και πέρα τι; Λόγω του μεγέθους τους αλλά και της κεντρικής τους θέσης στο λεκανοπέδιο, το Ελληνικό και ο Ελαιώνας έχουν καίρια σημασία για τα κινήματα πόλης. Η μετατροπή τους σε χώρους ελευθερίας μέσα σε μία πόλη που ασθμαίνει κάτω από το βάρος του τσιμέντου, της ρύπανσης και της ιδιωτεύσεως είναι αναγκαία και πλέον είναι και δυνατή. Ταυτόχρονα, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της πόλης όλο και περισσότεροι άνθρωποι παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους δημιουργώντας εστίες αντίστασης και δράσης. Οι προϋποθέσεις για την αλλαγή της πραγματικότητας της πόλης υπάρχουν. Αυτό που μένει μόνο να γίνει είναι η περιθωριοποίηση κάθε εναπομένουσας προσπάθειας να καναλιζαριστεί ο αγώνας στα ακίνδυνα μονοπάτια της διαμεσολάβησης, της ιδιοτελούς πολιτικής εκμετάλλευσης και της κομματικοποίησης των αγώνων. Τα κινήματα πόλης οφείλουν να παραμείνουν αυτόνομα από κάθε εξουσία, αν θέλουν να νικήσουν.

Αντώνης Μπρούμας

Άμεση Κατάργηση του Αθλητικού Τρομονόμου

Οι συνέπειες του μεσαιωνικού νομικού εκτρώματος Φλωρίδη-Ορφανού, συνεχίζουν να χτυπούν ένα κομμάτι της κοινωνίας, τους φιλάθλους και οπαδούς. Δύο 19χρονοι οπαδοί του ΠΑΟΚ βρίσκονται από τις 22/01 στη φυλακή, αφού καταδικάστηκαν με συνοπτικές διαδικασίες σε 18 και 5 μήνες αντίστοιχα. Ο πρώτος για επίθεση σε ζητά με καδρόνι και ο δεύτερος για εξύβριση.

Όλοι όσοι έχουν κατηγορηθεί στο παρελθόν με βάση τον αθλητικό νόμο, με αστείο κατηγορητήριο οι περισσότεροι, έχουν καταδικαστεί και κανείς δεν έχει αθωωθεί πρωτόδικα. Αυτό δείχνει ότι οι δίκες-παρωδίες έχουν διαδικαστικό χαρακτήρα και δεν εξετάζουν την κάθε περίπτωση ξεχωριστά, με αποτέλεσμα όλοι όσοι βρίσκονται εντός ή εκτός γηπέδων (αδιευκρίνιστη η απόσταση από το νόμο) να αποτελούν υποψήφιους τροφίμους των φυλακών. Και αυτό με την ανοχή ολόκληρης της κοινωνίας η οποία παρέμεινε απαθής όταν ψηφίστηκε ο νόμος.

Με αφορμή την αθωωτική απόφαση του εφετείου, φίλου του ΠΑΟΚ που κρατήθηκε άδικα για πάνω από ένα μήνα στις φυλακές της Κομοτηνής, ακούστηκαν οι πρώτες φωνές αμφισβήτησης του νόμου στα διάφορα ΜΜΕ, αλλά το θέμα δεν πήρε την έκταση που έπρεπε. Ο δικηγόρος ο οποίος για λογαριασμό του συνδέσμου φίλων ΠΑΟΚ θύρα 4 συνέταξε μελέτη για την αντισυνταγματικότητα του αθλητικού τρομονόμου, σε συνέντευξή του ανέφερε ότι για να έχουμε ουσιαστικά αποτελέσματα ως προς την κατάργηση των απαράδεκτων διατάξεων, θα πρέπει να υπάρξει μια δυναμική και πολύπλευρη παρέμβαση στην κοινωνία, η οποία, μαζί με τις απαραίτητες νομικές διαδικασίες, θα αναγκάσει τις αρχές να άρουν το νόμο. Προειδοποίησε επίσης, ότι ο νόμος αυτός ανοίγει τον δρόμο για την κατάργηση ακόμα περισσότερων νομικών κατακτήσεων που έχουν κερδηθεί με αγώνες, σε όλους τους τομείς των κοινωνικών δραστηριοτήτων.

Σύμφωνα με μια παροιμία, όταν καίγεται το χωράφι του γείτονα σύντομα η φωτιά θα έρθει και σε εσένα, γι' αυτό θα πρέπει όλοι να αντιδράσουμε, είτε μας απασχολεί ο χώρος του αθλητικού θεάματος είτε όχι, και αν δεν μπορούμε να πάρουμε πρωτοβουλίες, ας δείξουμε τουλάχιστον την αλληλεγγύη μας σε αυτούς που θα το επιχειρήσουν.

ΜΕΤΑΦΟΡΑΙ: Ο ΜΗΤΣΟΣ

Ο γερόλυκος του rock Δημήτρης Πουλικάκος μιλάει στη "B"

«B»: Τι πιστεύεις ότι έχει μείνει αναλλοίωτο αυτά τα χρόνια, ποιο είναι το κοινό σημείο αναφοράς; Το κοινό έχει μείνει το ίδιο;

Δ.Π.: Το κοινό, λίγο πολύ, στις ίδιες συνισταμένες κινείται, το δικό μου το κοινό.

Οι εξωτερικές συνθήκες δεν είναι ίδιες, πολλά έχουν αλλάξει, δυστυχώς όμως όχι πολύ, μια σταθερά είναι η μαλακία, έχουμε όλα τα ρεκόρ. Ένα από αυτά τα ρεκόρ, και το πιο σοβαρό, στις κυβερνήσεις, 50 χρόνια τα ίδια, ακόμα και τα επώνυμα αυτών που κυβερνούν είναι τα ίδια, από τη Σκύλα στη Χάρυβδη. Τα δυο μεγάλα κόμματα είναι η Σκύλα και η Χάρυβδη, πρώτα από όλα, παρακάτω έχεις τις δύο Συμπληγάδες Πέτρες, ΚΚΕ και Σύριζα, αν θέλεις, και φτάνεις στη Μέδουσα ΛΑ.Ο.Σ. δηλαδή ας πούμε και μένεις άγαλμα. Μετά είναι και οι μικροί αλλά αυτοί δεν απασχολούν κανένα.

«B»: Και η εναλλακτική λύση ποια είναι, εμείς τι κάνουμε;

Δ.Π.: Βαράμε το κεφάλι μας στον τοίχο, δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι, όλο και χειρότερα γίνονται τα πράγματα. Το ξέρεις ότι κάθε μέρα που βγαίνεις από το σπίτι σου, τουλάχιστον 30 με 40 φορές σε τραβάνε φωτογραφίες ή και βίντεο ακόμα, και όσο θα πάει θα αυξάνεται να πούμε. Στην Αγγλία 300 φορές τη μέρα σε φωτογραφίζουν ή σε καταγράφουν να πούμε.

«B»: Και αυτοί που τις ρίχνουν;

Δ.Π.: Καλά κάνουν και τις ρίχνουν!

«B»: Εσύ πιστεύεις πως έχεις στείλει τα μηνύματά σου με τα τραγούδια σου;

Δ.Π.: Ναι, όλα και αρκετοί τα πήραν. Το κακό είναι ότι όσο πάει, η απάθεια αυξάνεται και αυτό δε μου αρέσει καθόλου. Πιο παλιά ας πούμε κατέβαιναν οι οικοδόμοι και σειόταν το σύμπαν, τώρα πρέπει να του πάρεις του άλλου τη μπουκιά από το στόμα. Με το ασφαλιστικό έτριξε λίγο το δόντι. Δυστυχώς η απάθεια είναι ο μεγάλος κίνδυνος.

«B»: Είναι χαρακτηριστικό του παρελθόντος η πολιτικοποιημένη μουσική;

Δ.Π.: Κοίτα, ποτέ δε μου άρεσε το μασημένο παξιμάδι, δε μου αρέσει, δηλ πρέπει να τη ψάχνει και ο άλλος, δεν είμαστε ποιητές, θέλουμε και τη βοήθειά του. Έχω συνεργαστεί με πολλούς, με Γιοκαρίνη, Πι-λαλί, Σιδηρόπουλο, Λάκη Παπαδόπουλο... Από όλους αυτούς θέλω να σταθώ στο Λάκη, για μένα είναι από τους καλύτερους, και πολυγραφότατος, και στη μουσική αλλά και στα λόγια. Με τον Παύλο είμαστε σχεδόν συγγενείς, με έλεγε και θείο, τον είχα ανιψιό, ως πιο παλιός δηλαδή, όχι τίποτα άλλο. Αν και είμαι εναντίον των μυθοποιήσεων, δεν υπάρχει άνθρωπος χωρίς ελαττώματα, δεν κάνει καλό ούτε σε αυτόν που μυθοποιείται, αλλά ούτε και σε αυτόν που μυθοποιεί, πιο πολύ σε αυτόν, γιατί ο άλλος την έχει κάνει. Ας τα βλέπουμε όλα σε σωστές αναλογίες. Ο Παύλος έγινε ίνδαλμα μετά το θάνατό του, αλλά συνήθως έτσι γίνεται.

«B»: Πες μας και για το κύτταρο.

Δ.Π.: Σοκάκι, φοβερό μαγαζί. Αυτός που τα πήρε όλα από το κύτταρο, ήταν ο Διονύσης ο Σαββόπουλος, ο οποίος δεν είχε τίποτα να κάνει με το κύτταρο, και ούτε με την ηχογράφηση. Δεν είχε παίξει ποτέ, τον έβαλε ο Πατισφάς, αυτός που είχε τη Λύρα γιατί νόμιζε ότι δε θα πουλούσε. Έτσι λοιπόν με το Σαββόπουλο. Κι άλλοι που παίζουν στο δίσκο δεν είχαν να κάνουν τίποτα με το κύτταρο. Το κύτταρο ουσιαστικά ήταν οι Socrates και οι Εξαδάχτυλος, αυτοί οι δύο, συν ο Παυλάκης ο Σιδηρόπουλος, ο Δημήτρης ο Ψαριανός, από την Κομοτηνή ο Θανάσης ο Γκαϊφίλιας...αυτοί.

«B»: Τι θα' λεγες στα νέα παιδιά;

Δ.Π.: Να σκέφτεσαι, να διαβάζεις, να βλέπεις τι γίνεται, να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά. Η πληροφόρηση πάντα ήταν κατευθυνόμενη, αλλά δεν είσαι υποχρεωμένος να τα χάφτεις, πληροφορείσαι πια και από άλλες πηγές, ακόμα μπορείς να τα κοσκινίζεις, μη τα παίρνεις όλα ως αλήθεια. Εμένα ας πούμε ο πατέρας μου είχε και βιβλιοθήκη και ταινιοθήκη, κι έτσι άρχισα να διαβάζω Ντοστογιέφκι, Αντρέγιεφ, τους ρώσους δηλαδή, δεν ήταν αριστερός, αλλά είχε κάπως ανοιχτό μυα-

λό, αλλά συγχρόνως υπήρχε αυτή η αντίφαση, μου άρεσε και η πλάκα, το ένα δεν αναιρεί το άλλο, το ότι διαβάζεις ας πούμε, δε σημαίνει ότι είσαι σοβαροφανής.

«B»: Θα συνεχίσεις να παίζεις;

Δ.Π.: Όσο αντέχω, μου αρέσει, είμαι ευχαριστημένος, και οι red hot chili peppers μου αρέσουν, και οι race against the machine, ακούω διάφορα, κάθε εποχή έχει τα δικά της. Για όλους μας τα πιο ωραία χρόνια είναι 15-25 άντε μέχρι και 35 ας πούμε, αν είσαι τυχερός, και φυσικό είναι να μας αρέσουν οι μουσικές που ακούγαμε εκείνη την εποχή. Αλλά κι αλλιώς να' τανε, τους δίνουμε κάποια σημασία, μας αρέσουν, μας εκφράζουν, μετά ανεβαίνεις στην κορδέλα, θέλεις να βγάλεις και καμιά δραχμή, έχεις και οικογένεια, γι' αυτό σου μένουν εκείνα τα τραγούδια, γιατί το μόνο που θέλεις είναι να περάσεις καλά, όχι μόνο αυτό, αλλά μπορείς να παρατηρήσεις τι γίνεται γύρω σου.

«B»: Κι εσύ ήσουν έτσι;

Δ.Π.: Χαχαχα, τι να σου πω τώρα, θυμάμαι πολλά πράγματα. Οι αναμνήσεις σου είναι σαν τις εταιρίες, αν έχεις το 51% έχεις το κοντρόλ, ενώ αν περνάνε το 51%, σημαίνει ότι έχεις κολλήσει, κανονικά δεν πρέπει να περνάνε το 49%, ίσως και λιγότερο, αυτό που ζεις έχει τη μεγαλύτερη σημασία. Αυτά που πέρασες τα έχεις, εκεί έμειναν και δε θα φύγουν. Μετά είναι και οι προβολές που κάνεις στο μέλλον, αν και δε βλέπω πολλά για το μέλλον. Στην ανθρωπότητα δε δίνω πάνω από 50 χρόνια, έτσι όπως τα έχουν κάνει. Είναι θέμα του πλανήτη δηλαδή, γίνονται και πόλεμοι, τώρα αλλάζουν μορφή, γίνονται για το νερό, για την τροφή... Οι λόγοι διαφέρουν, αλλά πάντα οικονομικοί είναι, και τα νερά, ξέρεις, αρχίζουν και μυρίζουν, το 30% του πληθυσμού της Γης, μπορεί και παραπάνω, δεν έχει νερό να πει, στην Αφρική πεθαίνουν 15.000 παιδιά τη μέρα από την πείνα και τις αρρώστιες και τους έχουν σαν τα πειραματόζωα οι φαρμακευτικές εταιρίες, αυτοί οι εγκληματίες. Και κανένας δεν ασχολείται με αυτά, και δεν είδα κανένα μαλάκα να γράφει για αυτά, σπάνια, μόνο σε πολύ ειδικευμένα έντυπα και πάλι αραιά και πού.

«B»: Γνωρίζεις κάτι για τον Αχελώο;

Δ.Π.: Καταστροφή σκέτη. Εδώ θα κάνουν ακόμα εργοστάσιο από λιγνίτη, ό,τι πιο βρωμερό υπάρχει. Εκεί στη Νέα Ζηλανδία, στη συνάντηση για το κλίμα αυτού του πλανήτη, κανένας υπεύθυνος ας πούμε δεν πήγε. Και μιλάμε για διεθνή συνάντηση για το μέλλον του πλανήτη, για το μέλλον μας, κατασάριδες θα γίνουμε. Αλλά και τι να κάνουμε; Ούτε σκεφτόμαστε τι να κάνουμε, τα πράγματα πια πάνε από μόνα τους, δεν υπάρχει control, από όλους μας εξαρτάται, αλλά πλέον μας απασχολεί ο εαυτός μας, έχουν σβήσει οι παρέες, οι οικογένειες, μόνο ο εαυτός

μας έμεινε. Πας σε ένα σπίτι, είναι έξι-επτά άτομα, μαζεμένα και δε μιλάνε.... Και η τηλεόραση είναι ανεξέλεγκτη, τι λόγο έχει να λειτουργεί 24 ώρες το 24ωρο; Για να διαφημίζει τις τσόντες; Και τις μαλακίες; «Πάρτε μας τηλέφωνο να τον παίξετε», ας πούμε.

«B»: Και ποιος να ελέγξει δηλαδή την τηλεόραση;

Δ.Π.: Κανέναν δεν εμπιστεύομαι. Όμως την τηλεόραση την εμπιστεύομαι τόσο όσο τη κυβέρνηση, αυτοί που διοικούν τα μέσα έχουν μεγαλύτερο συμφέρον ακόμα και από τις κυβερνήσεις, ό,τι μαλακία και αν είναι, που το 90% είναι μαλακίες, χωρίς ουσία, χωρίς τίποτα, σπάνια να πούμε θα δεις τίποτα καλό, αλλά κι αυτό επειδή είναι της μόδας, όπως κανά ντοκιμαντέρ για ζώα.

«B»: Τι άλλο είναι αυτό που προωθείται και σ' ενοχλεί;

Δ.Π.: Μια από τις μεγαλύτερες απάτες είναι η «φιλανθρωπία», τίποτα δεν είναι, «δε μας χέξεις ρε Νταλάρα» είναι. Ίσα-ίσα για να γλιτώσουν από τις εφορίες και τέτοια. Εντάξει, υπάρχουν και γνήσιοι, αλλά πόσοι είναι δήθεν να πούμε, φιλάνθρωποι. Οι πιο πολλοί φιλόζωοι είναι, παρά φιλάνθρωποι, που κι αυτό παραμύθι είναι. Αυτή τη στιγμή σκέψου πως τα τέσσερα πιο επικερδή επαγγέλματα είναι τα ναρκωτικά, τα όπλα, το εμπόριο πάσης φύσεως σαρκός από τον Τρίτο Κόσμο και τώρα και των εξωτικών ζώων. Δηλαδή αν κάποιος κάνει ένα παιδί σήμερα τι θα του πει; «Παιδί μου να είσαι τίμιος και φιλαλήθης»; Θα του πει «Μαλάκας είσαι ρε πατέρα»; Και θα έχει και δικίο, τι θα έχει, άδικο; Εγώ τα παιδιά μου θα τα έλεγα να προσέχουν, να σκέφτονται, και να ερωτεύονται γιατί και ο πόνος είναι χρήσιμος, το λέει και το τραγουδάκι. Ποιο τραγουδάκι; Πολλά τραγούδια το λένε. Καλύτερα να έχεις ερωτευτεί και να την έχεις πατήσει παρά να μην έχεις ερωτευτεί και να νομίζεις ότι είσαι ο ένας και ο μοναδικός. Μαλάκας είσαι, ότι είσαι ξύπνιος να πούμε και δε μασάς. Έρωτας ίσον ζωή, ο ερωτευμένος τα κάνει όλα, και αρνητικά και θετικά. Όλα θετικό-αρνητικό είναι, αλλιώς δε θα είχαμε και φως, ή αν θέλεις, αρσενικό-θηλυκό. «Κακές οι γυναίκες» λένε οι κομπλεξικοί και οι μαλάκες. Αλλά πρέπει να είσαι και ανεκτικός, ο έλληνας το έχει αυτό το ελαττώμα, να θέλει να ζεις όπως αυτός θέλει να ζει, δεν μπορείς να επιβάλεις στον άλλο τα δικά σου, άσε που είναι και υποκριτικό. Πρέπει να είμαστε ανεκτικοί στους διαφορετικούς, υπάρχει χώρος για όλους, όλοι χωράνε, άλλος ζει έτσι κι άλλος αλλιώς, εξάλλου πρέπει να υπάρχει ποικιλία. σκέψου να ήμασταν όλοι ένας, θα φουντάραμε από το πρωί μέχρι το βράδυ. Και το ρατσισμό εμείς τον ξεκινάμε φυσικά. Καλά ήταν στην αρχή όταν τους έφερνες γιατί δεν ήθελες να κάνεις τις δουλειές που κάνουν αυτοί, και να το πλερώνεις και λιγότερο από όσο πρέπει. Είδες τι έγινε στη Γαλλία με τον άλλο τον μπινέ...αλλά έχουμε κι εδώ μπινέδες.

Των λαών χρονογραφήματα: Συνέντευξη με μια γρια επαναστάτρια.

- Πόσων χρονών είστε;

- Ας πούμε σε δυο χρόνια θα κλείσω έναν αιώνα.

- Πού γεννηθήκατε;

- Γεννήθηκα σε μια γωνιά της Ευρώπης, τότες ακόμη που οι αρχόντοι, οι τσιφλικάδες και το παπαδαριό περιφανεύονταν για τα πτώματα που σκορπούσανε στους δρόμους, δεν κρυβόντουσαν, νομίζονταν για ανέγγιχτοι.

Εκεί μέσα μ' έβγαλε η μάνα μου. Μέσα στο αίμα των ανθρωπάκων και την κατήφεια των ψυχών.

Μα 'χα καλό «πνευματικό», οργή μεγάλη στα πρόσωπα -τα μέτωπα μοναχά να 'βλεπες να στραφταλίζουν ζαρωμένα στον αγρό κάτω απ' τον πιο λαμπρό καλοκαιρινό Ανδαλουσιανό ήλιο- θα καταλάβαινες τούτα που δεν έχουσε πει 10 φιλοσόφοι αντάμα.

- Τα παιδικά σας χρόνια πώς ήτανε;

- Άγριες εποχές μα και για τούτο όμορφες. Παιδάκι ακόμη με κρύβαν στα αμπάρια που φεύγανε για την Αμέρিকা των Λατίνων, ήμασταν στην παρανομία βλέπεις, κυνήγι μεγάλο.

Όλα τ' αδέλφια μου τότες ή τα σκοτώσανε ή τα φυλακίσανε, βλέπεις είχαν αρχίσει να φοβούνται.

Αργότερα ζήσαμε γρήγορα μεγάλες στιγμές, θυμάμαι μάνες και γέροι και άντρες και παιδιά με σηκώναν στους ώμους με κούναγαν περήφανα στα ροζιασμένα χέρια τους, και δεν φοβούνταν. Μέρα και νύχτα ατέλειωτες μέσα στου δρόμου το πολύβουο πανηγύρι.

Βαρκελώνες κι Αστούριες κι Ανδαλουσίες κάθε χωριό στολισμένο μ' αγώνα.

- Γιατί αγωνιζόσασταν, τι παλεύατε;

- Ζητούσαμε να ζήσουμε αυτό που όλοι λέγαν πως δεν γίνεται. Οι άντρες χωρίς τον αφέντη στη δουλειά, οι γυναίκες χωρίς τη σκιά του άντρα, οι αγρότες χωρίς μαστίγιο με τη γη δική τους, οι εκκλησίες χωρίς σταυρούς και καμπάνες, οι εξουσιαστές χωρίς εξουσία καμιά.

- Κι αργότερα;

Γύρω στα 25 μου στην ώριμη νιότη μου, στην πιο όμορφη ηλικία, ντυθήκαμε όλοι φαντάροι, άρβυλα στα πόδια, τ' όπλο στον ώμο και κινήσαμε για τον δικό μας πόλεμο, άντρες και γυναίκες και παιδιά, έπρεπε να δεις τι παράταιρα που μοιάζαν όλα αυτά τα μπιχλιμιπίδια πάνω μας.

Εγώ ξέμεινα κάπου πιο πίσω, στα πολιτικά γραφεία και στα υπουργεία ακόμη. Βρώμικα παιχνίδια μας παίζαν «φίλοι» κι εχθροί.

Βλέπεις το σημαντικό ήταν να κερδίσουμε. Να κερδίσουμε, να μην περάσουν, όμως χάσαμε.

Ποτέ δε μ' άρεσε ο πόλεμος. Γι' αυτό τα χρόνια που ήρθαν χάθηκα, χαθήκαμε δεν άντεχε η ματιά μας να βλέπει την ξεφτίλα του ανθρώπου και της αξίας της ζωής.

Πυραμίδες αλλόκοτες τα σκοτωμένα κορμιά στην Πολωνία.

Σκελετωμένα ανδρείκελα στα έγκατα της Σιβηρίας.

Υπόγειοι άνθρωποι σε υπόγειες τροχιές στο Λονδίνο. Και η μεγάλη συνωμοσία αυτό που ονόμασαν ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Ξεγέλασαν τον κόσμο όχι όμως κι εμένα. Ίσως φταίει βέβαια που εγώ την είχα γνωρίσει αυτήν την όμορφη κοπέλα, την Δημοκρατία, την αληθινή όχι αυτό το μπάσταρδο κλώνο που μας κουβάλησαν οι Αμερικανοί. Συντρόφισσα καλή η Δημοκρατία.

- Πήγατε καθόλου στο εξωτερικό, τι είδατε εκεί;

- Πάντα ήμουν στο εξωτερικό, απ' τα γεννοφάσκια μου είχα ένα ταλέντο να είμαι σε πολλά μέρη ταυτόχρονα.

Μικρό παιδί με σκοτώσανε στους πάγους της Κροστάνδης, ενώ τον

Ο Γιάννης Ταμτάκος με τον Σπύρο Πρίφτη (Στίνας)

μισό μου εαυτό τον ντρόπιασαν πριν «οι σύντροφοι του κράτους» στην Ουκρανία, τόσο που σκέφτηκα να μεταμφιεστώ για ολόκληρη ζωή.

Ώριμη γυναίκα στήθηκα πάλι στην πρώτη γραμμή σ' ένα φοιτητικό οδόφραγμα στο Παρίσι.

Ανάσα ελευθερίας μετά από τόσα σκοτωμένα κορμιά. Αλλά ξανά προδοσία όπως παλιά στη Σαλονίκη, 9 Μάη 36.

- Σήμερα;

- Σήμερα όπως πάντα.

- Δεν άλλαξε τίποτα;

- Αυτοί ίδιοι μένουνε πάντα. Μια συμβουλή μονάχα -αν μου επιτρέπετε- την δίνω στα νέα παιδιά που 'ρχονται και μ' επισκέφτονται τότε-πότε. Δεν πρέπει κανείς όμορφος νέος και νέα να πεθάνει για μένα. Δεν μ' αρέσουν οι θανάτοι, θαρρώ στο ξανά 'πα.

Τα σύμβολα όσο κι ωραία πεθάνανε. Να! Αυτά που τάζανε τον σκοπό σαν θείο, και μαζωνχόμασταν όλοι και στριμωχνόμασταν να βρούμε έναν κοινό ιδιότυπο ναό να προσευκηθούμε να αναληφθούμε στη γη της Χαναάν.

Όχι τα σύμβολα, μονάχα -αν θέλετε πάλι- κρατήστε τα χρώματα, τα φύλαξα καλά να δείχουν σαν καινούργια, στο μπαούλο της καρδιάς γενναίων ανθρώπων.

Το μαύρο και το κόκκινο. Μα να θυμάστε μονάχα τούτα φωνάζουν κι άλλο τίποτα.

Τ' άλλο σαν έρτει η ώρα κείνη θα το βρούνε αυτοί που θα παλέψουν γι' αυτό.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ.

Ο γραφιάς
Μια τόση δα συνεισφορά στη μνήμη
του Μπαρμπα-Γιάννη Ταμτάκου.